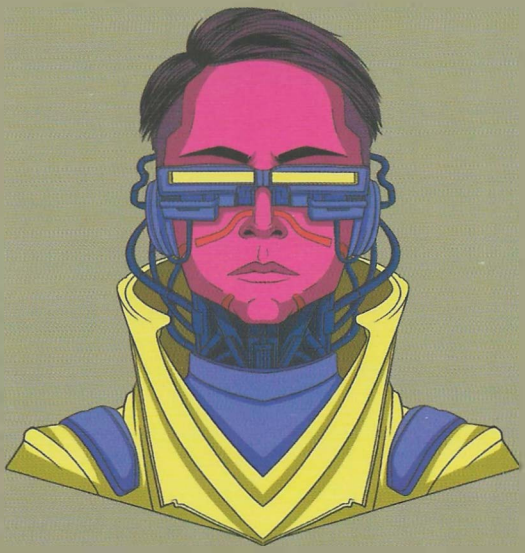
BİLİMKURGU KLASİKLERİ

WILLIAM GIBSON

YANAN KROM

Çeviren
Sanem Erdem

İthaki

William Gibson

Amerika ve Kanada vatandaşı olan William Gibson, edebiyat kariyerine yakın gelecekte geçen noir öyküler yazarak başladı. Bu öyküler ilk derlemesi olan *Yanan Krom*'da toplandı. İlk romanı *Neuromancer* hem siberpunk türünün öncülüğünü yaptı hem de Nebula, Locus ve Philip K. Dick ödüllerini aynı anda kazanan ilk ve tek kitap oldu. Siberpunkın en meşhur eseri kabul edilen *Neuromancer* hem edebiyatta hem de sinemada birçok esere ilham verdi. Gibson, *Neuromancer*'ı *Count Zero* ile *Mona Lisa Overdrive* ismindeki, aynı evrende geçen iki romanla takip etti.

Bir diğer siberpunk yazarı olan Bruce Sterling'le beraber yazdıkları, 1990 tarihli *The Difference Engine* romanında steampunk türünün temellerini attılar.

Yayılan üçlemesinin ardından 1993-1999 yılları arasında Bridge üçlemesini, 2003-2010 yılları arasında da Blue Ant üçlemesini kaleme aldı. 2014 yılında *The Peripheral* romanı henüz tamamlanmamış olan The Jackpot üçlemesinin başlangıcı oldu.

Alien 3 filmi için yazdığı ve kullanılmayan senaryo 2021 yılında bir diğer siberpunk yazarı olan Pat Cadigan tarafından romanlaştırıldı.

Yanan Krom
William Gibson

Özgün Adı
Burning Chrome

İthaki Yayınları - 2656

Bilimkurgu Klasikleri - 98

Dizi Editörü: Ömer Ezer
Yayıma Hazırlayan: Kemal Tokgöz
Düzelti: Berna Ece Gündüz
Kapak Görseli: Yağız Eyiişleyen
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Kapak Uygulama: Mehmet Büyükturna
Grafik Uygulama: B. Elif Balkın
1. Baskı, Eylül 2024, İstanbul
ISBN: 978-605-265-451-4
Sertifika No: 63989

William Gibson © 1986
Önsöz © Bruce Sterling, 1986
Türkçe Çeviri © Sanem Erdem, 2024
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2024

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sterling Lord Literistic, Inc. ile yapılan anlaşmaya göre alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

WILLIAM GIBSON

YANAN KROM

Çeviren

Sanem Erdem

ithaki

Annem Otey Williams Gibson'a ve onun kadar benim de can dostum olan Mildred Barnitz'e sevgilerimle.

İçindekiler

Önsöz 11

Johnny Mnemonik 16

Gernsback Sürekliliği 41

Hologram Bir Gülden Parçalar 55

Uyumlu Tür 63

İç Bölgeler 80

Kızıl Yıldız, Kış Yörüngesi 104

New Rose Oteli 130

Kış Pazarı 147

İt Dalaşı 174

Yanan Krom 203

Önsöz

Bruce Sterling

Şairler bu dünyanın onaylanmamış yasa koyucularıysa eğer, bilimkurgu yazarları da saray soytarılarıdır. Hoplayıp zıplayarak kehanetlerde bulunup, ortalık yerde bir taraflarımızı kaşımaya muktedir Bilge Budalalarız biz. Kökenlerimiz ucuz dergilere dayandığı için zararsız görünmemizden dolayı Büyük Fikirler'le rahat rahat oynayabiliriz.

Bilimkurgu yazarları olarak, eğlencenin dibine vurmak için her türlü imkân var elimizde; sorumluluk almadan etki yaratma gücümüz var. Bizi ciddiye almak zorunda hisseden çok az kişi olsa da, fikirlerimiz kültürün içine işler, arka plan radyasyonu gibi görünmez bir biçimde büyüyüp yayılır.

Maalesef bilimkurgunun son zamanlarda pek eğenceli olmadığı da bir gerçek. Popüler kültürün her biçiminin kötü günler geçirdiği olur; toplum hapşırdı mı onlar da nezle olur. Bilimkurgu 70'lerin sonunda karmakarışık, benmerkezci ve bayat bir hâl aldıysa, buna pek de şaşırmamak gerek bu yüzden.

Ama William Gibson, daha iyi bir geleceğe dair en iyi müjdecilerimizden biridir.

Kısa süreli kariyeri, kendisini çoktan kusursuz bir 80'ler yazarı yaptı. 1985'te kendi alanında verilen tüm ödülleri silip

süpüren o müthiş ilk romanı *Neuromancer*'la Gibson, toplumsal damarlara basma konusundaki eşsiz becerisini ortaya koydu. Şok edici bir etki bırakmasıyla, bu türün kapıldığı o dogmatik uykudan uyanmasına yardımcı oldu. O uzun kış uykusundan uyanan bilimkurgu, mağarasını bırakıp modern zamanların parlak gün ışığına çıkıyor ağır adımlarla. Bizlerse zayıflamış, aç kalmışız ve keyfimiz de pek yerinde değil. Bundan sonra her şey farklı olacak.

Elinizde tuttuğunuz derleme, Gibson'ın bugüne dek yazdığı kısa eserlerinin hepsini içeriyor. Büyük bir yazarın şaşırtıcı derecede hızlı gelişimini görmek için nadir bir fırsat bu.

Kendisi için belirlediği yön, 1977'de yayımlanan ilk eseri "Hologram Bir Gülden Parçalar" adlı öyküsünden görülebiliyordu zaten. Gibson'ın alametifarikaları burada da mevcuttu: Modern pop kültürün, yüksek teknolojinin ve gelişmiş edebi tekniklerin karmaşık bir senteziydi bu eser.

Gibson'ın "Gernsback Sürekliliği" adlı ikinci öyküsünde, bilimkurgu geleneğinin yıkılmakta olan figürünü bilinçli olarak hedef aldığı görülmekte. Dar görüşlü bir tekno-taparlık kılıfı altında "bilimsel-kurgu"ya dair yıkıcı bir reddiye niteliğindedir bu öykü. Köklerini bilen ve kökten bir reforma hazırlanan bir yazar görüyoruz burada.

Gibson'ın yeteneğinin zirvesine çıkması "Yayılan" serisiyle gerçekleşti: "Johnny Mnemonik", "New Rose Oteli" ve o müthiş "Yanan Krom" öyküleriyle. Bu hikâyelerin *Omni* dergisinde yayımlanması, bir bütün olarak türün çıtasını yükselten yaratıcı bir yoğunlaşma düzeyini ortaya çıkardı. Bu yoğun, barok öyküler sert, kasvetli tutkuları ve aşırı gerçekçi detaylarıyla birden fazla okunmayı hak ediyor.

Bu öykülerin başarısı, zeki ve kendi içinde tutarlı bir şekilde inandırıcı bir geleceği canlandırmalarında yatıyor. Pek çok bilimkurgu yazarının yıllardır kaçındığı böyle bir çabanın ne kadar zor olduğunu söylemek az kalır. Kıyamet son-

rası öykülerinin, kılıç ve büyücülük fantezilerinin ve galaktik imparatorlukların kolayca barbarlığa dönüştüğü o her yerde bulunan uzay operalarının kara haber gibi yayılmaları, bu entelektüel yetersizlik yüzündendir. Tüm bu alttürler, yazarların gerçekçi bir geleceğe kesinlikle bulaşmak istememesinden doğan bir ihtiyacın eseridir.

Ancak "Yayılan" öykülerinde, modern koşullardan bin bir zahmetle alınmış, bize tanıdık gelecek bir gelecek görüyoruz. Çok yönlü, sofistike ve küresel bir yaklaşıma sahip bu öyküler yeni başlangıç noktalarından türemişlerdir: Robotlar, uzay gemileri ve modern mucize olarak atom enerjisinden oluşan yorgun bir formül kullanmak yerine sibernetik, biyoteknoloji ve iletişim ağı, esas aldığı bu yeni noktaların sadece birkaçı.

Gibson'ın kullandığı çıkarım teknikleri klasik sert bilimkurgunun kullandığı tekniklerin aynısı olsa da, bunları sunma biçimi tamamen Yeni Dalga'ya özgüdür. Sert bilimkurguda her zaman görülen tutkudan yoksun teknoloji meraklıları ve bildiklerinden şaşmayan İşinin Ehli Adamlar yerine, Gibson'ın karakterleri kaybedenlerden, dolandırıcılardan, yoldan çıkmışlardan, dışlanmışlardan ve delilerden oluşan bir korsan tayfasıdır. Onun ortaya koyduğu geleceği kuru bir spekülasyon olarak değil, en dip noktasından, yaşandığı hâliyle görürüz eserlerinde.

Ralph 124C41+ gibi verimli bir Gernsback arketipine, fildişi kulesine kapanmış, süper-bilimin nimetlerini avam takımının üstüne yağdıran sıradan teknokrat tipine son veriyor Gibson. Onun eserlerinde, sokaklarda ve arka mahallelerde, yüksek teknolojinin "bir parmağını ileri sarma tuşundan hiç ayırmayan, canı sıkılmış bir araştırmacının tasarladığı sapkın bir sosyal Darvincilik deneyi gibi" bilinçaltında durmadan vızıldadığı, tehlikelerle dolu, kan ter içinde hayat savaşı verilen bir âlemde buluruz kendimizi.

Bu dünyada Büyük Bilim, tuhaf sihirbazlık mucizelerine kaynak oluşturmak yerine, her yerde var olan, her şeye nüfuz eden, sorgulanamaz bir güç teşkil etmektedir. Kitlelerin üzerine yağarak mutasyona neden olan bir radyasyon tabakası, dik bir yokuşu gümbür gümbür çıkan kalabalık bir Küresel Otobüs'tür.

Bu öyküler modern duruma dair daha ilk bakışta tanınacak bir portre çizmektedir. Gibson'ın tahminleri, abartılı bir netlikle, sosyal değişim buzdağının gizli kütlesini göstermektedir. 20. yüzyılın sonlarının yüzeyinde uğursuz bir heybetle süzülen bu buzdağının boyutu muazzamdır ve karanlıktır.

Pusuda bekleyen bu canavarla karşı karşıya kalan pek çok bilimkurgu yazarı, geminin buraya çarpacağını öngörerek ellerini havaya kaldırmıştı. Gibson'ı kimse Polyannacılıkla suçlayamasa da, kendisi bu kolay çıkış yolundan uzak durmayı seçmiştir. 80'lerde ortaya çıkan yeni ekolün başka bir özelliğidir bu da: Kıyametten bıkmak. Gibson parmak sallamak ya da ellerini ovuşturmak gibi şeylerle pek uğraşmaz. Gözlerini hiç kırpmadan izlemeye devam eder ve Algis Budrys'in de belirttiği gibi, çok çalışmaktan da korkmaz. Meziyet sahibi olmanın belirtisidir bunlar.

Gibson'da bilimkurguda yeni ve büyüyen bir fikir birliğinin parçası olduğuna dair başka bir işaret daha mevcut: Diğer yazarlarla işbirliği yapma konusunda rahat olması. Bu öykü derlemesinde böyle bir işbirliğiyle yazılmış üç eser yer alıyor. "Uyumlu Tür" nadir bir sürpriz, çılgın bir sürrealizmle dolu karanlık bir fantezi. "Kızıl Yıldız, Kış Yörüngesi", 1980'lerin bilimkurgularına özgü küresel, çok kültürlü bakış açısıyla, özgün ve özenli detaylar taşıyan bir arka plana sahip, yakın geleceğe dair başka bir öykü. Bir Gibson klasiği olan alt tabakalar ile üst teknoloji kombinasyonunu içeren "İt Dalaşı", vahşiliğiyle etkileyen, acımasız ve çarpık bir öykü.

Nihayet kendi sesini bulan bir on yılın yankısını duyuyoruz Gibson'la. Ateşli bir devrimci değil, pratik bir reformcu kendisi. Türün havasız kalmış koridorlarını açıp yeni verilerin taze havasını içeri almaktadır: Teknoloji ve modayla garip ve giderek artan bir şekilde bütünleşen 80'ler kültürüdür bu. Ana akım edebiyatın en tuhaf ve yaratıcı yan yollarına da düşkündür üstelik: Le Carré, Robert Stone, Pynchon, William Burroughs, Jayne Anne Phillips. Ve J. G. Ballard'ın kuvvetli sezgileriyle "görünmez edebiyat" olarak adlandırdığı, kültürümüzü görüş seviyemizin altında şekillendiren bilimsel raporlar, hükümet belgeleri ve özel reklamların o her yere sızan akışını da merakla takip etmektedir.

Bilimkurgu, geçirdiği o uzun kış boyunca kendi yağında kavrularak hayatta kalmayı başarmıştır. Gibson ve onunla yeni, büyük bir dalga hâlinde ortaya çıkan yaratıcı ve hırslı yazarlar bilimkurguyu dürterek uykusundan uyandırmış, besleneceği yeni kaynaklar bulması için harekete geçirmiştir. Bu da hepimize çok iyi gelecektir.

Johnny Mnemonik

Pompalı tüfeği Adidas çantaya koyup içine dört çift tenis çorabı sıkıştırdım, normalde hiç tarzım değildir ama maksat buydu: İlkel olduğunu sanıyorlarsa teknik takıl, teknik olduğunu sanıyorlarsa ilkel takıl. Bayağı bayağı teknikçiyimdir ben. Bu yüzden elden geldiğince ilkel takılmaya karar verdim. Gerçi bugünlerde ilkelliği amaçlamak için bile oldukça teknik olmanız gerekiyor. O on iki kalibrelik fişekleri pirinç çubuklarla, torna kullanarak, tek tek hazırlayıp kendi ellerimle doldurmam; kovanların elle nasıl doldurulacağına dair talimatların yer aldığı eski bir mikrofiş bulmam; kapsülleri takmak için levyeli bir mekanizma kurmam gerekti – çok ince işlerdi hepsi. Ama işe yarayacaklarını biliyordum.

Görüşme saat 2300'te Drom'da gerçekleşecekti, ama en yakın istasyondan üç durak sonra metrodan inip tekrar o tarafa yürüdüm. Kusursuz bir yöntem.

Bir kahve büfesinin krom kaplamasından kendime şöyle bir baktım; saçları sert ve kara, keskin yüz hatlarına sahip tipik bir Kafkasoid'dim işte. Bıçak Altı'ndaki kızlar kafayı Sony Mao'ya takmışlardı ve epikantal kıvrımlarla zarif bir dokunuş yapmalarına engel olmak giderek zorlaşıyordu. Ralfi Faça muhtemelen yutmazdı bunu, ama masasına yaklaşmamı sağlayabilirdi.

Drom, bir tarafında bir bar, öbür tarafında masalar bulunan; pezevenkler, işbitiriciler ve gizli saklı işlerle uğraşan her türden satıcıyla dolu, tek ve dar bir alandan ibaretti. Kapıda Manyetik Köpek Bacılar vardı o gece; işler yürümediği takdirde onları aşmaya kalkmak gibi bir niyetim yoktu. İki metre boyunda ve tazı gibi zayıflardı. Biri siyah, biri beyazdı ama bunun dışında estetik cerrahinin imkânları dahilinde birbirlerine neredeyse tıpatıp benziyorlardı. Yıllardır sevgiliydiler ve kavgaları çok pis olurdu. Eskiden erkek olan hangisiydi hiçbir zaman emin olamamıştım.

Ralfi her zamanki masasında oturuyordu. Bana çok borcu vardı. Aptal/dâhi modunda yüzlerce megabaytlık bilgi saklıydı kafamın içinde, bilinçli olarak erişimime kapalı bilgilerdi bunlar. Ralfi bırakmıştı oraya bunları. Ama almaya da gelmemişti. Sadece Ralfi, kendi uydurduğu şifreli bir cümleyle geri alabilirdi bu verileri. Ucuza çalışmam zaten ama depolama süresi uzadı mı astronomik ücretler alırım. Ralfi ise cimriydi.

Sonra Ralfi Faça'nın başıma ödül koyduğunu öğrendim. Bu yüzden Drom'da onunla bir görüşme ayarladım, ama yakın zamanda Rio ve Pekin'de çalışmış kaçakçı Edward Bax'ın adını kullanarak.

Ticaretin leş gibi kokusu, gergin sinirlerin metalik tadı sinmişti Drom'a. Çam yarmaları kalabalığın içine dağılmış, kol kısımlarını şişirip birbirlerine sergiliyorlar; ince, soğuk bir gülümseme takınmaya çalışıyorlardı – bazıları kas dokularının altında öyle kaybolmuşlardı ki vücut hatları insanlıktan çıkmıştı.

Pardon. Pardon dostlar. Eddie Bax burada; İthalatçı Hızlı Eddie, profesyonel seviyedeki aleladeliğiyle spor çantası da beraberinde, bu arada sağ elini içine alacak genişlikteki şu yarığı da lütfen görmezden geliniz.

Yalnız değildi Ralfi. Seksen kiloluk Kaliforniya sarışını bir

et kütlesi yanındaki tabureye tünemiş, tetikteydi; adamın her yeri dövüş sanatları diye bağırıyordu.

Hızlı Eddie Bax, çam yarmasının henüz masadan kaldırmadığı ellerinin karşısındaki sandalyeye oturmuştu. "Kara kuşak mısın?" diye sordum merakla. Başıyla onaylarken, mavi gözleri otomatik bir tarama örüntüsüyle gözlerim ve ellerimin arasında gezindi. "Ben de," dedim. "Benimkisi çantamda hatta." Sonra da elimi yarığın içine daldırıp başparmağımla emniyet kilidini kapattım. Çıt. "Tetikleri birbirine bağlanmış on iki kalibrelik iki adet pompalı."

"Silahmış bu," dedi Ralfi, tombul elini adamının mavi naylonlu gerilmiş göğsüne koyarak onu dizginledi. "Johnny'nin çantasında antika bir silah varmış meğer." Edward Bax'in yolu buraya kadarmış.

Adı aslen Ralfi Bilmemne ya da başka bir şeydi galiba, ama sonradan edindiği bu soyadını eşsiz bir egoya borçluydu. Fazla olgunlaşmış armuda benzeyen o vücuduna rağmen, yirmi yıldır Christian White'ın bir zamanlar o çok meşhur olan suratını taşıyordu; kendi neslinin Sony Mao'su ve ırksal rock'ın son neferi, Aryan Reggae Grubu'ndan Christian White. Genel kültür benden sorulur.

Christian White: Bir şarkıcının yüksek netlikteki kaslarına, biçimli elmacıkkemiklerine sahip klasik pop türünde bir surat. Bir açıdan bakıldığında melek gibi, başka bir açıdan bakıldığında ise hoş bir şekilde ahlaktan yoksun. Ama bu yüzün ardında Ralfi'nin gözleri vardı ve bunlar küçük, soğuk ve siyahtı.

"Lütfen," dedi, "İki işadamı gibi çözelim şu işi." Sesinde korkunç, boğucu bir samimiyet vardı ve Christian White'a ait o güzel ağzının kenarları hep ıslaktı. "Lewis," dedi başıyla kas yığınını işaret ederek, "mankafanın tekidir." Lewis bu sözü tepkisizlikle karşıladı, parçaları birleştirilerek yapılmış bir sete benziyordu. "Ama sen mankafa değilsin, Johnny."

"Tabii ki öyleyim, Ralfi; bir yandan beni öldürecek birini ararken, kirli çamaşırlarını depolayabileceğin implantlarla dolu bir mankafayım ben. Çantanın bu tarafından bakınca, bana bir açıklama yapman gerekiyor sanki, Ralfi."

"Şu son teslimat yüzünden be, Johnny." Derin derin iç çekti. "Ben bir komisyoncu olarak–"

"Zulacı olarak," diye düzelttim.

"Komisyoncu olarak kaynaklarım konusunda son derece titiz davranmışımdır."

"Sadece en iyi hırsızlardan mal alıyorsun yani. Anladım."

Yine iç çekti. "Genellikle," dedi usanmış gibi, "aptallardan mal almamaya çalışırım. Ne yazık ki bu kez tam da bunu yaptım." Üçüncü kez içini çekmesiyle, Lewis masanın benim tarafımın altına bantlanmış nöron sakatlayıcıyı devreye soktu.

Bütün gücümü kullanarak sağ elimin işaretparmağını kıvırmaya çalıştım ama parmağımla bağlantım kesilmiş gibiydi. Silahın metalini ve kalın kabzanın etrafına sardığım köpük bandı hissedebiliyordum ama ellerim soğumuş balmumu gibiydi, uzak ve etkisizdi. Lewis'in tam bir mankafa olmasını, spor çantasına atılıp tetikte duran parmağımı kapacak kadar bön olmasını umuyordum, ama değildi.

"Bizi çok endişelendirdin be, Johnny. Cidden endişelendik. Elindeki şey Yakuza'nın malı çünkü. Salağın biri çalmış, Johnny. Salaklıktan geberen biri."

Lewis kıkır kıkır güldü.

O an her şey anlam kazandı, çirkin bir anlam ama, başımın etrafına koyulan ıslak kum torbaları gibi. Öldürmek Ralfi'nin tarzı değildi. Hatta Lewis bile Ralfi'nin tarzı değildi. Ama Neon Krizantem'in Oğulları ile onlara ait bir şeyin ya da muhtemelen onların başka birinden aldıkları bir şeyin arasında kalmıştı. Ralfi şifreli cümleyi kullanıp beni aptal/dâhi moduna sokabilirdi tabii, ben de o mühim programa dair ne varsa hepsini dökülür, tek bir sinyalini bile hatırlamazdım. Ralfi gibi

bir zulacıya bu yeterdi normalde. Ama Yakuza başkaydı. Yakuza öncelikle skuma nedir bilirdi ve programlarının kafamdaki o belirsiz ve kalıcı izlerini birileri çalar mı diye oturup dertlenmezlerdi. Skumalar hakkında çok bilgim yoktu ama duymuştum bir şeyler ve bunları müşterilerime asla anlatmamaya özen gösterdim. Yok, Yakuza'nın hiç hoşuna gitmezdi bu; resmen kanıt gibi bir şeydi bu. Ortalıkta kanıt bırakarak gelmemişlerdi bulundukları yere. Ya da canlı bırakarak.

Lewis sırıtıyordu. Alnımın tam arkasındaki bir noktayı gözünde canlandırıp oraya zor yoldan nasıl ulaşacağını hayal ediyordu galiba.

"Hey," dedi alçak, kadınsı bir ses; sağ omzumun arkasından gelmişti. "Siz kovboylar pek de eğlenmiyor gibisiniz."

"Uza hadi, sürtük," dedi Lewis, bronz suratını hiç bozmadan. Ralfi boş boş bakıyordu.

"Amma da ciddisiniz. Sağlam saf mal var, ister misiniz?" Kadın bir sandalye çekip adamların onu durdurmasına fırsat vermeden hızla oturdu. Sabitlenmiş görüş alanımın içine anca giriyordu; ayna camlı gözlüğüyle, gelişigüzel kesilmiş kısa, koyu renk saçıyla zayıf bir kızdı. Siyah deri ceket vardı üstünde, içinde de kırmızı-siyah çapraz çizgili bir tişört. "Gramı sekiz bin."

Lewis usanarak burnundan nefes verip kadını elinin tersiyle sandalyeden devirmeye kalktı. Ama nedense temas kurmayı başaramayınca, kadının eli kalkarak Lewis'in bileğini şöyle bir sıyırdı. Kıpkırmızı kan fışkırdı masanın üstüne. Lewis parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı sıkı tutuyordu bileğini, parmaklarının arasından kanlar damlıyordu.

İyi de kadının eli boş değil miydi?

Lewis'e tendon zımbası lazımdı. Sandalyesini arkaya itmekle hiç uğraşmaksızın dikkatle ayağa kalktı. Sandalye arkaya devrildi ve Lewis tek bir söz bile etmeksizin görüş alanımdan çıktı.

"Bir doktora gösterse iyi olur," dedi kadın. "Fena kesildi."

"Sen," dedi Ralfi, birden pek bitkin gelmeye başlamıştı sesi, "başını nasıl bir belaya soktuğunu tahmin bile edemezsin."

"Yapma ya? Çok gizemliymiş. Gizemli şeylere bayılırım. Mesela sizin şu arkadaş niye böyle sessiz duruyor? Donmuş gibi. Ya da şu şey ne mesela?" dedikten sonra, bir şekilde Lewis'ten kaptığı ufak kumandayı havaya kaldırdı. Ralfi bozum olmuştu.

"Sen, ee, mesela çeyrek milyon karşılığında bunu bana verip kaybolmak ister misin?" Dolgun eli kalkıp o solgun, zayıf yüzünü tedirginlikle okşamaya başladı.

"Benim istediğim şey," dedi kadın, parmaklarını şaklatmasıyla kumanda dönerek parıldadı, "çalışmak. Bir iş. Senin oğlan elini incitti. Ama o çeyreklik avans olarak işimi görür."

Ralfi tuttuğu soluğunu patlarcasına bırakıp Christian White standartlarını koruyamadığı dişlerini göstere göstere gülmeye başladı. O an kadın da sakatlayıcıyı kapattı.

"İki milyon," dedim.

"Adamım benim be," dedi kadın ve güldü. "Çantadaki ne?"

"Pompalı tüfek."

"İlkelmiş." İltifat sayılırdı bu.

Ralfi hiçbir şey söylemedi.

"Adım Milyon. Molly Milyon. Buradan çıkmak ister misin, patron? Millet bakmaya başladı." Ayağa kalktı. Kurumuş kan renginde bir deri pantolon giyiyordu.

O an aynalı gözlüğünün cerrahi dolgu olduğunu fark ettim; gümüş yüzeyleri yüksek elmacıkkemiklerinden pürüzsüz bir şekilde çıkarak gözlerini yuvalarına hapsediyordu. Yeni suratımın yansımasını görüyordum orada.

"Ben Johnny," dedim. "Bay Faça da bizimle gelecek."

Dışarıdaydı, bekliyordu. Seyahate çıkmış standart bir teknisyen gibiydi görünüşte; ayağında plastik *zori*, üzerinde de şirketinin en popüler mikro işlemcisinin büyütülmüş resimleri basılı aptal bir Hawaii gömleği vardı; kendi hâlinde, ufak tefek bir adamdı, sakenin yanında pirinç krakeri ve yosunlu garnitür ikram eden bir barda kafayı bulma ihtimali çok yüksek tiplerdendi. Şirket marşını okuyup gözyaşlarına boğulacak, barmenin elini sıkıp bırakmak bilmeyecek tiplerden. Pezevenkler ve torbacılar onu doğuştan muhafazakâr biri olarak belleyip rahat bırakıyorlardı. Her şeye atlamazdı o öyle, atladığında ise kredisine dikkat ederdi.

Sonradan anladığım kadarıyla, sol başparmağının bir kısmı, ilk boğumun altında bir yerden kesilip protez bir uç takılmış, parmağın kökü de oyularak yerine Ono Sendai elmas analog kartlarından bozma bir makara ve soket yerleştirilmiş olmalıydı. Makaranın etrafına da özenle üç metrelik monomoneküler filament sarılmıştı.

Molly, Manyetik Köpek Bacılar'la bir tür muhabbete girdi, ben de bu fırsattan istifade edip Ralfi'nin sırtının köküne hafifçe bastırdığım spor çantasıyla onu kapıdan çıkardım. Molly onları tanıyor gibiydi. Siyah olanın kahkaha attığını duydum.

Anlık bir refleksle dönüp yukarıya baktım; havada süzülen ışık yaylarına ve üstlerindeki jeodezik kubbenin gölgelerine bir türlü alışamadığım için belki. Beni kurtaran da bu oldu belki.

Ralfi yürümeye devam ediyordu ama kaçmaya çalıştığını sanmıyorum. Bence çoktan pes etmişti. Muhtemelen neyle karşı karşıya olduğumuzu zaten biliyordu.

Kafamı tekrar aşağıya çevirmemle onun patladığını gördüm.

Sahneyi en baştan oynatınca, Ralfi adım attığı sırada bu ufak tefek teknikçinin birden ortaya çıkıp gülümsediği görü-

lüyor. Eğilip selam verir gibi yapmasıyla sol başparmağı düşüveriyor. Sihirbazlık numarası bu. Başparmak havada asılı kalıyor. Ayna mı var? Tel mi? Ralfi de duruyor; arkası bize dönük, açık renkli yazlık takımının koltuk altları koyu hilallerle kaplı ter yüzünden. Biliyor. Biliyordu mutlaka. Sonra şaka dükkânından çıkma, kurşun kadar ağır bu parmak ucu, yoyo gibi şimşek hızıyla bir yay çiziyor ve onu katilin eline bağlayan o görünmez ip Ralfi'nin kafatasını yanlamasına, hemen kaşlarının üzerinden geçerek hızla yükselip iniyor, bu esnada armut biçimli gövdesini omuzdan göğüs kafesine kadar çaprazlama dilimliyor. Attığı kesikler öyle ince ki, sinapslar tutukluk yapıp beden ilk kasılmalarla yerçekimine teslim olana dek bir damla kan bile akmıyor.

Ralfi'nin pembe bir sıvı bulutu içinde parçalara ayrılmasıyla, birbiriyle uyumsuz üç parça karo döşeli kaldırıma yuvarlandı. Tam bir sessizlik içinde.

Spor çantasını kaldırmamla elim kasıldı. Geri tepme yüzünden neredeyse bileğim kırılıyordu.

Yağmur yağıyor olmalıydı; çatlak bir kubbeden dökülen sular şeritler hâlinde akarak arkamızdaki fayanslara sıçrıyordu. Cerrahi bir butik ile bir antikacı arasındaki dar bir aralığa sinmiştik. Molly aynalı gözlerinden birini köşeye kaydırıp, Drom'un önünde kırmızı ışıkları yanıp sönen tek bir Volks modülü olduğunu haber vermişti. Ralfi'nin parçalarını yerden topluyorlardı. Sorular soruyorlardı.

Üstüm başım yanmış beyaz tüy parçalarıyla kaplanmıştı. Tenis çorapları yüzünden. Spor çantasından geriye bileğime takılı, haşat olmuş plastik bir parça kalmıştı. "Ben nasıl kaçırdım o herifi ya."

"Hızlıydı ama herif, hem de çok." Dizlerine sarılıp topuklu çizmelerinin üstünde sallanmaya başladı. "Herifin sinir sistemini hızlandırmışlar. Özel imalat." Sırıtarak neşeyle kı-

kırdadı. "Halledeceğim o çocuğu. Bu gece. Herif en iyilerden, bir numara, süper kalite, son teknoloji."

"İki milyon karşılığında halledeceğin tek şey var, o da benim kıçımı kurtarmak. Sevgilini Çiba Şehri'nde bir laboratuvarda yetiştirmişlerdir kesin. Yakuza için çalışan bir suikastçı o."

"Çiba. Tabii. Molly Çiba'ya da gitti." Ardından ellerini gösterip parmaklarını hafifçe araladı. İnce, sivri parmakları bordo ojeli tırnaklarının etkisiyle bembeyaz görünüyordu. Tırnaklarının altındaki boşluklardan on tane bıçak fırladı; her biri soluk mavi çelikten, çift kenarlı, dar birer neşterdi.

Gecekent'te pek vakit geçirmemiştim. Oradaki kimsenin para karşılığında hatırlamamı isteyeceği şeyleri olmazdı, hatta çoğunun unutmak isteyip bunun için düzenli olarak ödeme yaptığı çok şey vardı. Nesilden nesle neon ışıkları paralayan keskin nişancılar, sonunda bakım ekiplerin havlu atmasına sebep olmuşlardı. Öğle vaktinde bile belli belirsiz inci beyazlığının önünde kemerler is karası görünüyordu.

Dünyanın en zengin suç örgütü sakin ve mesafeli parmaklarıyla sizi bulmaya çalışırken nereye gidersiniz? Yakuza'dan, kendi iletişim uydularına ve en az üç mekiğe sahip olacak kadar güçlü bir örgütten saklanmak için nereye gidersiniz? ITT gibi, Ono-Sendai gibi hakiki bir çokuluslu şirkettir Yakuza. Ben doğmadan elli yıl önce Triad'ları, İtalyan Mafya'sını ve Korsika Birliği'ni çoktan bünyesine katmış bile.

Molly'nin buna cevabı vardı: Çukur'da, en küçük halkada saklanırsın, dışarıdan gelen her türlü etki hızla iç içe geçen, saf tehlike dalgalarına neden olur burada. Gecekent'te saklanırsın. Hatta Gecekent'in *üzerinde* saklanırsın, zira Çukur baş aşağı durur, çanağının dibi de göğe dokunur; akrilik reçineden oluşan kendi gök kubbesinin altında, As Tek'lerin dudaklarından sarkan karaborsa sigaralarıyla çörtenler misali

karanlıkta sindiği yerde terleyen Gecekent'in hiç görmediği o göğe.

Bir cevabı daha vardı.

"Kilitli misin yani, Johnny-san? Şifre olmadan o programa ulaşamıyor muyuz?" Aydınlık metro platformunun ilerisinde bekleyen gölgelerin içine götürdü beni. Beton duvarlar grafitlilerle kaplıydı, yıllarca karalanmış yazılar öfke ve hüsrandan ibaret yekpare bir meta-karalamaya dönüşmüştü.

"Depolanacak veriler modifiye edilmiş bir dizi mikrocerrahi kontra-otizm protezi üzerinden sisteme giriliyor." Her zamanki satış konuşmamı dümdüz okuyordum ezbere. "Müşterinin kodu özel bir çipte saklanır; skumaları saymazsak, ki bizim meslekte onların konusu hiç açılmaz, şifreli cümleyi kurtarmanın hiçbir yolu yoktur. Uyuştursan da, kessen de, işkence yapsan da boşuna. Benim bilgim dahilinde değil çünkü, hiç olmadı da."

"Skumalar mi? Şu uzun kollu deniz yaratıkları mı?"* Issız bir sokak pazarına çıktık. Karanlık figürler balık kafası ve çürüyen meyvelerle dolu eğreti, pis bir meydanın karşısından bizi izliyordu.

"Süperiletken kuantum interferans düzeneği. Savaş sırasında denizaltıları tespit edip düşmanların siber sistemlerini bulmak için kullanılmışlar."

"Hadi be! Donanma mevzuları mı? Savaştan kalma ha? O skumalar senin çipi okur mu yani?" Durdu, o ikiz aynaların ardından gözlerini üzerime diktiğini hissediyordum.

"İlkel modeller bile jeomanyetik kuvvetin milyarda biri gücündeki bir manyetik alanı ölçecek düzeyde; stadyumda tezahürat edenlerin arasında fısıldayan birini bulup çıkarmak gibi bir şey bu."

"Polisler yapıyor zaten bunu, parabol mikrofonlar ve lazerlerle."

* İngilizce kısaltmadaki "squid", kalamar anlamına gelmektedir. –*yhn*

"Ama bu yöntemle verilerin hâlâ emniyette." Mesleki gurur. "Hiçbir hükümet polislerin, hatta güvenlikteki ağır topların bile skumaları kullanmasına izin vermez. Departmanlar arası sıkıntı yaratma riski çok fazla, işi Watergate'e çevirmeye çok yatkınlar."

"Donanma mevzuları," dedi sırıtarak, dişleri karanlıkta parladı. "Donanma mevzuları. Donanmada bulunmuş bir dostum var, adı Jones. Tanışsan iyi olur. Keştir ama. Ona bir şey götürmemiz lazım."

"Keş mi?"

"Yunus."

Adam yunustan da öte bir şeydi, ama başka bir yunusun perspektifinden yunuslukla alakasız bir şey gibi de görünebilirdi. Galvanizli tankında tembel tembel dönüp durmasını izliyordum. Yanlara sular sıçrıyor, pabuçlarımı ıslatıyordu. Son savaştan kalma bir ihtiyaç fazlasıydı Jones. Bir siborgdu.

Suyun üstüne çıkıp böğründeki kabuk bağlamış plakaları gösterdi, görsel bir kelime oyunuydu bir nevi, zarafeti hantal ve tarih öncesinden kalma mafsallı zırhının altında neredeyse kaybolmuştu. Sensör birimlerini yerleştirmek için kafatasının birbirine denk iki yerinde biçimsel bozukluk yaratmışlardı. Grimsi beyaz derisinin açıkta kalan kısımlarında gümüş rengi lezyonlar parlıyordu.

Molly ıslık çaldı. Jones'un kuyruğunu savurmasıyla tankın kenarından tekrar sular taştı.

"Neresi burası?" Karanlıkta belli belirsiz görünen şekillere baktım; pas tutan tel bir örgü ve muşambaların altına gizlenmiş şeyler vardı. Tankın üstünde biçimsiz ahşap bir çerçeve duruyordu, etrafına tozlu Noel ışıkları dizilmişti sıra sıra.

"Lunapark. Hayvanat bahçesi, eğlence turları. 'Savaşan Balina'yla konuşun.' Böyle şeyler işte. Jones'tan da ne balina olur ama..."

Jones tekrar yükselip o hüzünlü, kadim gözlerinden birini dikti bana.

"Nasıl konuşuyor ki?" Aniden denemek için sabırsızlanmaya başladım.

"Numarası da bu zaten. 'Merhaba' desene, Jones."

O an ampullerin hepsi aynı anda yandı. Kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

KBMKBMKBM
KBMKBMKBM
KBMKBMKBM
KBMKBMKBM
KBMKBMKBM

"Sembollerle arası iyidir ama kullandığı kod sınırlı. Donanmadayken onu sesli-görüntülü bir ekrana bağlamışlar." Ceketinin cebinden ince bir paket çıkardı. "Saf mal, Jones. İster misin?" Jones suyun içinde donakalıp batmaya başladı. Onun balık olmadığını, boğulabileceğini hatırlayınca garip bir paniğe kapıldım. "Johnny'nin bankasının anahtarı lazım bize, Jones. Hemen."

Işıklar titreşip söndü.

"Bastır hadi, Jones!"

M
MMMMMMMMM
M
M
M

Mavi ampuller, bir haç.

Karanlık.

"Saf diyorum! *Temiz* mal. Hadi, Jones."

BBBBBBBBB
BBBBBBBBB
BBBBBBBBB
BBBBBBBBB
BBBBBBBBB

Sodyum beyazı bir ışık Molly'nin yüzünü kapladı, monokrom bir kontrastla elmacıkkemiklerini gölge gölge kesiyordu.

K KKKKK
K K
KKKKKKKKK
K K
KKKKK K

Kırmızı gamalı haçın kolları Molly'nin gümüş mercekleri-nde dönüyordu. "Malı ver ona," dedim. "Aldık şifreyi."

Ralfi Faça. Hayal gücünden nasibini almamış hiç.

Jones zırhla kaplı cüssesinin üst kısmını güç bela tankın kenarına kaldırınca, metali kıracak sandım. Molly tüplü şırıngayı alıp iğneyi iki plakanın arasından geçirerek ona sapladı. Bastırmasıyla şırıngadan bir tıslama yükseldi. Işıktan desenler patlayarak kasılmalar hâlinde çerçevenin dört bir yanını sardı, ardından kararıp söndü.

Jones'u karanlık suyun üstünde dermansızca sürüklenip yuvarlanır hâlde bıraktık. Pasifik'te katıldığı savaşı, taradığı siber mayınları düşlüyor, Ralfi'nin acınası şifresini kafama gömülmüş çipin içinde bulmak için kullandığı skumayla devrelerini nazikçe yokluyordu belki.

"Donanmanın işi batırıp teçhizatını hiç ellemeden onu

terhis etmelerini anlıyorum anlamasına da, sibernetik bir yunusun eroin bağımlısı olması nasıl bir iştir?"

"Savaş yüzünden," dedi. "Bağımlı olmayan yoktu ki. Donanma yaptı bunu. Yoksa nasıl itaat etsinler ki sana?"

"Pek de güzel bir anlaşma gibi gelmedi gözüme," dedi korsan, daha fazla para almak için ağız yapıyordu. "Kaydı olmayan bir haberleşme uydusunun hedef değerleri yani..."

"Vaktimi harcarsan, sende göz möz kalmayacak," dedi Molly, çiziklerle dolu plastik masanın üstünden eğilip adamı işaretparmağıyla dürttü.

"Mikrodalgalarını başka yerden alırsın o zaman sen de?" Estetikli Mao suratının ardından sert bir tip çıkmıştı. Doğma büyüme Gecekent'liydi muhtemelen.

Molly'nin eli bir anda adamın ceketinin önüne inerek kumaşı bile buruşturmaksızın yakasını kesip attı.

"Ne diyorsun, anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyerek ceketinin mahvolan yakasına baktı adam, merakını tamamen kibarlığına yormamızı umuyordu muhtemelen.

Ben satın aldığımız iki kayıt cihazını kontrol ederken, Molly de ona verdiğim kâğıt parçasını ceketinin bileğindeki fermuarlı cepten çıkardı. Kâğıdı açıp dudaklarını kıpırdatarak sessizce okudu. "Bu muymuş yani?"

"Yolla," dedim, iki cihazın KAYIT düğmelerine aynı anda basarak.

"Christian White," diye başladı okumaya, "ve Aryan Reggae Grubu."

Sadık Ralfi ölümüne bir fanatikmiş meğer.

Aptal/dâhi moduna geçiş umduğumdan daha yumuşak gerçekleşir hep. Korsan yayıncı bir adet masa, üç sandalye ve bir İsveç yörünge kaplıcasına ait solmuş bir afişle mükellef pastel renkli bir küp içindeki başarısız bir seyahat acentesini

kendine kılıf olarak seçmişti. Gövdeleri üfleme cam, bacakları teneke bir çift oyuncak kuş, Molly'nin omzunun yanındaki bir cam pervazında köpük bir bardaktan yeknesak bir tempoyla su içiyorlardı. Ben moda geçiş yaparken, kuşların yavaş yavaş hızlanmasıyla fosforlu tüylerden yapılmış ibikleri yekpare bir renk kavisine dönüştü sonunda. Plastik duvar saatinin saniyeleri gösteren LED'leri anlamsızca titreşen çizgilere dönüşürken, Molly ile Mao suratlı çocuk ise belirginliklerini kaybediyor, zaman zaman hareket eden kolları, böcekler gibi hızla geçip giden izler bırakarak bulanıklaşıyordu. Sonra her şey statik gürültünün soğuk griliğine ve yapay bir dilde yazılmış sonu gelmez sinyallerden bir şiire dönüştü.

Orada üç saat boyunca oturup rahmetli Ralfi'nin çalıntı programının ezgisini okudum.

Bir uçtan öbür uca kırk kilometre uzanan alışveriş merkezi, eskiden banliyö anayolu olan yerin üstünü kapatan Fuller kubbelerinin dağınık bir şekilde üst üste binmesiyle oluşmuş. Bulutsuz bir günde ark lambalarını kapattıkları takdirde, akrilik katmanların arasından gün ışığına yakın bir grilik süzülür içeri ve Giovanni Piranesi'nin hapishane eskizleri gibi bir manzara belirir. Güneydeki son üç kilometre Gecekent'in üstünü örter. Vergiydi, faturaydı ödemez hiç Gecekent. Neon arkların işi bitmiş, jeodezik kubbeler ise onlarca yıl yemek pişirmek için yakılan ateşlerin isiyle kapkara olmuştu. Gecekent'in âdeta zifiri karanlık çökmüş bu öğle vaktinde çatı kirişlerinin arasında kaybolan bir grup deli çocuğu kim görecekti?

İki saat boyunca beton merdivenlerden, basamakları delikli çelik merdivenlerden çıkarak terk edilmiş rampaların, üstünü toz bürümüş aletlerin yanından geçtik. Kullanım dışı kalmış bir tamir avlusuna benzeyen bir yerden başlamıştık çıkmaya, üçgen çatı parçaları yığılmıştı etrafa. Her şey tek bir

katman hâlinde hep aynı türden atılan grafiti bombalarıyla kaplanmıştı: çete isimleri, paraflar, yüzyılın başına kadar uzanan tarihler. Yazılar kademeli olarak azalarak bize eşlik ederken, sonunda düzenli aralıklarla tekrarlanan tek bir isim kaldı geriye. AS TEK. Boyası akmış, siyah büyük harflerle.

"As Tek de kim?"

"Biz değiliz, patron." Titrek bir alüminyum merdivenden çıkıp oluklu plastik bir levhadaki delikten geçerek gözden kayboldu. "Asgari teknik, asgari teknoloji." Plastik levha sesini bastırıyordu. Sızlayan bileğimi ova ova gittim peşinden. "Senin pompalı tüfekle yaptığın numarayı kahpelik sayar As Tekler."

Bir saat sonra başka bir deliğin içinden geçtim güç bela, bel vermiş bir kontrplak levhanın üzerinde testereyle açılmış yamuk yumuk bir delikti bu seferki, ardından da bir As Tek'le ilk karşılaşmamı yaşadım.

"Sıkıntı yok," dedi Molly, omzuma hafifçe dokunarak. "Bizim Köpek bu. N'aber, Köpek?"

Molly'nin bantlanmış fenerinin ince ışığında tek gözüyle bize baktı adam, ardından ağır hareketlerle ağzından griye çalan, uzun ve kalın bir dil çıkararak kocaman köpekdişlerini yaladı. Dobermanlardan diş kökü naklinin neresi düşük teknoloji diye düşündüm. Bağışıklık baskılayıcılar ağaçta yetişmiyordu sonuçta.

"Moll." Diş büyütme operasyonu konuşmasına engel oluyordu. Çarpık altdudağından uzun, sicim gibi tükürük sarkıyordu. "Geldiğinizi duydum. Uzun sürdü." On beş yaşlarındaydı muhtemelen, ama köpekdişleri ve yüzündeki pırıl pırıl yara mozaiğinin gözünün içi boş kalmış çukuruyla birleşmesi tamamen hayvani bir maske kazandırmıştı kendisine. Bu suratı oluşturmak epey zaman ve belli bir tür yaratıcılığa mal olmuştu ve duruş şeklinden, bunun ardında yaşamaktan zevk aldığı belli oluyordu. Paralanmış bir kot pantolon var-

dı üstünde; kat yerleri aşınmaktan parlamış, rengi pislikten kapkara olmuştu. Göğsü ve ayakları çıplaktı. Ağzıyla sırıtmaya benzeyen bir hareket yaptı. "Gelen var, peşinizden."

Uzaklarda, Gecekent'te bir su satıcısı bağırdı malını satmak için.

"İplere mi atlıyoruz, Köpek?" Molly'nin fenerini yan tarafa çevirmesiyle halka cıvatalara bağlı ipleri gördüm; ta sınıra kadar uzanan, ucu bucağı görünmeyen ipler.

"Kapat şu siktiğimin ışığını!"

Kapattı.

"Peşinizdekinin niye feneri yok?"

"İhtiyacı yok çünkü. Belalı bir tip. Senin gözcüler ona girişmeye kalkarlarsa, küçük paketler hâlinde dönerler geriye."

"Bu arkadaş, senin *arkadaşın* mı, Moll?" Sesinden, huzursuzluğu belli oluyordu. Ayaklarını aşınmış kontrplağa sürttüğünü duyuyordum.

"Değil. Ama benim kendisi. Bu ise," dedi omzuma vurarak, "arkadaşım. Kaptın mı?"

"Tamamdır," dedi, pek hevesli çıkmamıştı sesi. Sonra da halkaların bulunduğu platform kenarına doğru ilerledi. Gerilmiş ipleri çekerek bir tür mesaj göndermeye başladı.

Gecekent fareler için yapılmış oyuncak bir köy gibi uzanıyordu altımızda; minik pencerelerde mum ışıkları görünüyordu, pilli fenerler ve karpit lambalarıyla aydınlanan birkaç sert, parlak kare vardı arada sadece. Kontrplaktan yapılmış gecekonduların arasındaki direklere asılı ıslak çamaşırlardan düşen iri, sıcak damlaların altında sonu gelmemecesine domino oynayan yaşlı adamlar geldi gözümün önüne. Sonra onu gözümün önüne getirmeye çalıştım; terlikleri ve o çirkin turist tişörtüyle karanlığın içinde heyecansız, telaşsız, sabırla tırmandığını. Nasıl buluyordu ki izimizi?

"Güzel," dedi Molly. "Kokumuzu alıyor."

***

"İçer misin?" Köpek cebinden buruşmuş bir paket çıkarıp bin bir uğraşla içinden yamyassı olmuş bir sigara aldı. Mutfak kibritiyle sigaramı yaktığı sırada, ben de markasını görmeye çalıştım. Yiheuyan filtreli. Pekin Sigara Fabrikası. As Tekler karaborsacılıkla uğraşıyor demek ki, diye düşündüm. Köpek ile Molly tartıştıkları konuya döndüler; mevzu, Molly'nin As Tek mülkünün belli bir kısmını kullanma arzusu üstüne dönüyor gibiydi.

"Zamanında sana az iyilik yapmadım, dostum. O odayı istiyorum. Müziği de."

"As Tek değilsin ama sen..."

Döne dolaşa aştığımız bir kilometrenin büyük kısmında tartışma aynen bu şekilde sürmüştür herhalde. Köpek önümüzde biz arkada, sallanan podyumlardan geçip ip merdivenlerden çıkıyorduk. As Tekler ağlarını ve toplaşma yerlerini bolca epoksi kullanarak şehrin dokusuna asalak gibi yapıştırıp, uçurumun üstündeki örgü hamaklarda uyuyorlardı. Bölgeleri o kadar dardı ki bazı yerlerde jeodezik payandaların içine el ve ayaklar için açılmış tutamaklardan ibaret kalıyordu.

Kesim Odası diyordu Molly buraya. Gıcır gıcır Eddie Bax pabuçlarımla aşınmış metal ve yaş kontrplak üstünde kaya kaya koşturuyordum peşinden. Bu odanın bölgenin geri kalanından nasıl daha ölümcül olabileceğini düşünüyordum. Bir yandan da Köpek'in de âdet yerini bulsun diye itiraz ettiğini, Molly'nin ise istediği şey her neyse onu alacağını bildiği hissine kapılmıştım.

Altımızda bir yerlerde Jones, yoksunluk sendromunun ilk sancılarını çekerek tankında dönüp duruyordu muhtemelen. Polis Drom müdavimlerini Ralfi'yle ilgili sorularla rahatsız ediyor olmalıydı. Ne yapmıştı? Dışarı çıkmadan önce yanında kimler vardı? Yakuza ise kentin veri bankalarının üzerine bütün cüssesiyle heyula gibi çökmüş, isimsiz hesap-

ları, hisse işlemlerini, hizmet faturalarını arayıp tarayarak buralara belli belirsiz yansıyan bana ait görüntüleri arıyordu. Bizimkisi bilgiye dayalı bir ekonomi. Bunu daha okuldayken öğretirler. Ama size anlatmadıkları şey, kişisel bilgilerinize dair izler, ipuçları, görünüşte anlamsız parçalar bırakmadan herhangi bir düzeyde hareket etmenin, yaşamanın, faaliyet göstermenin imkânsız olduğudur. Kurtarılması, kuvvetlendirilmesi mümkün olan parçalardır bunlar...

Ama bu aşamada korsan, mesajımızı Yakuza haberleşme uydusuna karakutuyla aktarmak için göndermiş olmalıydı. Basit bir mesajdı bu: Köpeklerinizi çekin, yoksa programınızı geniş banda açarız.

Program. İçinde ne olduğuna dair hiç fikrim yoktu. Hâlâ da yok. Şarkısını söylüyorum sadece, hiç anlamadan. Yakuza'nın sanayi casusluğunun en ileri biçimlerine düşkünlüğü göz önünde bulundurulunca, araştırma verileriydi bunlar muhtemelen. Ono-Sendai'nin verilerini çalıp fidye almak için bunları kibarca rehin tutmak, ürünü kamu malı hâline getirip o büyük holdingin araştırmalarla elde ettiği üstünlüğü yok etmekle tehdit etmek, ince bir işti.

Ama bu oyunu neden birlikte oynamayalım ki? Ellerinde Ono-Sendai'ye tekrar satacakları bir şey olsa daha mutlu olmazlar mıydı, Hatıralar Geçidi'nde ölü bir Johnny'nin başlarına kalmasından daha iyi olmaz mıydı?

Programları Sydney'deki bir adrese doğru yol almaktaydı; ufak bir ücret karşılığında müşteri postalarının hiç soru sorulmadan saklandığı bir yere doğru. Dördüncü sınıf adi postayla gidiyordu. Öbür kopyanın gerçek program olduğu anlaşılacak kadar kısmını saklayıp büyük kısmını silmiş, açılan alana da mesajımızı kaydetmiştim.

Bileğim ağrıyordu. Durup uzanmak, uyumak istiyordum. Çok geçmeden tutunamayıp düşeceğimi, Eddie Bax olarak geçireceğim bu gece için aldığım fiyakalı siyah pabuçlarımın

kayarak beni Gecekent'in dibine yollayacağını biliyordum. Ama adam ucuz, dini bir hologram gibi parlayarak zihnimde yükseliyor, Hawaii gömleğinin üstündeki o büyük ölçekli çip resmi, sonu gelmiş bir kent çekirdeğinin havadan çekilen fotoğrafı gibi tepeme çöküyordu.

Ben de Gecekent'in bile istemediği artıklarla kurulmuş o eğri büğrü, derme çatma As Tek cennetinde Köpek ile Molly'nin peşinden gittim.

Kesim Odası'nın kenarları sekiz metreydi. Sanki bir dev çelik kabloları alıp bir hurdalığın içine ip gibi işlemiş, ardından hepsini çekip germişti. Her hareket ettiğinde gıcırdıyordu ve durmadan hareket ediyor, toplanan As Tekler alanı çevreleyen kontrplak çıkıntının üstüne dizildikçe sallanıp sarsılıyordu. Ahşap eskiyerek rengi gümüşe dönmüş, yıllarca kullanılmaktan dolayı parlamış, üstüne paraflar, tehditler ve tutkulu itiraflar kazınmıştı. Bu çıkıntı da Oda'nın üstünde asılı iki antika spottan gelen o çiğ beyaz ışığın ardındaki karanlığın içinde kaybolan ayrı bir grup kabloya asılıydı.

Köpek'inkine benzer dişleri olan bir kız dört ayak üstünde Oda'ya atladı. Memelerinde mavi spiral biçiminde dövmeler vardı. Sonra Oda'nın öbür ucuna geçip gülerek, litrelik bir mataradan koyu renkli bir sıvı içen çocukla boğuşmaya başladı.

As Tek'in moda anlayışı, yara izleri ve dövmeler üstüne kuruluydu. Bir de dişler. Kesim Odası'nı aydınlatmak için dışarıdan çektikleri elektrikle, genel estetik anlayışlarına bir istisna yapmışlar gibiydi; ne diyorlardı buna... ritüel, spor veya sanat mı? Bilmiyordum ama Oda'nın özel bir şey olduğunu görebiliyordum. Nesillerin emeğiyle meydana getirilmiş bir görüntüsü vardı.

Ceketimin altında boş boş duran pompalıyı tuttum. Sertliği ve ağırlığı rahatlatıcıydı, fişeğim kalmamış olsa bile. O anda kafama dank etti; gerçekte olan bitene ya da ne olma-

sı gerektiğine dair hiç fikrim yoktu. Benim oyunun olayı da buydu; ömrümün büyük kısmını başkalarının bilgileriyle dolan, sonra da asla anlamayacağım sentetik diller saçarak boşalan kör bir kap olarak geçirmiştim çünkü. Aşırı teknik bir çocuktum. Tabii, tabii.

Derken, As Tekler'in sesinin kesildiğini fark ettim.

Oradaydı, aydınlığın kenarında, bir turistin sakinliğiyle Kesim Odası'nı ve As Tek'lerin sessizce oturduğu balkonu süzüyordu. Gözlerimiz karşılıklı bir tanışıklık hissiyle ilk kez buluşurken bir hatıram anlam kazanmaya başladı, Paris'e dair, yağmurun altında Notre Dame'a doğru süzülen Mercedes'in o uzun elektrikli arabalarına dair bir hatıraydı bu; gezici seralar, camın ardındaki Japonların yüzleri ve ışığa doğru körlemesine bir yönelimle havaya kalkan yüz tane Nikon, çelik ve kristal çiçekler. Gözleri beni bulduğu sırada, arkalarında yine o aynı deklanşörler şakırdıyordu.

Molly Milyon'a bakındım ama gitmişti.

As Tekler açılıp bankın üstüne çıkması için adama yol verdiler. Adam gülümseyerek eğilip selam verdi, ardından terliklerini yavaşça çıkarıp son derece düzgün bir şekilde yan yana koyduktan sonra Kesim Odası'na indi. Bana doğru geliyordu; o trampolin gibi oynak hurdanın üzerinden, karaktersiz bir otelin sentetik halıları üstünde yürüyen bir turist gibi rahatça geçerek.

Molly Oda'ya atladı ve harekete geçti.

Oda çığlık attı.

Mekân mikrofon ve ses yükselticilerle donatılmıştı, alıcılar köşelere konuşlanmış iri dört helezon yaya dolanmış, kontak mikrofonlar paslı makine parçalarına gelişigüzel bantlanmıştı. As Tekler bir yerlere bir amfi ile sentezleyici yerleştirmişti ve şimdi o zalim beyaz ışıkların üstündeki hoparlörlerin şekillerini seçebiliyordum.

Bir davul ritmi çalmaya başladı; elektronikti, sesi güçlen-

dirilmiş bir kalp gibi, metronom kadar düzenli bir biçimde atıyordu.

Deri ceketini ve çizmelerini çıkarmıştı Molly; içindeki tişört kolsuzdu, ince kollarında Çiba Şehri'nin devrelerine ait belli belirsiz izler görünüyordu. Deri pantolonu spotların altında parıldıyordu. Dans etmeye başladı.

Ayaklarını dümdüz edilmiş bir yakıt deposunun üstünde gerip dizlerini esnetti, Kesim Odası da yükselip alçalarak karşılık verdi ona. Çıkardığı ses dünyanın sona ermesi gibiydi, gök kubbeyi taşıyan kabloların kopup gökyüzünde toplanması gibi.

Adam birkaç vuruş boyunca buna eşlik etti, ardından Oda'nın hareketlerini mükemmellikle hesaplayarak ilerledi, tıpkı bir süs bahçesinde, yassı taşların üstünden tek tek geçen bir adam gibi.

Başparmağının ucunu, sosyal jestlere hâkim bir adamın zarafetiyle çıkarıp Molly'ye fırlattı. İçinden çıkan tel, spotların altında gökkuşağından kopmuş bir şerit gibi kırıyordu ışığı. Molly kendini yere atıp yuvarlandı ve molekül tel yanından hızla geçtiği sırada dimdik ayağa fırladı, çelik pençeleri muhtemelen otomatik bir savunma refleksiyle bir an için parlamıştı.

Davulun ritmi hızlanırken Molly onunla birlikte zıplamaya başladı, siyah saçları o bomboş gümüş merceklerinin etrafında savruluyordu; tam bir konsantrasyon hâlinde ağzı incelmiş, dudakları gerilmişti. Kesim Odası gümbürtüler ve uğultularla çınlıyor, As Tekler ise coşkuyla bağırıyordu.

Adam teli geri çekip bir metre çapında çok renkli, hayali bir çember hâline getirerek önünde çevirmeye başladı, başparmağı kopuk elini de göğüz hizasında tutuyordu. Kendine bir kalkan oluşturmuştu.

Molly ise âdeta içindeki bir şeyi salmış gibiydi, kudurmuş bir köpek gibi dans etmeye de asıl o an başladı. Zıplayıp dö-

nerek yan tarafına atıldı ve iki ayağıyla doğrudan bobin yaylarının birine bağlı alaşım bir motor bloğunun üstüne indi. Ellerimle kulaklarımı örtüp seslerin yarattığı vertigo hâliyle yere çömeldim; aklımdan Oda'nın ve bankların aşağıya, Gecekent'e indiğini geçiriyor, gecekonduların, ıslak çamaşırların içinden düştüğümüzü, kaldırımın üstünde çürümüş meyveler gibi patladığımızı görebiliyorum. Ama kablolar sağlam çıkmıştı, Kesim Odası da coşkun bir madeni deniz gibi yükselip alçalmaktaydı. Molly ise üstünde dans etmekteydi.

Sonunda, adam teli son kez fırlatmadan hemen önce, bir şey gördüm yüzünde; ona uymayan bir ifade. Korku değildi bu, öfke de. Galiba hayretti; gördüklerini, duyduklarını, yaşadığı şeyi idrak edememesinin yarattığı sersemlemeyle karışık estetik bir tiksintiydi. Dönen teli geri çekti, kolunu başının üstüne kaldırıp bir yemek tabağı kadar küçülen o hayali diski indirdi; başparmağının ucu canlı bir yaratık gibi Molly'ye doğru kıvrılmıştı.

Oda'nın Molly'yi yere indirmesiyle, molekül başının hemen üstünden geçti; Oda ani bir sarsılmayla adamı kaldırıp o gergin telin rotasına yerleştirdi. Telin başının üstünden hiç zarar vermeksizin geçip elmas sertliğindeki yuvasına girmesi gerekirken, bileğinin hemen üstünden elini kesiverdi. Hemen önünde, Oda'nın zemininde bir yarık açıldı ve dalıcı bir kuş gibi tuhaf, kasıtlı bir zarafetle içine atladı; yenilgiye uğramış bir kamikaze misali Gecekent'e iniş yapıyordu. Bu dalışı birkaç saniyeliğine de olsa kendine sessizliğin asaletini bahşetmek için yaptığını düşünüyorum kısmen. Molly kültür şokuyla öldürmüştü onu.

As Tekler haykırıyorlardı ama birileri amfiyi kapattı, Molly ise Kesim Odası'nın ortasında duruyor, solgun ve donuk bir ifadeyle zeminin sakinleşmesini bekliyordu; sonunda sallantıların hafiflemesiyle, perişan hâldeki metalin belli belirsiz çıtırtıları ile pas sürtünmelerinin gıcırtısı kaldı geriye.

Oda'yı ne kadar arasak da kesik eli bir türlü bulamadık. Bulduğumuz tek şey moleküllü telin içinden geçtiği paslı bir çelik parçasında zarif bir kavis şeklinde bir izdi. Yeni dökülmüş krom gibi parlıyordu kenarı.

Yakuza'nın şartlarımızı kabul edip etmediğini ya da en azından mesajımızı alıp almadıklarını asla öğrenemedik. Bildiğim kadarıyla, programları Sydney Merkez-5 istasyonunun üçüncü katındaki bir hediyelik eşya dükkânının arkasındaki bir rafta Eddie Bax'ı bekliyor hâlâ. Orijinalini Ono-Sendai'ye aylar önce satmışlardır muhtemelen. Ama korsan yayını almış da olabilirler, çünkü aradan neredeyse bir yıl geçti ve kimse beni aramaya gelmedi. Olur da gelirlerse, Köpek'in gözcülerini geçtikleri uzun ve karanlık bir tırmanış bekliyor onları; Eddie Bax'e pek benzemiyorum ben de bu aralar. Molly halletti o işi, lokal anesteziyle. Yeni dişlerim ise kök saldılar sayılır.

Burada kalmaya karar verdim. Kesim Odası'na baktığımda, o adam gelmeden önce ne kadar kofmuşum, onu gördüm. Boş bir kova olmaktan da bıkmıştım. Bu yüzden de şimdi, neredeyse her gece, aşağıya gidip Jones'u görmeye gidiyorum.

Jones'la ortağız şimdi, Molly Milyon'la da tabii. Drom'daki işlerimize bakıyor Molly. Jones ise Lunapark'ta hâlâ, ama daha büyük bir tankı var şimdi; haftada bir kamyonla taze deniz suyu geliyor ona. Malı da eksik olmuyor hiç, alıyor ihtiyaç duydukça. Çocuklarla konuşurken o ışıklı çerçeveyi kullanmaya devam ediyor ama benimle orada kiraladığım bir kulübeye kurduğum yeni bir ekran üzerinden konuşuyor; donanmada kullandığından daha iyi bir ekran.

Üstelik hepimiz de iyi para kazanıyoruz, eskiden kazandığımdan çok daha iyi hem de çünkü Jones'un skuması bende depolanmış her bilginin izlerini okuyabiliyor, ardından da

ekranı kullanarak bunları bana anlayabildiğim dillerde aktarıyor. Böyle böyle eski müşterilerim hakkında bolca bilgi ediniyoruz. Günün birinde bir cerraha gidip amigdalama yerleştirilen silikonların hepsini çıkarttıracağım, o zaman ben de diğer insanlar gibi başkalarının değil sadece kendi anılarımla yaşayacağım. Ama buna zaman var daha.

Bu arada, buraları sahiden sağlam; karanlığın en tepelerinde, Çin malı filtreli bir sigara içip jeodezik kubbeden damlayan yoğuşma sularının sesini dinliyorum. Buralar çok sessiz... Tabii iki As Tek bir araya gelip Kesim Odası'nda dans etmeye karar vermezse.

Öğretici de oluyor bir yandan. Jones sayesinde işleri çözdükçe, buralardaki en teknik çocuk ben olacağım.

Gernsback Sürekliliği

Olan bitenlerin hepsi silinmeye, tek seferlik bir olay hâlini almaya başladı neyse ki. Arada bir gözüme ilişiyor hâlâ ama merkez dışı; göz ucunun ötesine geçmeyen, çılgın bir doktorun elinden çıkmış krom bir dünyaya ait parçalardan ibaret. Geçen hafta o uçan kanat tarzı yolcu uçağını San Francisco semalarında gördüm ama neredeyse şeffaftı. Köpekbalığı yüzgeci model arabalar nadir görülmeye başlamışken, otobanlar tedbiri elden bırakmıyor, geçen ay kiralık Toyota'mla geçmek zorunda kaldığım o seksen şeritli parıl parıl canavarlara dönüşmekten kaçınıyorlardı. Bunların hiçbirini New York'ta görmeyeceğimi de biliyorum; görüş alanım daralarak tek bir olasılıksal dalga boyuna düşüyor. Bunun için az çaba sarf etmedim ama. Televizyonun çok faydası oldu.

Bunların başladığı yer Londra'ydı galiba, Battersea Park Yolu'ndaki o çakma Yunan tavernasında, Cohen'in şirket hesabından öğle yemeği yiyorduk. Sıcak yemek tezgâhından bayat yemekler; üstelik retsinayı koyacak bir buz kovası bulmaları tam yarım saat sürmüştü. Cohen, şu son moda büyük, "ticari" kitapların –neon tabelaların, tilt makinelerinin, Japonya'nın İşgal Dönemi'nde üretilmiş kurmalı oyuncakların tarihini anlatan resimli kitaplar– yayıncısı Barris-Watford'da çalışıyor. Bir ayakkabı markası için reklam fotoğrafları çekmek üzere gitmiştim Londra'ya; bronz bacaklı, cıvıl cıvıl fosforlu koşu ayakkabıları giymiş Kaliforniya kız-

ları St. John's Wood'un yürüyen merdivenlerinde ve Tooting Bec peronlarında benim için hoplayıp zıplamışlardı. Hırslı, genç bir ajans, Londra Ulaşım Sistemi'nin gizemlerinin gofret tabanlı naylon ayakkabıları sattıracağına karar vermişti. Kararı onlar verir, bense fotoğrafları çekerim. Cohen ise, ki New York'taki günlerimden şöyle böyle tanıyordum onu, ben Heathrow'dan yola çıkmadan tam bir gün önce öğle yemeğine davet etmişti beni. Yanında Dialta Downes adında, çok şık, genç bir kadın vardı; kadının neredeyse hiç çenesi yoktu ve açıkça gördüğüm üzere pop-art tarihi alanında önemli bir yere sahipti. Şimdi o günü düşününce, onun Cohen'le birlikte içeri girerken neon bir tabelanın altından geçişi gözümün önüne geliyor; kocaman, Sans Serif fontlu büyük harflerle DELİLİĞE GİDEN YOL yazıyordu yanıp sönen tabelada.

Cohen bizi tanıştırırken Dialta'nın Barris-Watford'un son projesinin mimarı olduğunu söyledi, kadının "Amerikan Aerodinamik Modernist Stil" diye adlandırdığı bir resimli tarih kitabıydı bu. Cohen ise "ışın tabancası gotiği" tabirini kullanıyordu. Projenin geçici adı: *Hava Akışındaki Fütüropolis: Hiç Yaşanmamış Gelecek.*

İngilizlerde Amerikan pop kültürünün daha barok unsurlarına yönelik bir takıntı vardır, Batı Almanyalıların şu garip Kızılderili ve kovboy fetişi ya da Fransızların eski Jerry Lewis filmlerine duyduğu o absürd açlığa benzer bir şey. Dialta Downes'ta ise bu durum çoğu Amerikalının pek farkında olmadığı ama eşi benzeri görülmemiş bir biçimde Amerika'ya özgü bir mimari tarza düşkünlük biçiminde kendini gösteriyordu. Başta neden bahsettiğinden pek emin değildim ama sonra yavaş yavaş anlamaya başladım. Ellili yılların pazar sabahları yayınlanan televizyon programları gelmişti aklıma.

Bazen yerel kanallar eskimiş, yıpranmış haber bültenlerini dolgu malzemesi niyetine yayınlardı. Siz fıstık ezmeli sandviçiniz ve sütünüzle otururken, Hollywood ayarında bir

bariton ses, Geleceğinizde Uçan Bir Araba olacağını söylerdi size cızırtılar eşliğinde. Ardından Detroit'ten üç mühendisin gelip şu Nash arabaların kanatlı versiyonu üzerinde bir şeyler yapmasından sonra aracın Michigan'daki terk edilmiş bir pistin üstünde takırdaya takırdaya hızla gidişini görürdünüz. Havalandığını gerçekten görmeseniz de, araba Dialta Downes'un o hiç var olmayan ülkesine, sınır tanımayan teknofiller kuşağının esas yuvasına uçuyordu aslında. Amerikan kentlerinde hiç fark etmeksizin her gün yanından geçtiğiniz, otuzlu ve kırklı yılların, "fütüristik" mimari anlayışından kalma parçalardan bahsediyordu kadın; gizemli bir hava versin diye dikilmiş sinema markizleri, yivli alüminyum cepheli ucuzcu dükkânları, geçici konaklama sunan otellerin lobilerinde toz toplayan krom çerçeveli koltuklardan. Bu gibi şeyleri bir düşler diyarının şimdiki zamanın ilgisizliğine terk edilmiş parçaları olarak görüyordu; benden de bunların fotoğraflarını çekmemi istiyordu.

Otuzlu yıllar, Amerikan endüstriyel tasarımcılarının ilk neslinin doğuşuna sahne olmuştu; otuzlu yıllara kadar bütün kalemtıraşlar kalemtıraşa benziyordu; Viktorya döneminden beri kullanılan basit bir mekanizmaydı, kıvrımlı desenleri, süsleri olurdu belki arada. Tasarımcıların ortaya çıkmasından sonra kalemtıraşların bazıları rüzgâr tünellerinde monte edilmiş gibi görünmeye başladı. Değişiklik büyük ölçüde yüzeysel unsurlarla sınırlıydı; o modern krom kabuğun altında, Viktorya döneminden kalma mekanizmayı bulurdunuz yine. Ki bu da bir açıdan mantıklı, zira Amerika'nın en başarılı tasarımcıları Broadway'in sahne tasarımcılarının arasından çıkmıştı. Her şey bir sahneden ibaretti, gelecekteki yaşamı sahnelemek üzere özenle seçilmiş bir dizi dekordu.

Kahvelerimizi içerken Cohen parlak baskı fotoğraflarla dolu şişkin bir zarf çıkardı. Hoover Barajı'na bekçilik eden kanatlı heykellerin, betondan yapılmış o on iki metrelik

kaput amblemlerinin hayali bir kasırgaya metanetle göğüs gerdiklerini gördüm. Frank Lloyd Wright'ın Johnson's Wax Binası'na ait bir düzine fotoğraf gördüm, Frank R. Paul adında bir sanatçı bunları o eski *Amazing Stories* dergilerinin kapaklarıyla bir araya getirmişti; Johnson's Wax çalışanları Paul'ün sprey boya mamulü ucuz ütopyalarından birine adım attıklarını sanmışlardır muhtemelen. Wright'ın binası beyaz harmaniler ve şeffaf bantlı sandaletler giyen insanlar için tasarlanmış gibiydi. Son derece heybetli bir pervaneli uçağın eskizine uzun uzun baktım; sırf kanattan ibaretti uçak, olmayacak yerlerde pencereleri olan iri, simetrik bir bumerang gibiydi. Açıklamalı oklar büyük balo salonunun ve iki duvar tenisi kortunun yerlerini gösteriyordu. 1936 yılındandı resim.

"Bu şey uçuyor muydu yani?" Dialta Downes'a baktım.

"Yok canım, imkânsız bir şey bu, o on iki dev pervaneyle bile zor; ama insanlar uyandırdığı hissi sevmişti işte. Yani New York'tan Londra'ya iki günden daha kısa sürede gitmek, birinci sınıf yemek salonları, özel odalar, güneşlenmek için güverteler, akşamları caz müzik eşliğinde danslar... Tasarımcılar popülistti; halka istediği şeyleri vermeye çalışıyorlardı. Halk da geleceği istiyordu işte."

Cohen'den gelen paketi aldığımda, üç gündür Burbank'te, fazlasıyla vasat bir rockçıya karizma katmaya çalışıyordum. Olmayan bir şeyin fotoğrafını çekmek mümkündür, acayip zor bir iş olduğu için de piyasada çok aranan bir beceridir. Hiç fena iş çıkarmasam da en iyisi sayılmam, bu zavallı herif de Nikon'umun inandırıcılığını zorluyordu. Çıktım, gerçekten iyi bir iş çıkarmak istediğim için canım sıkkındı ama tamamen değil, çünkü bu iş karşılığında alacağım çeki sağlama almıştım ve kendime gelmek için Barris-Watford işinin o yüce sanatsallığından faydalanmaya karar verdim. Cohen'in

bana gönderdikleri arasında otuzlu yılların tasarım anlayışına dair birkaç kitap, modern hatlı binalara dair daha fazla fotoğraf ve Dialta Downes'un bu tarzın Kaliforniya'daki örnekleri arasında en sevdiği elli eserin bir listesi vardı.

Mimari fotoğrafçılıkta uzun uzun beklemek işin gereklerinden biridir bazen; istediğiniz bir detayın üstündeki gölgenin yavaş yavaş çekilmesini ya da yapının kütlesi ve dengesinin kendini belli bir şekilde göstermesini beklerken, bina bir nevi güneş saati hâline gelir. Beklerken, kendimi Dialta Downes'un Amerika'sında hayal ettim. Birkaç fabrika binasını Hasselblad'in buzlu camında izole edince, Albert Speer'in Hitler için yaptığı stadyumlar gibi uğursuz, totaliter bir saygınlık havası veriyorlardı. Ama geri kalanı oldukça bayağıydı; otuzların Amerika'sında kolektif bilinçaltının yarattığı tozlu moteller, yatak toptancıları ve kullanılmış araba galerilerinin sıralandığı iç karartıcı caddelerle birlikte ayakta kalmakla uğraşan geçici şeylerdi. Özellikle benzin istasyonlarına takmıştım.

Downes Çağı'nın zirve noktasında, Kaliforniya'daki benzin istasyonlarını tasarlaması için Acımasız Ming'i görevlendirmişlerdi. Ming ise memleketi Mongo'nun mimarisini tercih ederek sahili boydan boya dolaşmış ve ışın silahları için beyaz alçı platformlar dikmişti. Bunların çoğunda gereksiz merkezi kuleler yer alıyordu, etraflarını saran stilin alametifarikası o acayip kalorifer flanşları, kulelerin teknolojiye yönelik güçlü coşku patlamaları yaratacakmış gibi görünmelerine yol açıyordu; onları çalıştıracak düğmeleri eksikti sadece. Buldozerler gelip alçı, çıta ve ucuz betondan mamul bu yapısal gerçeğin içinden geçmeden bir saat önce bunlardan bir tanesinin fotoğrafını çekmiştim San Jose'de.

"Şöyle düşünün," demişti Dialta Downes, "alternatif bir Amerika bu: 1980 yılının hiç yaşanmamış bir versiyonu. Yıkılan hayallerin mimarisi."

Kırmızı Toyota'mla onun bu karmaşık sosyomimari kesişim istasyonlarını gezerken; var olmayan, gölge bir Amerika'ya karaya vuran denizaltılara benzeyen Coca-Cola fabrikalarına, mavi aynalara ve geometriye tapan kayıp bir tarikatın tapınaklarına benzeyen, beşinci gösterim sinema salonlarına dair imgesinin frekansına yavaş yavaş girerken böyle bir ruh hâlindeydim. Ve bu gizli kalıntıların içinde ilerlerken, o kayıp geleceğin sakinleri yaşadığım dünyayı görse ne düşünürdü diye merak ederken buldum kendimi. Otuzlu yıllar beyaz mermerleri ve akıcı kromları, ölümsüz kristalleri ve parlatılmış bronzları düşlerken, Gernsback dergilerinin kapaklarındaki roketler gecenin köründe ciyaklayarak Londra'nın ortasına düşmüştü. Savaştan sonra herkes bir arabaya –kanatları olmasa da– ve arabalarını sürecekleri o vaat edilmiş süper otoyollara sahip olmuştu; bunun sonucunda gökyüzü bile kararmış, çıkan dumanlar mermerleri kemirip o mucize kristalin içini oymuştu.

Derken bir gün, Bolinas'ın dış kesimlerinde, Ming'in savaş mimarisinin oldukça masraflı bir örneğinin fotoğrafını çekmek için hazırlanırken, ince bir zarı delmiş bulundum; bir olasılık zarıydı bu...

Usul usul, Eşik'in ötesine geçtim.

Ve kafamı kaldırmamla on iki motorlu, şişmiş bumeranga benzer bir şey gördüm havada; sırf kanattan ibaretti, fillere özgü bir zarafetle doğu istikametinde tangır tungur ilerliyordu, o kadar alçaktan uçuyordu ki donuk gümüş derisindeki perçinleri sayabiliyor ve –belki de– caz müziğin yankılarını duyabiliyordum.

Olayı Kihn'e anlattım.

Merv Kihn, Teksas'taki pterodaktiller, UFO'larla temasa geçen köylüler, ikinci sınıf Loch Ness canavarları ve Amerika'nın kitlesel zihninin daha üşütük bölgelerindeki ilk

on komplo teorisi hakkında kapsamlı bilgiye sahip, bağımsız bir gazeteciydi.

"İyiymiş," dedi Kihn, sarı polaroit camlı atış gözlüğünü Hawaii gömleğinin ucuyla silerken, "ama *kaçık* bir yanı yok; yaratıcılıktan nasibini almamış."

"Gözlerimle gördüm ama, Merryn." Arizona'nın göz kamaştıran güneşinin altında, havuz kenarında oturuyorduk. Merv, liderlerinin mikrodalga fırınına Onlar'dan mesajlar gelen Las Vegas'lı bir grup emekli memuru bekliyordu. Bütün gece araba kullanmıştım ve etkisini hissediyordum.

"Çok normal. Tabii ki görmüşsündür. Yazdığım şeyleri sen de okudun; UFO sorununa getirdiğim genel çözümü anlamadın mı? Basit, net, köylülerin bile anlayacağı bir çözüm: İnsanlar" –gözlüğünü o uzun, kanca burnunun üstüne dikkatle yerleştirip ejderha bakışlarını yüzüme dikti– "bir şeyler *görür* illa. İnsanlar böyle şeyleri görür. Ortada hiçbir şey olmasa da görürler. Muhtemelen buna ihtiyaçları olduğu için. Sen de Jung okudun, işin aslını biliyorsundur... Senin mesele çok bariz: Şu deli saçması mimarinin üstüne düşündüğünü, fanteziler kurduğunu itiraf ediyorsun... Uyuşturuculardan da nasibini almışsındır illaki, değil mi? Altmışlarda arada bir halüsinasyon görmeyen insan kalmış mıdır hiç Kaliforniya'da? Kot pantolonunun kumaşına Mısır hiyerogliflerinin animasyon hologramlarını işlemeleri için sürüyle Disney teknisyeninin görevlendirildiğini fark ettiğin onca geceyi hatırlasana. Ya da..."

"Öyle bir şey değildi ama."

"Tabii ki. Hiç alakası yoktu; hepsini 'açık bir gerçeklik ortamında' yaşadın, değil mi? Her şey normal bir biçimde seyrederken, bir anda canavar belirir; mandala, neon puro belirir. Senin durumunda ise Tom Swift maceralarından çıkma dev bir uçak hâlini almış. Her zaman olan bir şey. Deli bile sayılmazsın. Biliyorsun bunu, değil mi?" Şezlongunun

yanında duran yıpranmış soğutucu çantanın içinden bir bira çıkardı.

"Geçen hafta Virginia'ya gitmiştim. Grayson County'ye. Bir *ayı kaf* saldırısına uğramış on altı yaşında bir kızla röportaj yaptım."

"Neyin dedin?"

"Ayı kafası. Bir ayının kopmuş kafası. Bu *ayı kaf*, kuzeni Wayne'in antika Caddy'sinin jant kapaklarına benzeyen, kendine ait bir uçandaireyle dolanıyormuş etrafta. İki puro izmariti gibi kırmızı kırmızı parlayan gözleri ve kulaklarının arkasından çıkan teleskopik krom antenleri varmış." Geğirdi.

"Kıza saldırmış mı? Nasıl?"

"Söylemesem daha iyi; kolay etkileniyorsun belli ki. 'Soğuktu'" –güneyli aksanının kötü bir taklidini yapmaya başladı– "'ve metalikti'. Elektronik sesler çıkarıyormuş. İşte asıl mesele bu dostum, kitlesel bilinçdışından çıkma katıksız gerçekler bunlar; o kızcağız bir cadı. Bu toplumda ona yer yok. *Biyonik Adam* ve *Uzay Yolu*'nun tekrar gösterimleriyle büyümemiş olsaydı, şeytanı da görürdü. Ana damardan öğrenmiş her şeyi. Başına bunun geldiğinin de farkında. Ağır UFO'cular yalan makineleriyle gelmeden on dakika önce uzaklaştım oradan."

Canım sıkılmış gibi görünüyordum herhalde, zira birasını dikkatle soğutucunun yanına koyup oturduğu yerde doğruldu.

"Daha klas bir açıklama istersen, göstergesel bir hayalet gördüğünü söyleyebilirim. Mesela uzaylılarla iletişime geçenlere dair tüm o hikâyeler, kültürümüze nüfuz eden bir tür bilimkurgu tasviri hâlinde şekilleniyor. Uzaylılara inanabilirim ama ellilerin çizgi romanlarından çıkmış gibi olanlara değil. Göstergesel hayaletlerdir bunlar, eskiden Kansaslı çiftçilerin habire görüp durduğu o Jules Verne tarzı uzay gemileri gibi ayrışarak kendi başına hayat bulan kültürel imgelerin

derinliklerinden çıkan parçalardır. Sen de farklı bir hayalet görmüşsün işte, bu kadar. O uçak kitlesel bilinçdışına aitti bir zamanlar. Sen de bunu bir şekilde alıp benimsemişsin işte. Asıl mesele, bu konuda kafayı yormamak."

Kafamı yoruyordum ama ben.

Kihn seyrelen sarı saçlarını taradıktan sonra, Onlar'ın radar frekansında son günlerde söylediklerini öğrenmeye gitti, ben de kafamı bu konuyla yormak için odamın perdelerini çekip klimalı bir karanlıkta uzandım. Uyandığımda da kafayı bu konuyla yormaya devam ediyordum. Kihn kapıma bir not bırakmıştı; sığır kıyımlarıyla ilgili rivayetleri kontrol etmek için kiralık bir uçakla kuzeye gidiyordu ("telefler" diyordu bu tür olaylara; uzmanı olduğu başka bir alandı bu da).

Yemek yedim, duş aldım, üç yıldır tıraş çantamın dibinde dura dura parçalanmış zayıflama hapını içtim ve Los Angeles'a dönmek üzere yola çıktım.

Hız, görüş alanımı Toyota'nın farlarının yarattığı tünelle sınırlandırıyordu. Zihin kendini korurken, beden arabayı kullanabilir, dedim kendi kendime. Kendini korur, amfetamin ve bitkinliğin eseri o garip periferik vitrinden, gecenin geç saatlerinde geçtiğim otobanlar boyunca zihnimin kenarlarında yetişen o ışık saçan, hayaletimsi bitki örtüsünden uzak dururdu. Ama zihnin de kendine ait fikirleri vardı ve Kihn'in benim "görsel temas" diye adlandırmaya çoktan başladığım bu şeye dair görüşü, orantısız bir yörüngeyle kafamın içinde dönüp duruyordu. Göstergesel hayaletler. Kitlesel Rüya'ya ait parçalar, arabamın rüzgârıyla savrularak geçiyorlardı yanımdan. Bu geribesleme döngüsü zayıflama hapının etkisini bir şekilde artırmış, yol kenarındaki o hızlı bitki örtüsü uydulardan gelen kızılötesi görüntülerin rengini almaya, Toyota'nın hava koridorunda infilak eden parlak parçalara dönüşmeye başlamıştı.

Aracı kenara çektim ben de, farları kapatırken yarım dü-

zine alüminyum bira kutusu göz kırparak iyi geceler diledi. Londra'da saatin kaç olduğunu merak ettim, sonra da Dialta Downes'ın Hampstead'deki dairesinde, modern krom figürlerin ve Amerikan kültürü üstüne kitapların ortasında kahvaltı etmesini gözümde canlandırmaya çalıştım.

O bölgede çöl geceleri muazzamdır; ay daha yakındır. Uzun süre ayı izledikten sonra Kihn'in haklı olduğuna karar verdim. Asıl mesele kafayı yormamaktı. Kıtanın dört bir yanında, onlar kadar normal olmaya can attığım insanlar her gün dev kuşlar, Kocaayaklar, uçan petrol rafinerileri görüyordu; Kihn'e iş ve ödeme gücü sağlıyorlardı. 1930'ların popüler hayal gücünü bir anlığına Bolinas semalarında görmek ne diye canımı sıkacaktı ki? Uyumaya karar verdim, tek endişem çıngıraklıyılanlar ve yamyam hippiler olurdu ancak; kendi bilindik sürekliliğimin yol kenarındaki o dost çöpleri arasında güvendeydim. Sabah Nogales'e gidip eski genelevlerin fotoğraflarını çekecektim, yıllardır yapmak istiyordum bunu. Zayıflama hapının etkisi de geçmişti.

Işığa uyandım önce, sonra seslere.

Işık arkamda bir yerden geliyor, arabanın içinde oynak gölgeler oluşturuyordu. Sesler sakin, belirsizdi; konuşmaya dalmış kadın ve erkek sesleri.

Boynum tutulmuş, gözlerim içlerine kum kaçmış gibi acıyordu. Bacağım direksiyonun üstünde uyuşmuştu. Gözlüğümü bulmak için iş gömleğimin cebini yokladım, sonunda bulup taktım.

Sonra ardıma bakıp kenti gördüm.

Otuzlu yılların tasarım anlayışına dair kitaplar bagajdaydı; bir tanesinin içinde *Metropolis* ve *Dünyamızın Geleceği* filmlerinden ilham alan ama her şeyin dört köşeli olduğu ve mimar elinden çıkmış o kusursuz bulutlar arasından zeplin iskeleleri ve çılgın neon kulelere kadar yükselen ideal bir

kentin eskizleri yer alıyordu. O kent, arkamda yükselen kentin ölçeklenmiş bir modeliydi. Kulelerin uçları üst üste yükseliyor, ışıl ışıl ziggurat merdivenleri Mongo tarzı benzin istasyonlarının çılgın radyatör flanşlarıyla çevrili, altın tapınak misali merkezi bir kuleye çıkıyordu. Bu kulelerin en küçüğünün içine Empire State Binası'nı sığdırabilirdiniz. Kule uçlarının arasından kristal yollar süzülüyor, akan cıva damlaları gibi pürüzsüz, gümüşi şekillerle tekrar tekrar kesişiyorlardı. Hava gemilerle doluydu: Devasa yolcu uçakları, ok gibi giden küçük gümüş renkli şeyler (bazen o cıva damlalarından biri gök köprülerinden zarifçe yükseliyor ve dansa katılıyordu), iki kilometrelik balonlar, havada süzülen yusufçuk gibi şeyler, yani cayrokopterler...

Gözlerimi sıkıca kapatıp koltuğumda döndüm. Açtığımda kilometre sayacını göreceğim diye telkin ettim kendimi, siyah plastik gösterge panelindeki yolun o beyaz tozunu, tıka basa dolmuş küllüğü görecektim.

"Amfetamin kaynaklı psikoz," dedim. Gözlerimi açtım. Gösterge paneli, tozlar, ezilmiş izmaritler hep yerli yerindeydi. Çok dikkatli bir biçimde, kafamı bile oynatmadan farları açtım.

Derken onları gördüm.

Sarışındılar. Arabalarının yanında duruyorlardı, tam ortasından köpekbalığı yüzgeci biçiminde bir dümen çıkan, bir çocuk oyuncağı kadar pürüzsüz siyah lastikleri olan alüminyum bir avokadoydu arabaları. Erkeğin eli kızın belindeydi ve kenti işaret ediyordu. İkisi de beyaz giyinmişti: bol kıyafetler, çıplak bacaklar, lekesiz beyaz yazlık ayakkabılar. İkisi de farlarımı fark etmemiş gibiydi. Erkek bilgece ve güçlü bir şeyler söylüyor, kız da başını onaylar anlamda sallıyordu. Derken bir anda korkuya kapıldım, çok farklı bir şekilde. Akıl sağlığım sorun olmaktan çıkmıştı; arkamdaki şehrin, bir şekilde Tucson olduğunu biliyordum; bir döneme duyulan kolektif

bir arzunun içinden fırlamış, düşsel bir Tucson. Gerçek olduğunu biliyordum, tamamen gerçekti. Ama önümde duran çift bunun içinde yaşıyordu ve beni korkutuyorlardı.

Dialta Downes'un hiç var olmayan 80'lerinin çocuklarıydı onlar; Rüya'nın Vârisleri. Beyaz, sarışın ve muhtemelen mavi gözlüydüler. Amerikalılardı. Dialta, Gelecek'in önce Amerika'ya geldiğini ama sonunda geçip gittiğini söylemişti. Ama buradan, Rüya'nın kalbinden ayrılmamıştı hiç. Burada, bir düş mantığının içinde, kirlilikten, fosil yakıtların sonu belli sınırlarından ya da kaybedilmesi mümkün dış savaşlardan bihaber, sonsuza dek yaşayabilirdik. Mağrur ve mutluydular, kendilerinden ve dünyalarından son derece memnundular. Rüya'da yaşıyorlardı üstelik, *onların* dünyasıydı bu.

Arkamda, o ışıklı şehir uzanmakta; projektörler sırf zevk için göğü tarıyordu. Onların düzenli ve canlı bir tempoda, beyaz mermer meydanlara doluştuklarını hayal ettim; o ışıl ışıl gözleri, aydınlık bulvarları ve gümüş arabalarına duydukları tutkuyla parlıyor.

Hitler Gençliği propagandalarının o uğursuz çılgınlığını hepten barındırıyordu içinde.

Arabayı vitese takıp tamponla aralarında bir metre kalana dek yavaş yavaş ilerledim. Beni görmemişlerdi hâlâ. Pencereyi indirip adamın söylediklerini dinledim. Sözleri Ticaret Odası'na ait bir broşürün ikna taktikleri gibi parlak ve içi boştu ve söylediklerine her şeyiyle inandığını biliyordum.

"John," dediğini duydum kadının, "yemek haplarımızı almayı unuttuk." Kemerindeki bir zımbırtıya basıp iki tane parlak gofret çıkardı ve bir tanesini adama verdi. Geri geri giderek otoyola çıktım ve irkilip başımı iki yana sallayarak Los Angeles'a doğru yola koyuldum.

Bir benzin istasyonundan Kihn'i aradım. Yeni bir mekândı burası, İspanyol Modernizminin kötü bir örneğiydi. Kihn

keşif gezisinden dönmüştü ve anlattıklarımdan rahatsız olmamış gibiydi.

"Evet, acayip olmuş bu. Fotoğraf çekmeyi başarabildin mi? Hiç çıkmazlar gerçi ama hikâyene ürpertici bir hava katar, fotoğrafların çıkmaması yani..."

Peki ne yapmam gerekiyordu?

"Bol bol televizyon izle, özellikle de yarışma programları ve pembe dizileri. Porno sinemalarına git. *Nazi Aşk Moteli*'ni izlemiş miydin? Burada kablo yayında gösteriyorlar. Cidden berbat bir şey. Tam da böyle bir şey lazım sana."

Neden bahsediyordu o?

"Bağırmayı bırak da beni dinle. Sana bir meslek sırrını açıklayacağım: Medyanın en kötü ürünleri göstergesel hayaletlerini kovabilir. Uçandairecileri benden uzak tutuyorsa, senin şu Art Deco fütüroidlerinde de işe yarayacaktır. Dene bir. Ne kaybedersin?"

Ardından Seçilmiş Kişi'yle sabah erkenden bir görüşmesi olduğu bahanesiyle affını istedi.

"Kiminle dedin?"

"Şu Vegaslı moruklar işte, mikrodalga fırınlı."

Ödemeli aramayla Londra'yı arayıp, Barris-Watford'taki Cohen'e ulaşıp fotoğrafçısının Alacakaranlık Kuşağı'nda uzatmalı bir sezon geçirmek üzere işi bıraktığını söylemeyi düşündüm. Sonunda, bir makinenin bana gerçekten içilmez bir sade kahve yapmasına izin verip, ardından Los Angeles'a dönmek üzere tekrar Toyota'ya bindim.

Los Angeles'a gitmek kötü bir fikirdi, yine de orada iki hafta geçirdim. Orası tam bir Downes bölgesiydi; Rüya'ya ait çok fazla şey vardı orada, Rüya'ya ait çok sayıda parça tuzak kurmuş beni bekliyordu. Disneyland civarındaki bir üstgeçitte arabayı az daha haşat ediyordum; yol origami misali yelpaze gibi açılınca, köpekbalığı yüzgeçli krom gözyaşlarının vızır vızır geçtiği bir düzine mini şeritte zikzaklar çizme-

me neden olmuştu. Daha da kötüsü, Arizona'da gördüğüm çifte tıpatıp benzeyen insanlarla doluydu Hollywood. İtalyan bir yönetmen buldum, talihinin dönmesini beklerken karanlık oda işleri yapıp yüzme havuzlarının etrafına döşeme yaparak geçinmeye çalışıyordu; Downes işinde topladığım bütün negatifleri bastı. O şeylere bakasım yoktu benim. Ama Leonardo'yu rahatsız etmemişti. İşi bittiğinde ise baskıları iskambil destesi gibi karıştırarak kontrol ettim, bir zarfa koyup havayoluyla Londra'ya gönderdim. Sonra da bir taksiye atlayıp *Nazi Aşk Moteli*'nin gösterildiği bir sinemaya gittim ve yol boyunca gözlerimi hiç açmadım.

Cohen'in tebrik telgrafı bir hafta sonra San Fransisco'da elime geçti. Dialta fotoğraflara bayılmıştı. Cohen "tam anlamıyla içine girmiş" olmamı çok beğenmişti ve benimle tekrar çalışmaya can atıyordu. O öğlen Castro Caddesi'nde uçan bir kanat gözüme ilişti ama bir belirsizlik vardı, sanki sadece yarısı oradaymış gibiydi. En yakın gazete bayisine koşup petrol krizi ve nükleer enerji tehlikesi hakkında bulabildiğim her şeyi topladım. New York'a uçak bileti almaya karar vermiştim.

"Ne boktan bir dünyada yaşıyoruz ama?" Gazete bayisinde çalışan adam çürük dişli ve belirgin bir peruğu olan, zayıf, siyah biriydi. Başımı sallayıp pantolonumun ceplerinde bozuk para aradım, parkta bir bank bulup insanlık olarak içinde yaşadığımız bu takribi distopyaya dair kesin kanıtlara gömülmeye can atıyordum. "Ama daha kötüsü de olabilirdi, ha?"

"Doğru," dedim, "hatta daha da kötüsü, mükemmel olabilirdi."

Elimde konsantre felaketlerden oluşan küçük paketimle kendimi caddeye atarken arkamdan bakıyordu.

Hologram Bir Gülden Parçalar

O yaz Parker uyumakta sorun yaşıyordu.

Elektrik kesintileri gerçekleşiyor, delta tetikleyicinin aniden kapanması ıstıraplı bir biçimde bilincin açılmasına neden oluyordu.

Bunlardan korunmak için ara kablolar, minyatür krokodil pensleri ve siyah bant kullanarak tetikleyiciyi bir adet pille çalışan Görünür Duyusal Algı (GDA) kartına bağlamıştı. Tetikleyicinin elektrik bağlantısının kesilmesi durumunda kartın oynatma devresi harekete geçecekti.

Sakin bir kumsalda uyuyan özneyi göstererek başlayan bir GDA kaseti satın aldı. 20/20'lik görme keskinliğine ve anormal ölçüde hassas bir renk algısına sahip genç, sarışın bir yogi tarafından kaydedilmişti bu kaset. Oğlan özel bir plajın muhteşem bir noktasında kestirsin ve sabah egzersizini yapsın diye götürülmüştü Barbados'a. Kasetin şeffaf kutusunun içindeki mikrofiş kaplamada, yoginin tetikleyici kullanmaksızın kendi iradesiyle alfadan delta dalgasına geçebildiği yazıyordu. İki yıldır tetikleyici kullanmadan uyumayı başaramayan Parker bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Şimdiye dek o ilk beş öznel dakikadaki her hissi ezbere öğrenmesine rağmen, kaseti ancak bir kez baştan sona iz-

leyebilmişti. O bölümün en ilginç kısmının, o özenli nefes alma rutininin başlangıcında yer alan küçük bir düzenleme hatası olduğunu düşünüyordu: Beyaz kumsala hızlıca bir bakınca, tel örgülü bir çitte devriye gezen bir bekçi seçiliyordu, omzuna siyah bir makineli tabanca asmıştı.

Parker uyurken şehrin şebekelerinde güç kaybı yaşandı.

Deltadan delta-GDA'ya geçiş, karanlık bir patlamayla başka bir bedene geçmek gibiydi. Aşinalık darbeyi hafifletmişti ama. Omuzlarının altındaki o serin kumları hissetti. Yırtık pırtık kotunun paçaları sabah meltemiyle çıplak bileklerine çarpıyordu. Birazdan oğlan tamamen uyanıp Ardha-Matsyendra-bilmemnesine başlayacaktı; Parker başka ellerle GDA kartını arandı karanlıkta.

Saat sabahın üçü.

Karanlıkta kendine bir fincan kahve hazırlıyor, kaynayan suyu bir el feneri yardımıyla döküyorsun.

O sabahın kaydedilmiş rüyası silikleşiyor: Başka gözlerin ardından, Kübalı bir nakliyecinin kara kıllarının ardından, zihnin gri ekranında seyir hâlindeyken ufuk çizgisiyle birlikte kayboluyor.

Saat sabahın üçü.

Dün, şematik görüntüler hâlinde etrafında sıraya girsin. Senin söylediklerin, onun söyledikleri, onun toplamasını izlemen, taksiciyi araması. Nasıl karıştırırsan karıştır, yine baskılı devreler şeklinde, merkezi bir bileşenin üstünde birbirlerine yaklaşan hiyeroglifler şeklinde bir araya geliyorlar; sen yağmur altında durmuş, taksiciye bağırıyorsun.

Ekşi, asitli bir yağmurdu, neredeyse sidik renginde. Taksici sana göt herif dedi; ücretin iki katını ödemek zorunda kaldın yine de. Kadının üç parça valizi vardı. Adam solunum cihazı ve gözlüğüyle karıncaya benziyordu. Yağmur altında pedallara basıp uzaklaştı. Kadın ardına bile bakmadı.

Onu son gördüğünde dev bir karıncaya dönüşmüş, sana hareket çekiyordu.

Parker ilk GDA birimini, Teksas'taki Judy'nin Cangılı denilen bir gecekondu mahallesinde görmüştü. Ucuz, plastik krom bir kutu içinde devasa bir konsoldu. Deliğin içine on dolarlık bir banknot atınca, bir İsviçre yörünge kaplıcasında beş dakikalığına serbest düşüşte jimnastik deneyimi satın alıyor, on altılık bir *Vogue* modeliyle birlikte trampolin üzerinde yirmi metrelik perihellerde sıçrıyordunuz. Bir silah satın almanın sıcak bir banyodan daha kolay olduğu Cangıl için etkileyici şeylerdi bunlar.

Bir yıl sonra, iki öncü firma ilk portatif konsolları Noel için büyük mağazalara sunduğunda, elinde sahte belgeleriyle New York'taydı. Kaliforniya'da kısa süreliğine yükseliş gösteren GDA porno sinemaları bir daha asla toparlanamamıştı.

Holografi de bitmişti, Parker'ın çocukluğunun holo-mabetleri olan o mahalle büyüklüğündeki Fuller kubbeleri çok katlı süpermarketlere dönüşmüş ya da tozlu oyun salonlarına evsahipliği yapmaya başlamıştı; eski konsolları buralarda bulabilirdiniz hâlâ, sigara dumanlarının mavi sisinin arasında, GÖRÜNÜR DUYUSAL ALGILAMA diye yanıp sönen rengi solmuş bir neon tabelanın altında.

Parker bugün otuz yaşında, GDA yayınları için metin yazıp sektörün insan kameralarının göz hareketlerini programlıyor.

Kısmi karartma devam ediyor.

Yatak odasında, Parker Sendai Sleep-Master'ının fırçalanmış alüminyum yüzeyini dürtüyor. Aletin gösterge ışığı yanıp sönüyor, ardından karanlığa bürünüyor. Parker elinde kahveyle halının üstünden kadının bir gün önce boşalttığı gardıroba gidiyor. El fenerinin ışığı aşka dair bir kanıt bul-

mak için boş rafları tarıyor; deri bir sandaletten kopmuş bir kayış, bir GDA kaseti, bir de kartpostal buluyor. Kartpostal, beyaz ışıkla yansıtılmış bir gül hologramı.

Mutfak lavabosunda, sandalet kayışını öğütücüye atıyor. Kısmi karartma yüzünden alet ağır, sanki söylene söylene çalışıyor ama kayışı yutup sindirmeyi de beceriyor. Hologramı başparmağı ile işaretparmağının arasında dikkatle tutarak aletin dönen gizli dişlilerine doğru indiriyor. Çelik dişler kaplamalı plastiği parçalarken öğütücünün tiz bir çığlık atmasıyla, gül bin parçaya ayrılıyor.

Sonra, dağınık yatağın üstüne oturup sigara içiyor. Kadının kaseti konsolun içinde, çalmaya hazır. Bazen kadınlara ait kayıtlar aklını karıştırıyor ama şimdi makineyi çalıştırmakta tereddüt etmesinin sebebi bu değil diye düşünüyor.

GDA kullanıcılarının yaklaşık dörtte biri karşı cinsin öznel fiziksel temsilini benimsemekte zorlanmaktadır. Yıllar geçtikçe bazı GDA yayınlarının yıldızları bu izleyici kesimini kazanma çabasıyla giderek androjenleşmeye başladılar.

Yine de Angela'ya ait bantlar daha önce korkutmamıştı onu. (Ya bir âşığını kaydetmişse?) Yok, sebep bu olamaz; kasetin hiç bilinmeyen bir nicelik olması yüzündendir.

Parker on beşindeyken, ailesi onu Japon bir plastik kartelinin Amerika şubesine çırak olarak vermişti. O sıralar şanslı sayıyordu kendini; çırak stajyer olarak işe alınanların başvuru yapanlara oranı çok yüksekti. Üç yıl boyunca grubuyla birlikte bir yatakhanede yaşayıp her sabah tek sıra hâlinde şirket marşlarını söylemiş, en az ayda bir kez kızlarla buluşmak ya da holodroma gitmek için kompleksin çitlerinden atlamayı çoğu zaman başarmıştı.

Çıraklığı yirmi yaşına bastığı gün sona erecek, tam kadrolu çalışan konumuna hak kazanacaktı. On dokuzuncu yaş gününden bir hafta önce, yanında iki çalıntı kredi kar-

tı ve yedek giysilerle çitlerin üstünden son kez atladı. Kaotik Yeni Ayrılıkçılar rejiminin çökmesinden üç gün önce Kaliforniya'ya vardı. San Francisco'da savaş hâlindeki hizipçi gruplar sokaklarda vurkaç taktiğiyle saldırılarda bulunuyordu. Dört ayrı "geçici" şehir yönetimlerinden biri gıda stoklamakta öyle başarılı olmuştu ki, sokaktaki insanların yiyebileceği neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Parker devrimin son gecesini Tucson'da harabeye dönmüş bir banliyöde, New Jersey'den sıska bir genç kızla sevişerek geçirmişti. Kız, Parker'ın söyledikleri ya da yaptıklarıyla hiç alakası yokmuş gibi görünen, neredeyse sessiz ağlama nöbetleri arasında kendi burcunun detaylarını açıklamıştı ona.

Yıllar sonra, çıraklık sözleşmesini neden bozduğuna dair artık hiç fikri olmadığını fark etti.

Kasetin dörtte üçü silinmişti; tat ve kokunun belirsizleşip tek bir kanalda birleştiği silinmiş bir bandın statik sisi içinde kaydı ileriye sarmaya zorluyorsun kendini. Ses girişleri beyaz gürültüden ibaret; o ilk karanlık denizin olmayan sesi... (Silinmiş bir kayda uzun süre maruz kalmak hipnagojik halüsinasyonlara neden olabilir.)

Parker gece yarısı New Mexico'da yol kenarındaki çalılıklara gizlenip otoyolda bir tankerin yanmasını izledi. Onun Tucson'dan gelirken takip ettiği kesik beyaz çizgileri yalıyordu alevler. Patlama üç kilometre öteden görülebiliyordu, gece göğünün fonunda çıplak bir ağacın solgun dallarını kendilerinin fotoğraf negatiflerine dönüştüren beyaz bir ısı örtüsüydü: Magnezyum bir göğün fonunda karbon dallar.

Mültecilerin çoğu silahlıydı.

Teksas, sıcak Körfez yağmurları altında buharları yükselen gecekondu mahallelerini, Kıyı'nın ayrılıkçı girişimleri karşısında sürdürdüğü sıkıntılı bir tarafsızlığa borçluydu.

Bu mahalleler kontrplaklarla, kartonlarla, rüzgârla şişen plastik örtülerle, ölü araçların gövdeleriyle inşa edilmişti. Jump City ve Sugaree gibi isimleri, karaborsa ekonomisinin gizli rüzgârlarıyla sürekli değişen, tanımları gevşek yönetimleri ve bölgeleri vardı.

Bu haydut mahalleleri ortadan kaldırmak için gönderilen federal ve eyalet birliklerinin bir şeyler bulduğu nadirdi. Ama her aramadan sonra geri dönmeyen birkaç adam oluyordu. Bazıları silahlarını satıp üniformalarını yakmıştı, diğerleri de bulmak için gönderildikleri kaçak mallarla fazla içli dışlı olmuşlardı.

Üç ay sonra Parker buradan çıkmak istedi ama ordunun bariyerlerinden güvenli bir biçimde geçmenin tek yolu mal satmaktı. Beklediği fırsat ancak bir tesadüf eseri geçti eline: Bir akşamüzeri, pişen yağlı yemeklerden yükselip Cangıl'ın üstünü kaplayan duman tabakasının kıyısından geçerken ayağının takılmasıyla, kurumuş bir dere yatağındaki bir kadın cesedinin üstüne düşecek gibi oldu. Sinekler hiddetli bir bulut hâlinde havalanmış, sonra ona aldırış etmeksizin tekrar sakinleşmişlerdi. Kadının üstünde deri bir ceket vardı, Parker ise geceleri üşürdü genellikle. Bir dal bulmak için dere yatağına bakınmaya başladı.

Ceketin sırtında, sol kürekkemiğinin hemen altında bir kurşunkalemin sapını alacak boyutta, yuvarlak bir delik vardı. Ceketin astarı bir zamanlar kırmızı olsa da siyahtı şimdi; kurumuş kanla keçeleşmiş, parlıyordu. Ceketi sopasının ucunda sallaya sallaya su bulmaya gitti.

Ceketi yıkamadı hiç; sol cebinde plastik ve şeffaf cerrahi bantla sarmalanmış yaklaşık otuz gram kokain buldu. Sağ cebinde on beş ampul Megacilllin-D ile yirmi santimlik, boynuz saplı bir sustalı vardı. Antibiyotiğin ederi, ağırlığınca kokainin iki katıydı.

Bıçağı kabzasına kadar Cangıl'ın odun toplayıcılarının

bıraktığı çürümüş bir kütüğe saplayıp ceketi buraya astı, o uzaklaşırken sinekler ceketin etrafında uçuşuyordu.

O gece, oluklu sac çatılı bir barda, kordondan geçişleri sağlayan "avukat"lardan birini beklerken, bir GDA makinesiyle ilk tecrübesini yaşadı. Çok büyüktü, tamamen krom ve neondan ibaretti, sahibi de onunla gurur duyuyordu; kamyonun kaçırılmasına bizzat yardım etmişti.

Eğer 90'ların kaosu, görsel okuryazarlık paradigmalarında radikal bir değişimi, holografi öncesi bir toplumun Lascaux Gutenberg geleneğinden kesin bir uzaklaşmayı yansıtıyorsa, ayrık kodlama ve duyusal algıların tam kapsamlı olarak yeniden oluşturulmasını vaat eden bu yeni teknolojiden ne beklemeliyiz?

–Roebuck ve Pierhal, Yakın Amerikan Tarihi: Sistemlere Dair Bir Bakış

Silinmiş kasetin olmayan zamanındaki vızıltıya doğru ileri sar:

–kadının vücuduna. Avrupa güneşi. Yabancı bir kentin sokakları. Atina. Yunan harfleriyle yazılmış tabelalar ve toz kokusu...

–ve toz kokusu.

Kadının gözleriyle bakarsın (bu kadın seninle tanışmadı henüz, diye düşünürsün; Teksas'tan daha yeni gelmişsin), o gri anıta, oradaki taş atlara, güvercinlerin fırıl fırıl etrafında döndüğü–

–ve parazit aşkın bedenini ele geçirir, silip grileştirir. Beyaz ses dalgaları orada olmayan bir sahile vurur. Ve bant biter.

Tetikleyicinin ışığı yanıyor şimdi.

Parker hologram gülün bin parçasını anımsayarak karanlıkta uzanıyor. Hologramların böyle bir özelliği vardır: Çöp-

ten çıkarıp aydınlatınca, her bir parça gülün tüm görüntüsünü ortaya çıkarır. Parker delta uykusuna geçerken kendisini o gül olarak görüyor, saçılan parçalarının her biri asla öğrenemeyeceği bir bütünü çıkarıyor ortaya: çalıntı kredi kartları; yanmış bir banliyö; tanımadığı birinin gezegen kavuşumları; otoyolda yanan bir tanker; yassı bir paket içindeki uyuşturucular; betonda bilenmiş, acı kadar keskin, sustalı bir bıçak...

Şöyle düşünüyor: Birbirimizin parçalarıyız hepimiz, bu hep böyle miydi peki? Silinmiş kasetin o gri denizinde terk edilen o Avrupa seyahati ânı... Daha mı yakındı şimdi o, daha mı gerçekti kendisi de orada olduğu için?

Parker'ın belgelerini almasına o yardım etmiş, GDA'daki ilk işini o ayarlamıştı. Hikâyeleri bu kadar mıydı? Hayır, delta tetikleyicinin siyah yüzeyi, boş dolap, dağınık yataktı hikâye. Elektrikler kesildiğinde içinde uyandığı o kusursuz bedene duyduğu nefretti asıl hikâye, taksiciye duyduğu öfkeydi, kadının kirli yağmurda ardına bakmayı reddetmesiydi.

Sonra her parçanın gülü farklı bir açıdan gösterdiğini hatırladı, ama bunun ne anlama geldiğini düşünmeye fırsat bulamadan delta dalgaları onu ele geçirdi.

Uyumlu Tür

John Shirley ve William Gibson

Belki Club Justine'de, Jimbo'da, Sad Jack'te ya da Rafters'taydı; Coretti onu ilk kez nerede gördüğünü hatırlayamıyordu bir türlü. Kadın herhangi bir zamanda, bu barların herhangi birinde olabilirdi. Şişelerin ve bardakların sualtındaki yarılanmış ömründe, sigara dumanının yavaş girdabının içinde yüzüyor... doğal ortamında hareket ederek bir bardan diğerine ilerliyordu.

Coretti ilk karşılaşmalarını güçlü bir teleskobun ters ucundan görür gibi hatırlıyordu şimdi; küçük, net ve çok uzaklarda.

Arka Kapı'da fark etmişti onu ilk kez. Girişi dar bir arka sokakta olduğu için Arka Kapı deniyordu buraya. Sokağın duvarları grafitiyle kaplıydı, kafesli lambalar güve kaynıyordu. Beyaz badanalı tuğlalardan dökülen parçalar ayaklarınızın altında çıtırdıyordu. Sonra da kapıyı açıp aynı yerde farklı işletmeler altında açılıp batan yarım düzine bardan kalma, kafa karıştıran belli belirsiz bir havası olan loş bir alana giriyordunuz. Coretti oraya giderdi bazen çünkü siyahi barmenin yorgun gülümsemesi hoşuna gidiyordu ve oradaki bir avuç müşteri onunla nadiren samimiyet kurmaya çalışıyordu.

Yabancılarla sohbet etmekte pek iyi değildi; ne partilerde ne de barlarda.

Giriş seviyesinde dilbilim dersi verdiği yüksekokulda rahattı; bölüm başkanıyla sohbet başlatan cümlelerde sıralamalar ve seçenekler üzerine konuşabiliyordu. Ama barlarda ya da partilerde yabancılarla hiç konuşamazdı. Partilere de pek gitmezdi zaten. Ama barlara çok giderdi.

Coretti nasıl giyineceğini bilmiyordu. Giyinmek bir dildi, Coretti ise yabancıların gönlünü rahatlatacak kadar temel düzeyde tutarlı bir tarz ortaya koymaktan âciz, kılık kıyafete gelince kekemeliği tutan biriydi. Eski eşi ona Marslılar gibi giyindiğini, hiç de buralı gibi görünmediğini söylemişti. Hiç hoşuna gitmemişti bu sözler, doğruydu çünkü.

Arka Kapı'daki barın üstüne sıçrayan sualtı ışıklarının altında hafifçe kamburunu çıkararak oturan kız gibisiyle karşılaşmamıştı daha önce. Aynı ışık barmenin gözlük camlarına bükülerek vuruyor, sıra sıra şişelerin boyunlarına dolanıyor, körelerek aynaya vuruyordu. O ışığın altında kızın elbisesinin rengi, kabukları yarıya kadar sıyrılmış taze mısırların yeşiliydi ve yan tarafındaki yırtmaçlar sırtını, dekoltesini ve kalçasının büyük bir kısmını gözler önüne seriyordu. O gece bakırımsı bir renkteydi saçları. Ve o gece yeşildi gözleri.

Boş duran krom ve formika kaplı masaların arasından kararlı adımlarla geçerek bara gidip kendine sek bir burbon söyledi. Üstündeki kabanı çıkardı, kızın iki tabure ötesine otururken kabanını kucağına koydu. Harika, diye bağırdı içinden, ereksiyonunu saklamaya çalıştığını sanacak. Ama gerçekten saklaması gereken bir ereksiyonu olduğunu fark edince irkildi. Barın arkasındaki aynada kendini inceledi; otuzlu yaşlarda, koyu renk saçları seyrelmiş bir adamdı, solgun, dar suratını taşıyan uzun bir boynu vardı; üzerinde 1910 model arabaların parlak üç renkli baskıları olan naylon gömleğinin açık yakasına göre fazla uzun bir boyundu bu. Bordo

ve siyah, kalın çapraz şeritli bir kravat takmıştı; çok dar, diye düşündü, yakasının acayip uzun uçları yüzünden. Ya da rengi olmamıştı. Vardı bir sorun.

Onun yanında, aynanın o karanlık netliğinde, yeşil gözlü kadın Tatlı İrma'ya benziyordu. Ama daha yakından bakıp kadının yüzünü inceleyince birden içi ürperdi. Yüzü hayvanlarınki gibiydi. Güzel bir yüzdü ama basit, aldatıcı veiki boyutluydu. Ona baktığını hissedince, diye düşündü Coretti, yüzüne o şekilde gülümseyecek, o alaycı neşeyle ya da başka ne bekliyorsan işte.

"Acaba, ıı, size bir içki ısmarlayabilir miyim?" dedi Coretti pat diye.

Böyle anlarda Coretti ıstırap içinde kasılır, okul öğretmenlerine özgü dilsel bir tike yakalanırdı. *Iıı*. Suratını buruşturdu. *Iıı*.

"Siz, ıı, bana bir içki mi ısmarlamak istiyorsunuz? Ah, ne kadar incesiniz," dedi kız, onu şaşırtarak. "Çok güzel olur." Uzaktan, kızın cevabının da kendisininki kadar tutuk ve çekingen olduğunu fark etti. "Böyle bir durumda Tom Collins iyi gider."

Böyle bir durumda mı? İyi mi? Allak bullak olan Coretti iki içki söyleyip parasını ödedi.

Kot pantolon ve işlemeli bir kovboy gömleği giymiş iri yarı bir kadın Coretti'nin yanından tezgâha yanaşıp barmenden bozuk para istedi. "Oo, hey," dedi kadın. Ardından kasıla kasıla müzik kutusuna gidip Conway ve Loretta'dan "You Are the Reason Our Kids Are Ugly" şarkısını tuşladı. Coretti, yeşilli kadına dönerek tereddütle şöyle fısıldadı:

"Country müzik sever misiniz?" *Sever misiniz...* Sözcük seçiminden dolayı içinden homurdanarak gülümsemeye çalıştı.

"Evet, çok," diye cevapladı kadın, hafifçe genzinden konuşması sesine sertlik katıyordu, "Kesinlikle."

Kovboy kadın, Coretti'nin yanına oturup kıza göz kırparak, "Bu afacan seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Yeşiller içindeki hayvan gözlü kadın da cevap verdi: "Yok, daha neler canım, gözüm üzerinde." Sonra da bir kahkaha attı. Tam dozunda bir kahkaha. Coretti'nin içindeki lehçe uzmanı huzursuzca kıpırdandı; kelime seçimi ve çekimleme değişikliği fazlasıyla kusursuzdu. Aktris miydi? Yetenekli bir taklitçi mi? Birden aklında *mimetik* sözcüğü belirdi ama bunu bir kenara atıp kadının aynadaki yansımasını incelemeye koyuldu; sıra sıra dizilmiş şişeler, kadının memelerini camdan bir elbise gibi gizliyordu.

"İsmim Coretti," dedi, dilini ele geçiren ruh aniden hiç de inandırıcı olmayan bir ağır abi moduna girmişti, "Michael Coretti."

"Memnun oldum," dedi kadın, öbür kadının işitemeyeceği kadar hafif bir sesle, yine o acemi Emily Post taklidiyle.

"Conway ve Loretta," dedi kovboy kadın ortaya.

"Antoinette," dedi yeşilli kadın ve başını öne eğdi. İçkisini bitirdi, saatine bakar gibi yaptı, fazlasıyla kibar bir üslupla içki için teşekkürlerini sundu ve çıktı.

On dakika sonra Coretti Üçüncü Cadde'de onu takip ediyordu. Ömründe ilk kez birini takip ediyordu ve bu ona aynı anda hem korku hem heyecan veriyordu. On metre fark edilemeyeceği bir mesafe gibi gelmişti ona ama kadın arkasına bakarsa ne yapacaktı?

Üçüncü Cadde karanlık bir cadde sayılmazdı, kadın da orada, bir sokak lambasının sahne spotu gibi ışığının altında değişmeye başladı. Cadde ıssızdı.

Kadın karşıya geçiyordu. Kaldırımdan inmesiyle başladı değişim. Önce saçlarının rengiyle başladı; başta bunun yansımalardan kaynaklandığını sanmıştı Coretti. Ama ortaya çıkan renk kütlelerine, yağ tabakaları gibi kayarak birleşen renklere neden olacak neon ışıklar yoktu etrafta. Sonra

renkler akarak yok olunca kadının saçları üç saniye içinde beyaza çalan bir sarıya döndü. Coretti bunun bir ışık oyunu olduğuna emindi, ta ki elbisesi kıvranmaya, bedenini streç film gibi sarmaya başlayana dek. Bir kısmı tamamen üstünden koparak asfaltın üstüne kıvrılan parçalar hâlinde düşüp muhteşem bir hayvanın derisi gibi döküldü. Coretti yanından geçtiğinde sadece yeşil bir köpük gördü; fışırdayıp eriyerek yok olmuştu. Tekrar kadına baktığında, üstündeki başka bir elbiseydi; yeşil satenden, hareli bir elbise. Ayakkabıları da değişmişti. Bel çukurunu çapraz kesen ince askılar dışında omuzları çıplaktı. Saçları kısalmış, dikleşmişti.

Bir kuyumcunun vitrinine yaslanmış olduğunu fark etti, bu güz akşamının nemi yüzünden düzensiz ve zor nefes alıyordu. İki blok öteden diskonun kalp gibi atan ritmi geldi kulağına. Kız buraya yaklaştıkça hareketleri inceden yeni bir ritim kazanmaya başladı; kalçalarını savurmasında, topuklarını kaldırıma basmasında farklı bir vurgu vardı. Kapı görevlisi belli belirsiz bir baş hareketiyle kadını içeri aldı. Coretti'yi ise durdurdu, ehliyetine uzun uzun bakıp üstündeki kabanı görünce kaşlarını çattı. Coretti, kapı görevlisinin arkasındaki, süt beyaz plastik merdivenin tepesinden yayılan ışıklara tedirginlikle göz gezdirdi. Orada, robotik ışıkların ve aşırı gümbürtünün içinde kaybolmuştu kadın.

Kapı görevlisi geçmesine gönülsüzce izin verdikten sonra Coretti hızlı adımlarla çıktı merdiveni, telaşı şeffaf plastik basamakların altındaki ışık oyunlarını engelliyordu.

Coretti daha önce hiç diskoya gitmemişti; tam anlamıyla dikkati zevkle dağıtmak için tasarlanmış bir ortamda buldu kendini. Devinimin, tarzların ve devasa hoparlörlerden gümbür gümbür yükselen mekanik kent ilahilerinin arasında tedirgin adımlarla ilerliyordu. Pozların pıhtı gibi tıkadığı o dans pistinde, yanıp sönen ışıkların arasında neredeyse körlemesine bir biçimde onu arıyordu.

Sonunda onu barda buldu; uzun bir kadehte, parlak renkli bir kokteyl içiyor, soluk renkli bol bir ipek gömlek ve siyah, dapdar bir pantolon giymiş genç bir adamı dinliyordu. Coretti'nin gördüğü kadarıyla uygun aralıklarla başını sallıyordu. Coretti bir burbon şişesini göstererek siparişini verdi. Kadın o uzun kadehlerden beş tane daha devirdikten sonra genç adamın peşinden dans pistine çıktı.

Müzikle kusursuz bir uyum içinde hareket ediyor, art arda pozlar sergiliyordu; belli bir sıralama hâlindeki hareketleri baştan sona, zarif ama yetenekten yoksun bir şekilde yapıyor, kusursuz bir ahenk sergiliyordu. Her seferinde ama her seferinde kusursuz bir ahenk sergiliyordu. Partneri ise mekanik bir şekilde dans ediyor, bu ayini zorlanarak gerçekleştiriyordu.

Dans sona erdiğinde kadın birden dönüp kalabalığın ortasına daldı. Hareket hâlindeki kitle erimiş bir madde gibi onun etrafını sardı.

Coretti gözlerini hiç ayırmaksızın kadının ardından kalabalığın içine daldı; onun değişimini takip eden tek kişi kendisiydi. Kadın merdivenlere vardığında saçları kumraldı, üstünde ise uzun, mavi bir elbise vardı. Saçlarının arasında, sağ kulağının arkasında beyaz bir çiçek açıvermişti; saçları daha uzun ve düzdü şimdi. Memeleri hafifçe irileşmiş, kalçaları bir miktar dolgunlaşmıştı. Basamakları ikişer ikişer çıkınca Coretti endişelendi. Çok içmişti.

Ama alkol onu hiç etkilemiyordu sanki.

Coretti gözlerini üzerinden hiç ayırmaksızın kadının peşinden gitti; kalbi arkasındaki diskonun ritminden daha hızlı atıyordu, kadının her an arkasına dönüp ona ters ters bakacağından, yardım çağıracağından emindi.

Üçüncü Cadde'den iki blok öteye gidip Lothario'ya girdi. Kadının adımlarında bir değişiklik vardı şimdi. Lothario eğreltiotları ve Art Deco aynalarla kaplı sessiz odalardan olu-

şuyordu. Tavandan taklit Tiffany lambalar sarkıyor, aralarda ahşap kanatlı vantilatörler, kasıtlı olarak yumuşak konuşma gürültüsünün arasında sürüklenen duman huzmelerini dağıtmayacak bir yavaşlıkta dönüyordu. Diskodan sonra Lothario tanıdık ve rahat bir yer gibi gelmişti. Kolları çizgili gömleği ve gevşek bağlanmış kravatıyla bir caz piyanisti, bir düzine masadan gelen konuşma ve kahkahalarla usulca aşık atıyordu.

Kadın barda oturuyordu; taburelerin sadece yarısı doluydu ama Coretti duvar tarafında minyatür bir palmiyenin altındaki bir masayı seçti ve kendine bir burbon söyledi.

Burbonunu içip bir tane daha söyledi. Bu akşam alkol pek etki etmiyordu ona.

Kadın genç bir adamın yanında oturuyordu; yine aynı yavan, düzgün yüz hatlarına sahip genç bir adamdı. Sarı bir golf tişörtü ve ütülenmiş bir kot pantolon vardı üstünde. Kadının kalçası onunkine değiyordu ama çok hafifçe. Konuşuyor gibi görünmüyorlardı ama Coretti bir şekilde iletişim kurduklarını hissediyordu. Sessizce, hafifçe birbirlerine doğru eğilmişlerdi. Coretti'nin içi bir garip oldu. Tuvalete gidip yüzüne su çarptı. Yerine dönerken onların bir metre yakınından geçmeyi başardı. Coretti işitme mesafesine girene dek kıpırdamamıştı dudakları.

Alçak sesle konuşarak birbirlerine sırayla gerçekçi palavralar atıyorlardı:

"...ilk filmlerini izlemiştim ama..."

"Ama kendi keyfine hizmet etmiyor mu sence de?"

"Öyle tabii ama bir bakımdan..."

İşte o an Coretti ilk kez onların ne olduklarını, ne olmaları gerektiğini anladı. Barlarda, hani sanki orada büyümüş gibi, orayı sahiden ev bellemiş gibi görünen tiplerdendi. Ayyaş değillerdi, mekânın demirbaşı olan insanlardı. Barın işlevsel öğeleriydi. Uyumlu türlerdi.

İçinden bir ses yüzleşmesi için onu kışkırtıyordu. Masasına geçti tekrar ama oturamadığını fark etti. Döndü, derin bir nefes aldı ve zarafetten yoksun adımlarla bara yürüdü. Kadının o pürüzsüz omzuna dokunup ona kim olduğunu, tam olarak ne olduğu sormak ve onların sırrını sonunda tahmin eden kişinin, Marslı gibi giyinen, başkalarının konuşmalarını dinleyen, kendini yabancı gibi hisseden, uygun giyinmeyi ve konuşmayı asla beceremeyen Coretti'nin ta kendisi olmasındaki o soğuk ironiye dikkatini çekmek istiyordu.

Ama cesaretini yitirdi ve kadının yanındaki tabureye oturup bir burbon söylemekle yetindi.

"Peki ama," diye sordu kadın arkadaşına, "sence de her şey göreceli değil mi?"

Arkadaşının yanındaki iki tabure, siyaset konuşan bir çift tarafından hızla ele geçirildi. Antoinette ile Golf Tişörtlü bu siyasi konu başlığına hiç ara vermeksizin geçiş yapıp duyduklarını geri dönüştürerek duyulacak kadar yüksek sesle konuşmaya başladılar. Konuşurken ifadesizdi kadının yüzü. Dalda şakıyan bir kuş gibiydi.

Taburesinde sanki orası bir kuş yuvasıymış gibi rahatça oturuyordu. Golf Tişörtlü hesabı ödedi. Adam bahşiş bırakmak istemediği sürece hep aynı miktarda para üstü alıyordu. Coretti onların nektarla karınlarını doyuran böcekler gibi sistemli bir şekilde altışar kadeh kokteyl içmelerini izledi. Ama sesleri hiç yükselmiyor, yanakları hiç kızarmıyordu. Sonunda ayağa kalktıklarında ise hareketlerinde sarhoşluğun izi bile yoktu; zaaf bu, diye düşündü Coretti, kamuflajlarındaki bir kusur.

Arkalarında Coretti'yle peş peşe girdikleri üç barda ona hiç aldırış etmediler.

Waylon'a girerlerken dönüşümleri öyle hızlı oldu ki, Coretti değişim aşamalarını takip etmekte zorlandı. Tuvalet kapılarının üstünde Ayaktakiler ve Oturanlar yazan, kurutul-

muş et ve sosis turşusu kavanozlarının üstünde çam taklidi ufak bir levha olan yerlerdendi burası: *Bankayla anlaşmamız var. Onlar bira satmıyor, biz de çek bozmuyoruz.*

Kadın Waylons'ta etlenip butlanmış, gözlerinin altında koyu çukurlar belirmişti. Polyester pantolon takımının üstünde kahve lekeleri vardı. Arkadaşının üstünde kot pantolon, tişört, bir de kırmızı-beyaz bir Peterbilt yaması olan kırmızı bir beyzbol şapkası vardı. Coretti onları az daha gözden kaybediyordu, o sırada "Ayaktakiler"in önünde bir an telaşa kapılmış, elde hazırlanmış karton bir tabelaya şaşkın şaşkın bakıyordu: *Memnuniyetiniz hedefimizdir, sizin de hedef almanızdan memnun oluruz.*

Üçüncü Cadde rıhtım civarında, tuğla binaların oluşturduğu taş kesilmiş bir düğüm hâlinde kayıplara karışıyordu. Son blokta, kaldırım üstündeki parlak kusmuk izleri aralıklı olarak kendilerini gösteriyor, rengi kaçmış otellerin buğulu camlarının ardına kapatılmış ihtiyar adamlar, siyah beyaz televizyonların önünde uyukluyordu.

Orada buldukları bar isimsizdi. Kirli penceresindeki bir karoası sökülüyordu yavaştan, barmenin de suratı sıkılmış bir yumruğa benziyordu. Fildişi rengi plastik bir FM radyo, düzensiz sıralanmış ıssız masalara hafif rock ağıtları yakıyordu. Bira içip shot yuvarlıyorlardı. Yaşlıydılar şimdi, çıplak ampullerin ışığı altında içip sigara tüttüren, kadının kirli taba rengi bir yağmurluğun cebinden çıkardığı buruşmuş bir paket Camel'ı içerek öksüren iki hiçtiler.

02.25'te, rıhtımın üzerinde yükselen yeni otel kompleksinin terasındaki salondaydılar. Kadın bir gece elbisesi giymişti, adamsa koyu renk bir takım. Kanyak içip kent ışıklarına hayranlıkla bakıyormuş gibi yapıyorlardı. Onlar üçer kadeh kanyak içerken Coretti ise büyük bir Waterford kristal kadehte iki parmak Wild Turkey eşliğinde onları izledi.

Kapanış saatine kadar içtiler. Coretti onları asansöre dek

takip etti. Nazikçe gülümsemek dışında onu dikkate almadılar. Otelin önünde iki taksi duruyordu; birine onlar bindi, öbürüne Coretti.

"Öndeki taksiyi takip et," dedi Coretti kısık bir sesle ve son yirmi dolarını yaşı geçmiş hippi şoföre sertçe uzattı.

"Tamamdır adamım, tamamdır..." Şoför diğer taksiyi altı blok boyunca yakından takip ederek başka, daha mütevazı bir otele vardı. Öndekiler arabadan inip içeri girdiler. Coretti taksiden yavaşça indi, zor nefes alıyordu.

Kıskançlıktan için için yanıyordu: Bu uyumluluk timsali yüzünden, bu kadın olmayan kadın, bu insan kılığındaki duvar kâğıdı yüzünden. Coretti otele baktı... ve cesaretini yitirdi. Arkasını döndü.

Eve yürüyerek gitti. On altı blok. Bir noktada sarhoş olmadığını fark etti. Hem de hiç.

Sabah olunca ilk dersini iptal etmek için okulu aradı. Ama akşamdan kalma hissetmiyordu bir türlü. Ağzı kurumamıştı, banyodaki aynada kendine baktığında ise gözlerinin kan çanağına dönmediğini gördü.

Öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi ve rüyasında sıra sıra dizili şişelerin ardındaki aynalarda koyun suratlı insanların yansımalarını gördü.

O gece yemeğe çıktı, tek başına; hiçbir şey yemedi ama. Yemek, bir şekilde ona bakıyordu. Bir lokma almış gibi görünsün diye yemeğiyle biraz oynadı, hesabı ödedi, ardından bir bara gitti. Sonra başka bir bara. Sonra bir başkasına; onu arıyordu. Visa'ya boğazına kadar borçlanmış olduğu hâlde kredi kartını kullanıyordu şimdi. Kadını gördüyse bile tanımıyordu.

Bazen onu girerken gördüğü oteli gözetliyordu. İçeri giren çıkan tüm çiftlere tek tek bakıyordu. Sırf görünüşüne

bakarak tanıması mümkün değildi tabii; ama bir *his*, sezgisel bir tanıma duygusu olurdu illaki. Çiftleri gözlemliyor ama bir türlü emin olamıyordu.

İlerleyen haftalarda ne kadar içkili mekân varsa hepsine sistemli bir biçimde uğradı. Başta elinde sadece bir şehir haritası ile Sarı Sayfalar'dan koparılmış beş sayfa varken zamanla daha gizli işletmelere, numaraları rehberde olmayan mekânlara geçti. Bazılarının telefonu bile yoktu. Şaibeli özel kulüplere katıldı, kendi içkinizi götürdüğünüz, yasal saatler dışında ruhsatsız çalışan kuytu mekânları keşfetti ve varlığından bile haberi olmadığı cinselliğin uç noktalarına özel karanlık odalarda gerginlik içinde oturdu.

Ama bu gece turlarına da devam ediyordu. Her seferinde önce Arka Kapı'dan başlıyordu. Orada olmuyordu kadın, bir sonraki mekânda da, sonrakinde de. Barmenler Coretti'yi tanıyorlardı ve gelmesine seviniyorlardı çünkü durmadan içiyor ve hiç sarhoş olmuyor gibiydi. Diğer müşterilere birazcık bakıyordu, evet; olsundu artık o kadar.

Coretti işini kaybetti.

Çok fazla ders kaçırmıştı. Her fırsatta, hatta gündüzleri bile oteli izlemeyi alışkanlık edinmişti. Çok fazla barda görülmüştü. Üstündekileri hiç değiştirmiyor gibiydi. Akşam derslerine girmeyi kabul etmiyordu. Dersin tam ortasında anlatmayı bırakıp boş boş pencereden dışarıya bakmaya başlıyordu.

Kovulduğuna içten içe seviniyordu. Öğretim üyelerinin katıldığı öğle yemeklerinde, yemeğini yiyemediği zaman ona garip garip bakıyorlardı zaten. Arayışını sürdürmek için çok zamanı olacaktı artık.

Coretti kadını bir çarşamba sabahı saat 02.15'te, Ahır adında bir gey barda buldu. Kaba ahşap panellerle kaplı, duvarları kementler ve paslanan çiftlik malzemeleriyle dolu bu mekân, parfüm kokuları, kahkaha sesleri ve bira şişelerinin

çınlamalarıyla kaynıyordu. Kadın üstünde mavi payetli elbisesi, şekillendirilmiş kahverengi saçlarındaki yeşil tüyüyle herkesle gülüp şakalaşıyordu. Neredeyse hücrelerine kadar yayılan büyük bir rahatlamayla, Coretti artık kadına ve onun türüne artık bir çeşit hayranlık, tuhaf bir gurur duymaya başladığını fark etti. Buraya da uyum sağlamıştı. Lubunyalara ya da onların maço yavuklularına tehdit oluşturmayan tipik bir gey dostuydu. Arkadaşı ise özenle ağarmış şakakları, angora kazağı ve trençkotuyla yaşını göstermeyen bir adama dönüşmüştü.

İçip içip kahkahalar atarak –ama en doğru kahkahalar– dışarıya, yağmurun altına çıktılar. Bir taksi onları bekliyordu; aracın silecekleri Coretti'nin kalp atışlarını taklit ediyordu.

Coretti ıslak kaldırımda beceriksizce koşarak taksiye atladı, verecekleri tepkiden ödü patlıyordu.

Arka koltukta buldu kendini Coretti, kadının yanında.

Şakakları ağarmış adam taksiciye bir şeyler söyledi. Taksici elindeki telsize bir şeyler mırıldanıp arabayı çalıştırdı, ardından yağmurlu ve karanlık sokakların içine daldılar. Şehrin manzarası Coretti'yi hiç etkilemiyordu; taksinin durduğunu, gri saçlı adam ile gülen kadının onu dışarı atıp gülümseyerek bir akıl hastanesinin kapısını gösterdiklerini zihninden geçiriyordu o sıra. Ya da taksi duruyor, çift başlarını üzgün üzgün iki yana sallayarak arkalarına dönüyordu. Birçok kez de taksinin boş bir ara sokakta durduğunu ve onu sistemli hareketlerle boğazladıklarını görür gibi oldu. Coretti'yi yağmurda ölüme terk ediyorlardı. Çünkü o bir yabancıydı.

Ne var ki Coretti'nin oteline gelmişlerdi.

Taksinin tavan lambasının loş ışığında ücreti vermek için elini paltosunun içine sokan adamı dikkatle gözlemledi. Coretti paltonun astarını çok net görüyordu; angora kazağıyla yekpareydi. Cüzdandan kaynaklı bir şişkinlik ya da cep de yoktu. Ama bir tür yarık açılmıştı. Adam parmaklarını onun

üstüne getirince yarık genişlemiş, içinden paralar boşaltmıştı. Katlanmış olarak üç adet banknot çıktı yarıktan yavaş yavaş. Paralar nemliydi biraz. Adamın banknotları açmasıyla kurudular, tıpkı kozasından yeni çıkmış bir güvenin kanatları gibi.

"Üstü kalsın," dedi uyumlu adam taksiden inerken. Antoinette arabadan çıkınca Coretti onun peşinden gitti, zihninde sadece o yarık vardı. Solungaç gibi kırmızı kenarları olan o ıslak yarık.

Lobi bomboştu, resepsiyon görevlisi ise bir bulmacaya gömülmüştü. Çift, lobiden sessizce geçerek asansöre bindi, Coretti de hemen peşlerinden girdi. Bir ara kadınla göz göze gelmeye çalıştıysa da kadın ona aldırış etmedi. Bir ara da asansör Coretti'nin katının yedi kat üstüne çıktığı sırada, kadın eğilerek toprağı koklayan bir köpek gibi duvardaki krom küllüğü kokladı.

Oteller gece geç vakitlerde asla sakin olmaz. Koridorlar asla tamamen sessizliğe bürünmez. Zar zor duyulan bir sürü iç çekiş, çarşaf hışırtıları, uyku ortasında parça parça konuşan boğuk sesler olur. Ama dokuzuncu katın koridorunda, Coretti tam bir boşluğun, sessizliğin içinden geçiyordu âdeta; ayakkabıları o renksiz halının üstünde hiç ses çıkarmıyor, hatta o yabancı kalbinin atışları bile duvar kâğıdını süsleyen o anlaşılmaz desenin içine çekiliyordu.

Kapıların üstüne takılmış küçük plastik ovalleri saymaya kalktı, her birinin üstünde kendisine ait üç rakam vardı ama koridor bir türlü bitmek bilmiyordu. Sonunda adam bir kapının önünde durdu, diğerleri gibi sahte gül ağacıyla kaplanmış bir kapıydı bu ve avcunun içini metalin üstüne yayarak elini kilide koydu. Hafif bir sürtünme sesi çıktı, ardından mekanizmanın tıkırdamasıyla kapı açıldı. Adam elini çekerken Coretti, anahtar biçiminde grimsi-pembe bir kemik parçasının çıplak etin içine ıslak ıslak çekildiğini gördü.

O odada hiç ışık yanmıyordu ama şehrin o loş neon aurası jaluzilerden içeri sızıyor; yatağın, kanepenin, koltukların, küçük mutfaktaki taburelerin üstüne tünemiş en az bir düzine insanın yüzlerini görmesine imkân tanıyordu. Önce bu kişilerin gözlerinin açık olduğunu sandı ama sonra donuk göz bebeklerinin kırpışan zarlarla, pencereden gelen neon ışığın soluk renklerini yansıtan üçüncü gözkapaklarıyla kaplı olduğunu fark etti. En son hangi bara gitmişlerse oraya uygun giysiler vardı üstlerinde; Kurtuluş Ordusu'ndan çıkma biçimsiz paltoları banliyölere özgü canlı renkli spor kıyafetlerle, gece elbiseleri tozlu işçi tulumlarıyla, motorcuların deri ceketleri şardonlu Harris tüvitlerle yan yana duruyordu. Uykuyla birlikte insanlığa dair tüm sahtelikleri tamamen yok olmuştu.

Geceleme konumuna geçmişlerdi.

İzlediği çift, mutfaktaki formika tezgâhın kenarına yerleşmişti, Coretti boş halının ortasında tereddütle durdu. Bu halı diğerleriyle arasına onlarca ışık yılı mesafe koyuyordu âdeta ama bir şey onu çağırıyor, ona sükûnet, huzur ve aidiyet vaat ediyordu. Buna rağmen tereddüt ediyor, âdeta bedeninin bütün hücrelerinin genetik merkezinden yükselen bir kararsızlıkla titriyordu.

Derken hepsi aynı anda gözlerini açtılar; zarların yana kaymasıyla, okyanusun en karanlık çukurunda yaşayanların o yabancı sakinliği ortaya çıkmıştı gözlerinde.

Coretti çığlık atıp kaçmaya davrandı; koridorlardan, yankılanan beton merdivenlerden geçerek soğuk yağmura ve neredeyse bomboş sokaklara doğru koştu.

O otelin üçüncü katındaki odasına bir daha adım atmadı Coretti. İşsiz güçsüz takılan bir otel dedektifi dilbilim kitaplarını, tek valize sığan giysilerini toplamış, sonunda hepsi açık artırmada satılmıştı. Coretti nemrut suratlı, içki karşıtı Baptist bir kadının işlettiği bir pansiyonda oda tuttu;

her akşam fazla pişmiş yemeğe başlamadan önce kiracılarına dua okutan bir kadındı bu. Coretti'nin bu yemeklere hiç katılmamasına aldırış etmiyordu; işyerinde bedavaya yemek yediğini söylemişti. Bolca ve ustalıkla yalanlar söylüyordu. Pansiyonda hiç içki içmiyor, eve asla sarhoş dönmüyordu. Bay Coretti biraz garipti belki ama kirasını hep zamanında ödüyordu. Ayrıca çok sessiz bir adamdı.

Coretti kadını aramayı bıraktı. Barlara gitmeyi bıraktı. Bir yayınevi deposundaki işine gidip gelirken içkisini kesekâğıdına sararak içiyordu, işyeri sanayi bölgesinde olduğundan etrafta çok az bar vardı.

Geceleri çalışıyordu.

Bazen, gün doğumunda, dağınık yatağının kenarına oturmuş uykuya dalarken –artık yatarak uyumuyordu hiç– kadını düşünüyordu. Antoinette'i. Hepsini. O uyumlu türü. Bazen mahmurlukla akıl yürütüyordu... Ev faresi gibiydiler belki de, sadece insan eliyle kurulmuş yapıların duvarları içinde yaşamak için evrimleşmiş küçük hayvanlardı.

Sadece alkollü içkilerle beslenen bir tür hayvan. Garip metabolizmaları sayesinde içki karışımlarının, şarap ve biraların içindeki alkol ve çeşitli proteinleri ihtiyaç duydukları her şeye dönüştürüyorlardı. Ayrıca dış görünüşlerini tıpkı bir bukalemun ya da kaya balığı gibi değiştirebiliyorlardı, kendilerini korumak için. Aramızda yaşayabilmek için. Hatta belki de, diye düşünüyordu Coretti, çeşitli büyüme aşamalarından geçiyorlardı. İlk aşamalarda insan gibi görünüyor, insanların yediği gıdaları yiyor, farklılıklarını sadece yabancı olmanın o belli belirsiz huzursuzluğu sayesinde hissediyorlardı.

Kendine özgü hileleri, kendine özgü kentsel içgüdüleri olan bir tür hayvandı onlar. Bir de yakındayken kendi türünden olanları tanıma becerileri vardı. Belki.

Belki de yoktu.

Coretti uykuya daldı.

Yeni işine başlamasından üç hafta sonra bir çarşamba günü, ev sahibi kapısını açtı –kapıyı çalmazdı hiç– ve ona telefon geldiğini söyledi. Kadının sesi her zamanki gibi şüphe doluydu ve Coretti onu karanlık koridorda takip ederek ikinci kattaki oturma odasına, telefonun başına gitti.

Eski moda siyah cihazı kulağına götürünce önce müzik sesi duydu, ardından bir ses duvarı bölük pörçük konuşmalardan oluşan bir karışıma dönüştü. Kahkahalar da vardı. Barın gürültüsünden kimse onunla konuşmuyordu ama arka planda "You're the Reason Our Kids Are Ugly" şarkısı çalıyordu.

Ardından çevir sesi geldi; arayan telefonu kapatmıştı.

Daha sonra, odasında tek başına, ev sahibesinin alt kattaki sert ayak seslerini dinlerken Coretti bulunduğu yerde kalmasına gerek olmadığını fark etti. Çağrı gelmişti. Ama ev sahibesi ayrılmak isteyenlerin üç hafta önceden haber vermesini talep ediyordu. Coretti'nin ona borcu vardı yani. İçgüdüleri parayı kadına bırakmasını söyledi ona.

Yan odadaki Hıristiyan bir işçi uykusunda öksürdü, o sırada Coretti kalkmış salondaki telefonun yanına gidiyordu. Akşam mesaisindeki ustabaşına işten ayrılacağını söyledi. Telefonu kapatıp odasına döndü, kapıyı ardından kilitledi ve üstündekileri ağır ağır çıkararak İsa'nın kahverengi çelik yazı masasının üstündeki süslü çerçeveli taş baskı resminin önünde çırılçıplak kaldı.

Ardından dokuz adet on dolarlık banknot saydı. Bunları masanın üstündeki dua eden el levhasının yanına özenle koydu.

Güzel görünüyordu para. Kesinlikle temiz paraydı. Kendisi kazanmıştı.

***

Bu kez içinden hoşbeş etmek gelmedi. Kadın margarita içiyordu, o da aynısından söyledi. Hesabı kadın ödedi; parayı hünerli bir el hareketiyle, dekolte elbisesinin içinde hoplayan memelerinin arasından çıkarmıştı. Coretti kapanan yüzgece şöyle bir baktı. İçinde bir heyecan belirmişti ama nasıl olduysa heyecanı bu kez ereksiyon hâlini almamıştı.

Üçüncü margaritadan sonra kalçaları birbirine değiyor, Coretti'nin içinden ağır orgazmik dalgalar hâlinde bir şeyler yayılıyordu. Birbirlerine değdikleri yerde bir yapışkanlık hissetti: Giysinin sıyrıldığı yerde başparmağının eni kadar bir alan vardı. İki ayrı adamdı Coretti: İçindeki tam bir hücresel paylaşım hâlinde kadınla birleşen bir adam, öbürü de bardaki bir taburede rahatça oturup dirseklerini içkisinin iki yanına yerleştirmiş, parmakları kokteyl çubuğuyla oynayan dış kabuktu. Mülayim mülayim gülümsüyordu boşluğa. O serin loşluğun içinde sakin sakin duruyordu.

Sonra Coretti'nin belli belirsiz, endişeli bir parçası onun bir ama sadece bir kereliğine aşağıya bakmasına neden oldu; o yumuşak yakut rengi tüpler titreşiyor, aralarında kalan karanlıkta uzantılar, keskin kenarlı dudaklarıyla işlevlerini yerine getiriyorlardı. Birbirlerini tanımayan iki deniz şakayığının birleşen dokunaçları gibi.

Çiftleşiyorlardı ve kimse farkında değildi bunun.

Sonra barmen, sonraki kadehi verdiğinde yorgun gülümsemesiyle şöyle dedi; "Dışarda yağmur var, di mi? Durmak bilmedi bi' türlü."

"Bir haftadır böyle anasını satayım," diye karşılık verdi Coretti de. "Bi' dinmek bilmedi."

Üstelik doğru şekilde söylemişti bunu. Gerçek bir insan gibi.

İç Bölgeler

Hiro düğmeye bastığında Paris'i görüyordum rüyamda; kışın o ıslak, karanlık sokaklarını görüyordum. Acı kafatasımın dibinden dalga dalga yükselip mavi neondan bir duvar hâlinde gözlerimin ardında patladı; örgü hamaktan çakı gibi fırladım, haykırarak. Her seferinde haykırırım; buna özen gösteriyorum. Geribesleme kafama hücum ediyordu. Acı düğmesi, kemik iletim implantının yardımcı devrelerinden biri olup doğrudan ağrı merkezlerine bağlıdır, bir vekilin barbitürat sisini dağıtacak tek şeydir. Hayatımın parçalarının birleşmesi birkaç saniye sürdü, biyografik buzdağları sisin içinde yükseliyordu; kimdim ben, neredeydim, orada ne yapıyordum, beni kim uyandırıyordu.

Hiro'nun sesi kemik iletim implantı aracılığıyla kafamın içinde çatırdadı. "Aman be, Toby. Böyle çığlık atman kulaklarımı nasıl etkiliyor, haberin var mı?"

"Sizin *kulaklarınızı* ne kadar umursadığımı biliyor musunuz, Dr. Nagashima? Öyle bir umursuyorum ki..."

"Sevgi sözlerinin sırası değil, oğlum. İşimiz var. Temporal loblarında gördüğüm elli milivoltluk ani dalgalanmalar neyin nesi peki? Biraz renk olsun diye sakinleştiricilere bir şey mi kattın?"

"Senin EEG makinen bozuk, Hiro. Kafayı yemişsin. Uyu-

mak istiyorum ben..." Kendimi hamağa bırakıp üstümü karanlıkla örtmeye çalıştım ama sesi hâlâ oradaydı.

"Üzgünüm, dostum ama bugün işin var. Bir saat önce bir gemi geldi. Hava kilidi ekibi orada, kapıdan geçebilsin diye reaksiyon motorunu kesiyorlar."

"Kimmiş gelen?"

"Leni Hofmannstahl, Toby. Fizikokimyacı, Almanya Federal Cumhuriyeti vatandaşı." Ben homurdanmayı bitirene kadar bekledi. "Doğrulanmış bir et yığını."

Burada geliştirdiğimiz gündelik terimlerin hoş bir örneğiydi bu. Kastettiği şey faal durumda bir tıbbi telemetri sistemiyle geri dönen, içinde fizyolojik durumu henüz doğrulanmamış bir (1) adet sıcak beden bulunan bir gemiydi. Gözlerimi kapatıp karanlıkta öylece sallandım.

"Görünüşe göre temsilcisi sensin, Toby. Profili Taylor'unkiyle eşleşiyor ama izinde o."

Taylor'ın şu "izinlerini" iyi biliyordum. Tarım konteynerlerinde amitriptilinle kafayı bulmuş, son depresyon nöbetinden kurtulmak için aerobik egzersizleri yapıyordu. Vekilliğin mesleki tehlikelerinden biridir bu. Taylor'la aramız iyi değildir. Birinin psikoseksüel profili seninkine çok benzediğinde böyle olması çok acayip.

"Toby, bu kadar malı nereden buluyorsun sahi?" Âdetten sorulan bir soruydu. "Charmian mı veriyor?"

"Anan veriyor, Hiro." Charmian'ın verdiğini o da benim kadar iyi biliyordu.

"Teşekkürler, Toby. Beş dakika içinde buradan çıkıp Cennet asansörünün içinde olmazsan, sana yardım etmeleri için Rus hemşireleri gönderirim yanına. Erkek olanları."

Hamağımda sallanmaya devam edip Toby Halpert'ın Evrendeki Yeri oyununu oynadım. Egoist olmadığım için güneşi, o ışık kaynağını, gündüz küresini merkeze yerleştirdim. Derli toplu gezegenleri, sıcak yuvamız olan sistemi astım

etrafına. Ama tam burada, Mars'ın yörüngesine giden yolun yaklaşık sekizde biri olan sabit bir noktaya, L-5'teki İşçi Cenneti Tsiolkovski'nin dörtte bir ölçekli modeline benzer kocaman, alaşım bir silindir astım. Tsiolkovski 1, Dünya ve ayın kütleçekimi alanları arasındaki liberasyon noktasında sabit duruyordu, ama bizi burada sabit tutması için bir güneş yelkenine ihtiyacımız vardı; bir uçtan öbür uca on kilometre eninde bir altıgen şeklinde örülmüş yirmi ton alüminyum. Bizi Dünya yörüngesinden çıkaran bu yelken şimdi de çapa görevi görüyor. Foton akışının geldiği yöne dönüş yapmak, Otoyol dediğimiz bu şeyin –noktanın, tekilliğin– kenarında kalmak için kullanıyoruz.

Fransızlar buna *le métro*, yani metro diyor; Ruslar ise nehir diyor ama *metro* sözcüğü o mesafeyi aktarmayı başaramıyor, *nehir* ise Amerikalılarda aynı yalnızlık hissini yaratamıyor. Tovyevski Anomali Koordinatları diyelim hadi, buna Olga'yı dahil etmenin bir sakıncası olmazsa. Tekilliklerin Meryem Anası, Otoyol'un Koruyucu Azizesi Olga Tovyevski'den bahsediyorum.

Hiro kendi kendime kalkacağıma ihtimal vermiyordu. Rus hademelerin gelmesine ramak kala, kabinimin ışıklarını uzaktan kumandayla açtı, ışıklar birkaç saniye titreyip tekledi önce, ardından Charmian'ın bölme duvarına yapıştırdığı Azize Olga resimlerinin üstüne sabit bir yansımayla vurdular. Onlarca resim vardı böyle; gazete kâğıtlarının, dergilerin parlak sayfalarının üstünde tekrar tekrar beliriyordu yüzü. Otoyol'un Meryem Anası'ydı o.

Sovyetlerin uzay çalışmalarında kendi rütbesindeki en genç kadın olan Yarbay Olga Tovyevski, modifiye edilmiş bir Alyut 6 ile Mars'a tek başına yol alıyordu. Araçta yapılan değişiklikler, SSCB'nin dört kişilik yörünge laboratuvarında test edilecek yeni bir hava filtresinin prototipini taşımasını sağlı-

yordu. Alyut'u uzaktan, Tsiolkovski'den de pekâlâ yönetebilirlerdi ama Olga görev tecrübesi kazanmak istiyordu. Onu boş bırakmadılar tabii; düşük öncelikli bir Sovyet-Avustralya bilimsel değişim programının son kısmında yer alan, hidrojen bandında radyo sinyallerinin gönderileceği bir dizi rutin deneyi ona kakaladılar. Bu deneylerdeki rolünü evlerde kullanılan standart bir zamanlayıcının da gerçekleştirebileceğini Olga da biliyordu. Ama işini özenle yapan bir subaydı o; düğmelere tam olarak doğru aralıklarla basardı.

Arkada toplanıp fileye sarılmış kahverengi saçlarıyla *Pravda* gazetesinin Uzay İşçisi idealinin tasviri gibi görünüyordu muhtemelen, her iki cinsiyette de en fotojenik kozmonot oydu kesin. Alyut'un kronometresini bir kez daha kontrol edip elini ilk ışınımı tetikleyecek düğmelerin üstüne yerleştirdi. Albay Tovyevski'nin uzayda daha sonra Otoyol adıyla anılacak noktaya yaklaştığını bilmesine imkân yoktu.

Altı düğmeli tetikleme dizilimini tuşlarken, Alyut son kilometreleri aşarak sinyali, hidrojen atomunun yayın frekansı olan 1420 megahertzte kesintisiz bir radyo enerjisi patlaması yayan sinyali gönderdi. Tsiolkovski'nin radyo teleskobu sinyali takip ederek Dünya'yla eşzamanlı iletişim uydularına, onlar da Ural Dağlarının güneyindeki ve Yeni Güney Galler'deki istasyonlara aktardı. Alyut'un radyo görüntüsü, sinyalin ardıl görüntüsüyle 3,8 saniye boyunca karardı.

Ardıl görüntü Dünya'daki monitörlerin ekranlarından silindiğinde, Alyut ortadan kaybolmuştu.

Ural Dağlarında orta yaşlı, Gürcü bir teknisyen en sevdiği lületaşı piposunun sapını ısırarak kırdı. Yeni Güney Galler'de ise genç bir fizikçi, makinedeki TILT yazısına isyan eden öfkeli bir oyuncu gibi monitörünün kenarına vurmaya başladı.

Beni Cennet katına çıkarmak üzere bekleyen asansör, Holywood'dan çıkma Bauhaus tarzı bir mumya lahtine

benziyordu; şeffaf akrilik kapağı olan dar, dik bir lahit gibiydi aynı. Arkasında, birbirinin aynısı sıra sıra konsollar, perspektifin kaybolmasına dair klasik bir örnek teşkil ederek uzaklaşıyordu. Sarı kâğıttan palyaço kostümleri giymiş teknisyenlerden oluşan olağan kalabalık, ortalıkta meşgul meşgul dolanıyordu. Mavi kot giymiş Hiro'yu gördüm, rengi solmuş UCLA logolu penyesinin üstündeki inci düğmeli kovboy gömleğinin önü açıktı. Ekrandan akan rakamlara dalmış, beni fark etmemişti. Başka kimsenin de fark ettiği yoktu.

Ben de öylece durup gözlerimi tavana, Cennet katının dibine diktim. Pek bir şeye benzediği yoktu. Bizim bu koca silindir aslında iç içe geçmiş iki silindirden oluşuyordu. Alt kattaki dış silindirde –eksenel dönüşle kendi "alt kat"ımızı kendimiz yapıyorduk– işimizin daha sıradan yönleri yer alıyordu: yatakhaneler, kafeteryalar, dönen gemileri içeri çektiğimiz hava kilidi güvertesi, İletişim Birimleri... Bir de asla gitmemeye özen gösterdiğim Revir.

Cennet, bu iç silindir, böyle bir yerin ihtimalleri zorlayan bu yeşil kalbi, Disneyvari bir eve dönüş rüyasının gerçekleşmiş hâlidir, bilgiye aç bir global ekonominin doymak bilmeyen kulağıdır. Dünya'ya iletilen sürekli bir ham veri akışı, galaksiler arası trafiğe dair söylentiler, fısıltılar, imalar selidir. Eskiden hamağımda kaskatı uzanır, bütün bu verilerin yarattığı baskıyı hisseder, bölmenin arkasında olduğunu hayal ettiğim hatlar üstünde yılan gibi kıvrılarak ilerlediklerini hissederdim; gergin ve şişkin, kasılıp beni ezecek kas lifleri gibiydi o hatlar. Sonra Charmian taşındı yanıma, ona korkumdan bahsedince, bunun için bir büyü yapıp Azize Olga'nın ikonalarını astı. Baskı azalmış, yatışmıştı.

"Sana bir tercüman bağlıyorum, Toby. Bu sabah Almancaya ihtiyacın olabilir." Sesi kafatasımda kum gibi, kuru bir gürültü modülasyonu gibiydi. "Hillary..."

"Hattayım, Dr. Nagashima," dedi, buz kristalleri kadar berrak bir BBC tonuyla. "Fransızcan vardı değil mi, Toby? Hofmannstahl Fransızca ve İngilizce biliyor."

"Sakın işime karışayım deme, Hillary. Sana bir şey söylersem o zaman konuş, anlaşıldı mı?" Tercümanın sessizliği parazitin o karmaşık, daimi cızırtısına yeni bir katman olarak eklendi. Hiro iki düzine konsolun üzerinden bana pis bir bakış attı. Sırıttım.

Başlıyordu: O haz, o adrenalin patlaması. Barbitüratın son demlerinde hissedebiliyordum bunu. Sörfçüler gibi pürüzsüz, sarışın suratlı bir çocuk tulumuma girmeme yardım ediyordu. Kokuyordu tulum; yeni-eski, özenle hırpalanmış, sentetik ter ve kişiye özel feromonlarla kaplanmıştı. İki kolu da bilekten omza kadar işlemeli yamalarla doluydu, çoğunlukla şirket logolarıydı bunlar, Otoyol'a yapılan hayali bir keşif gezisinin ikincil destekçilerine aitti, ana destekçinin –HALPERT: TOBY'yi yıldızlarla buluşmaya gönderecek firma– çok daha büyük olan logosu ise sırtıma dikilmişti. En azından adım gerçekti, kırmızı naylondan büyük harflerle kalbimin hemen üstüne işlenmişti.

Sörfçü çocuk, bana kıdemsiz CIA ajanlarını hatırlatan standart bir yakışıklılığa sahipti, ama isim bandında NEVSKY yazıyordu ve Kiril harfleriyle tekrarlanıyordu. KGB'dendi o zaman. *Tsiolnik* değildi; L-5 habitatında yirmi yıl geçirmenin ödülü olan o sarsaklık yoktu üzerinde. Çocuk safkan Moskovalıydı, dürülmüş bir gazeteyle bir insan öldürmenin sekiz farklı yolunu bilmesi muhtemel, kibar bir liste işaretleyicisiydi. Şimdi ise uyuşturucu ve cep ritüeline başlamıştık; sol bileğimdeki cebe bir adet mikroşırınga tıktı, içinde yeni öforohalüsinojenlerden biri vardı, geriye çekilip elindeki listede yanına bir işaret koydu. Özel defterinin üzerindeki tulum giymiş vekil silueti tabancaların hedef tahtalarına benziyordu. Beline zincirlediği kılıftan beş gramlık bir afyon şişesi çı-

karıp bunun koyulacağı cebi buldu. İşaretledik. On dört cep vardı. Kokain sonuncusuydu.

Rus tam işini bitirdiği sırada, Hiro yanımıza geldi. "Yanında kesin veriler getirmiş olabilir, Toby; kadının fizikokimya uzmanı olduğunu hatırlatırım." Hiro'yu implanttan gelen bir kemik titreşimiyle değil de akustik olarak duymak garip gelmişti.

"Oradaki her şey kesin zaten, Hiro."

"Bilmez miyim?" O da hissediyordu o özel sarhoşluğu. Göz teması kuramıyorduk sanki bir türlü. Bu gariplik daha da büyümeden dönüp sarı palyaçolardan birine başparmağını kaldırarak onay verdi.

Bu palyaçolardan ikisi beni o Bauhaus tabuta yerleştirdiler, kapak bir devin siperliği gibi tıslayarak kapanırken onlar da geri çekildiler. Cennet'e yükselme ve Leni Hofmannstahl adlı bir yabancıyı karşılama yolculuğuma başladım. Kısa bir yolculuk ama hiç bitmeyecek gibi.

İlk otostopçumuz, hidrojenin dalga boyunda araçlara başparmağını uzatan ilk kişi Olga'nın eve dönüşü iki yıl sürmüştü. Gri bir kış sabahı, Kazakistan'daki Tyuratam istasyonunda, onun dönüşünü on sekiz santimetrelik bir manyetik bant üzerine kaydettiler.

İki yıl önce Olga'nın Alyut'unun uzayda kaybolduğu noktayı dindar ama film teknolojilerinden de anlayan bir adam izlemiş olsaydı, Tanrı'nın boş uzay görüntülerini Olga'nın gemisine ait görüntüleriyle birleştirmiş olduğunu düşünürdü muhtemelen. Bir amatörün elinden çıkma kalitesiz bir özel efekt misali, uzay-zamanımızda tekrar belirivermişti. Bir hafta daha geçseydi ona zamanında ulaşamayacaklardı belki de; Dünya kendi yörüngesini izleyecek, gemiyi de güneşe doğru sürüklenmeye bırakacaktı. Alyut'un dönüşünden elli üç saat sonra Kurtz adında, zırhlı tulum giymiş, gergin

biri gönüllü geminin kapısından içeri girdi. Adam Doğu Almanya'dan bir uzay hekimiydi ve Amerikan sigaralarına gizli bir zaafı vardı; hava kilidini aştığı, dikdörtgen bir kütle hâlindeki hava filtre çekirdeğinden zorla geçtiği ve çenesiyle kaskının ışıklarını açtığı sırada canı çok pis sigara çekiyordu. Alyut, iki yıl sonra bile solunabilir havayla dolu gibiydi. Kurtz, devasa kaskından çıkan ikili ışıkların altında, hantal giysisiyle geçitten geçip kumanda modülüne girerken, arkasından yavaş yavaş salınıp dönen ufak kan ve kusmuk küreleri gördü. Sonra da onu buldu.

Olga çıplak, kaskatı bir hâlde, cenin pozisyonunda kilitlenmiş olarak seyir panosunun üstünde, boşlukta sürükleniyordu. Gözleri açıktı ama Kurtz'un asla göremeyeceği bir şeye sabitlenmişti. Kanlı yumruklarını taş gibi sıkmıştı, artık toplu olmayan saçları ise yüzünün etrafında yosunlar gibi dalgalanıyordu. Kurtz çok ağır, çok dikkatli hareketlerle kumanda konsolunun beyaz klavyesinin üzerine attı kendini ve giysisini seyir paneline tutturdu. Geminin iletişim aygıtını çıplak elle tutmaya çalışmış, diye düşündü. İş tulumunun sağ kıskacını devre dışı bıraktı; kıskaçlar çiçek rolü yapan bir pense gibi otomatik olarak açıldı. Basınçlı gri cerrahi eldiven içindeki, hâlâ kapalı duran elini uzattı.

Ardından, olabildiğince hassas hareketlerle, Olga'nın sol elinin parmaklarını güçlükle açtı. Bomboştu.

Ama sağ yumruğunu açtığı vakit, içinden bir şey fırlayıp ağır çekim hareketlerle Kurtz'un siperliğinin sentetik kuvarsından birkaç santim öteye yuvarlandı. Deniz kabuğu gibi bir şeydi bu.

Olga evine dönmüştü, ama o mavi gözlerinin ardındaki hayata bir daha geri dönememişti. Döndürmeye çalışmışlardı tabii, ama onlar denedikçe Olga daha da zayıflamıştı. Bilgiye duydukları açlık yüzünden onu parçalamaya doymayınca, sonunda Olga şehit olduğunda koca koca kütüphaneleri, kıy-

metli hazinelerin bulunduğu buz gibi koridorları dolduracak hâle gelmişti. Hiçbir azize bu kadar parçalanmamıştır; sırf Plesetsk laboratuvarlarında bile onu temsil eden en az iki milyon doku örneği vardı, hepsi bombaya dayanıklı bir biyolojik tesisin ikinci bodrumunda numaralandırılıp raflara dizilmişti.

Deniz kabuğuyla şansları yaver gitmişti ama. Eksobiyoloji bir anda rahatsız edici ölçüde sağlam bir zeminde buldu kendini: 1,7 gramlık son derece düzenli, dünya dışı olduğu kesin biyolojik bilgi. Olga'nın deniz kabuğu koca bir alt bilim dalını, sırf tek bir şeyi, Olga'nın deniz kabuğunu incelemeye adanmış bir dalı yarattı.

Kabukla ilgili ilk bulgular iki şeye netlik kazandırmıştı. Bilinen dünya benzeri bir biyosfere ait değildi bu ve güneş sisteminde bilinen başka biyosfer olmadığı için de başka bir yıldızdan gelmiş olmalıydı. Olga ya bunun geldiği yere gitmişti ya da böyle bir yolculuğu yapabilecek veya yapmış bir şeyle uzaktan bile olsa temasta bulunmuş olabilirdi.

Binbaşı Grosz adında birini, özel donanımlı bir Alyut 9'la Tolyevski Koordinatlarına gönderdiler. Peşinden başka bir gemi daha gitti. Gemisi kaybolduğu zaman yirmi adet hidrojen fişeğinin sonuna gelmişti. Onun rotadan çıkmasını kayıtlara geçirip beklediler. İki yüz otuz dört gün sonra geri döndü. Bu arada bölgeyi aralıksız olarak araştırıyorlardı; belirli bir anomali hâline, üstünde bir teori geliştirilmesi mümkün kışkırtıcı bir neden hâline gelecek her şeye razıydılar. Hiçbir şey yoktu: Grosz'un hızla kontrolden çıkan gemisi vardı sadece. Kendisine ulaşılamadan Grosz intihar etmiş, Otoyol'un ikinci kurbanı olmuştu.

Alyut'u Tsiolkovski'ye çektiklerinde, o gelişmiş kayıt cihazının boş olduğunu gördüler. Her şey eksiksiz bir şekilde çalışır hâldeydi ama hiçbiri çalışmıyordu. Grosz şoklanarak Plesetsk'e giden ilk mekiğe yerleştirildi, buldozerler yeni bir bodrum kazmaya başlamıştı bile.

Üç yıl sonra, gönderdikleri yedinci kozmonotu da kaybetmelerinin ertesi sabahında, Moskova'da bir telefon çaldı. Arayan kendini tanıttı. Amerika Birleşik Devletleri Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nın direktörüydü. Bir teklifte bulunmak için ona yetki vermişlerdi. Sovyetler Birliği'nin, bazı çok özel koşullar altında, Batı'nın en iyi psikiyatrlarından faydalanması mümkün olabilirdi. Teşkilatının, böyle bir yardımın mevcut durumda çok olumlu karşılanacağına inandığını da sözlerine ekledi.

Rusçası kusursuzdu.

Kemik iletim sistemindeki parazit, bilinçaltındaki bir kum fırtınasıydı âdeta. Asansör dar boşluğundan Cennet katına çıktı süzülerek. İki metrelik aralıklarla mavi ışıkları saydım. Beşinci ışıktan sonra karanlık ve son vardı.

Otoyol gemisinin test modeli içindeki boş kumanda konsolunda gizlenerek, gizemli bir çocuk hikâyesindeki hileli bir kitaplığın ardındaki sır gibi asansörde bekliyordum. Gemi bir dekor, bir sahne aksesuarıydı, bir eğlence parkında alçıdan yapılmış Alplere tutkalla yapıştırılan bir Bavyera kulübesi gibiydi; güzel ama pek de gerekli olmayan bir detaydı. Dönenler bizi kabul etse bile umurlarında olmazdık; göstermelik hikâye ve dekorlarımızın da fark yaratacağı yok gibiydi.

"Her şey yolunda," dedi Hiro. "Etrafta müşteri yok." Refleksle sol kulağımın arkasındaki yarayı ovuşturdum; kemik iletim sistemini oradan yerleştirmişlerdi. Model konsolun yan tarafının açılmasıyla Cennet'in gri şafağının ışığı içeri girdi. Sahte geminin iç kısmı aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir his veriyordu, tıpkı bir hafta görmediğin daireni görmek gibi. Yeni Brezilya sarmaşıklarından biri son gelişimden sonra sol görüş alanından süzülerek içeri girmişti, bütün manzaradaki tek değişiklik de bu gibiydi.

O sarmaşıklar yüzünden biyomimari toplantılarında bü-

yük kavgalar yaşanmış, Amerikalı ekoloji uzmanları muhtemel nitrojen açıkları hakkında bas bas bağırmışlardı. Ruslar, Tsiolkovski 1'deki biyotik programda kendilerine yardımcı olmaları için Amerikalıları ödünç almak zorunda kaldığından beri biyotasarım konusunda çok hassaslardı. Hidrofonik buğday küflenme yüzünden mahvolunca büyük bir sorun yaşıyorlardı; o süper incelikli Sovyet mühendisliğine rağmen işleyen bir ekosistem kuramamışlardı hâlâ. Bu ilk yenilginin şimdi burada onlarla birlikte olmamızın yolunu açması da cabasıydı. Bu durum onları sinir ediyor, bu yüzden de Brezilya sarmaşıklarında falan ısrar ediyorlardı; hatta didişme fırsatı yaratacak her konuda. Ama o sarmaşıkları seviyordum ben: Yaprakları kalp şeklindeydi ve ellerinizin arasında ovunca tarçın gibi kokuyordu.

İskele tarafında durup gün ışığının yansıması Cennet'e girdiği sırada açıklık alanın belirginleşmesini izledim. Cennet, Greenwich Standart Saati'ne göre yönetilir; dışarıdaki o parlak boşlukta Greenwich Standart şafağıyla aynı vakitte bir yerlere dönen büyük Mylar aynalar vardı. Ağaçlardan kaydedilmiş kuş sesleri gelmeye başladı. Kuşlar gerçek yerçekiminin yokluğunda çok zorlanır. Merkezkaç kuvvetine ayak uydurmaya çalışırken kafayı yedikleri için gerçek kuşlarımız olamaz.

Cennet, ilk bakışta yeşil, serin, aydınlık oluşuyla ve kır çiçekleriyle bezeli uzun çimleriyle isminin hakkını verir. Ağaçların çoğunun yapay olduğunu ya da göllerdeki mavi-yeşil su yosunları ile tekhücreli su yosunları arasındaki ideal denge gibi şeyleri korumak için ne kadar özen gerektiğini bilmemenin de faydası oluyor tabii. Charmian, Bambi'nin ağaçların arasından hoplaya zıplaya çıkıp geliverecekmiş gibi olduğunu söylüyor, Hiro da Ulusal Gizlilik Yasası uyarınca gizlilik yemini eden Disney mühendislerinin tam sayısını bildiğini iddia ediyor.

"Hofmannstahl'dan parçalar geliyor," dedi Hiro. Neredeyse kendi kendine konuşuyordu; sorumlu-vekil geştaltı devreye giriyordu ve az sonra birbirimizin farkında olmayı bırakacaktık. Adrenalinin etkisi azalıyordu. "Çok tutarlı bir şey yok. '*Schöne Maschine*,' gibi bir şey... 'Güzel makine'... Hillary sesinin oldukça sakin çıktığını sanıyor ama kafası yerinde değilmiş."

"Bana anlatma bunları. Beklenti yok dememiş miydik? Doğruca girelim işte." Kapıyı açıp Cennet'in havasını içime çektim; soğuk beyaz şarap gibiydi aroması. "Charmian nerede?"

İçini çekti, hafif bir parazit esintisi. "Charmian Beşinci Alan'da, üç gün önce dönmüş Şilili biriyle ilgilenecekti güya ama yok, senin geleceğini duymuş. Yani sazan havuzunun orada seni bekliyor. İnatçı karı," diye ekledi.

Charmian Çin sazanlarına çakıl atıyordu. Bir kulağının arkasına bir demet beyaz çiçek, öbürküne de yumuşamış bir Marlboro sıkıştırmıştı. Ayakları çıplak ve çamurluydu, tulumunun paçalarını da uyluklarının tam ortasından kesmişti. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Birbirimizi ilk kez kaynak atölyelerinin birindeki bir partide görmüştük; alaşım kürenin boşluğunda sarhoş sesleri çınlıyordu, yerçekimsiz ortamda ev yapımı votkalar içiliyordu. Yanında cila niyetine bir torba suyu olan biri vardı; torbayı sıkıp koca bir avuç dolusu su çıkarmış ve büyük bir maharetle bunu yüzey gerilimiyle yuvarlanan yumuşak bir top hâline getirmişti. Su dökmekle ilgili bilindik şakalar yapıldı. Ama yerçekimsiz ortamda çok beceriksizimdir. Top benim tarafa gelince elimi içine soktum. Saçlarımın içine giren binlerce gümüş topu vura vura silkeledim sendeleyerek, yanımdaki kadınsa kahkahalar atıyor, yavaşça ters taklalar atıyordu; uzun boylu, siyah saçlı, ince bir kızdı. Üstünde Tsiolkovski'ye

gelen turistlerin aldığı o bol, ipli pantolonlardan ve üç beden büyük, soluk bir NASA tişörtü vardı. Bir dakika sonra *tsiolnik* gençlerle birlikte delta kanatla uçtuklarını ve mısır tanklarının birinde yetiştirdikleri dandik esrarla ne kadar gurur duyduklarını anlatıyordu bana. Hiro partinin bittiğini anons edene kadar onun da vekillerden biri olduğunu anlamamıştım. Bir hafta sonra da yanıma taşındı.

"Bir dakika, tamam mı?" Hiro dişlerini gıcırdattı, dayanılmaz bir sesti. "Bir. *Uno*." Sonra da gitti, devreden tamamen çıktı, muhtemelen dinlemiyordu bile.

"Beşinci Alan'da işler nasıl?" Yanına çömelip ben de atacak taşlar buldum.

"Çok parlak değil. Yanından biraz uzaklaşmam gerekti, hipnotik verdim. Tercümanım buraya geldiğini haber verdi." Buz deyince muz gibi anlaşılan bir Teksas aksanıyla konuşuyordu.

"İspanyolcan var sanıyordum. Adam Şilili değil miydi?" Taşlarımdan birini havuza fırlattım.

"Meksika dilini bilirim ben. Kültür mantarları adamın aksanımdan hoşlanmayacağını buyurdular. İyi de oldu. Hızlı konuştuğu zaman anlayamıyorum söylediklerini." Onun attığı taş benimkini takip ederek, yüzeyde halkalar yaya yaya battı. "Ki sürekli böyle oluyor," diye ekledi. Bir sazan taşın yenilebilir olup olmadığına bakmaya geldi. "Atlatamayacak." Bana bakmıyordu. Ses tonu son derece nötrdü. "Jorge'cik kesinlikle bunu atlatamayacak."

Çakıl taşlarımın arasından en düz olanını seçip havuzun üstünde sektirmeye çalıştım ama battı. Şilili Jorge hakkında ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi. Canlı gelenlerden biri olduğunu, yüzde onluklardan olduğunu biliyordum. Yolda hayatını kaybedenlerin sayısı yüzde yirmilik bir orandaydı. İntihar. Et yığınlarının yüzde yetmişi otomatikman Revir'lik oluyordu: altı bağlanacaklar, dili dolaşanlar, kafaları tama-

men gidikler. Charmian ile ben de bu son yüzde on için vekillik yapıyorduk.

İlk dönenler yanlarında sadece deniz kabuğu getirmiş olsaydı, Cennet'in burada olacağından şüpheliyim. Cennet, Fransız bir adamın soğuk avcunun içinde hapsolmuş, on iki santimetre çapında, manyetik kodlu çelik bir halkayla dönmesinden sonra inşa edilmişti; atlıkarıncaya beleşe binmeye hak kazanan şanslı bir çocuğun kara komedisi gibi. Bunu nereden, nasıl bulduğunu asla öğrenemeyeceğiz belki ama o halka kanser için Rosetta taşı işlevi görmüştü. Yani insan ırkı olarak kargo kültü dönemindeyiz şimdi. Bin yıl araştırma yapsak bile bulamayacağımız şeyleri alabiliyoruz oradan. Charmian'a göre büyük gümüş kuşlar geri gelsin diye bütün ömürlerini iniş pistleri yaparak geçiren adalardaki salaklar gibiymişiz biz. "Üstün" uygarlıklarla temas kurmak en büyük düşmanından bile esirgeyeceğin bir şeymiş.

"Bu dümeni nasıl bulduklarını hiç merak ettin mi, Toby?" Charmian gözlerini kısmış gün ışığına, doğuya, ufuksuz ve yeşil silindir ülkemize doğru bakıyordu. "Bütün ağır topları, en seçkin deli doktorlarını toplayıp en hakiki taklit gül ağacından yapılma, Pentagon standardı upuzun bir masanın etrafına oturtmuşlardır. Her birine boş bir defter ile uçları sırf bu iş için özel olarak sivriltilmiş yepyeni birer kalem vermişlerdir. Kimi ararsan orada: Freudcular, Jungcular, Adlerciler, Skinner'ın farecileri, aklına kim gelirse. Bu şerefsizlerin hepsi de en iyi performanslarını göstermeleri gerektiğini içten içe biliyordu. Sırf bir grubun temsilcisi olarak değil, mesleki olarak da. Batı psikiyatrisinin vücut bulmuş hâliydi hepsi. Ve hiçbir şey olduğu yoktu. İnsanlar Otoyol'dan döndüğünde ölmüş oluyor ya da saçma saçma konuşup ninniler söylüyorlardı. Canlı gelenlerse en çok üç gün dayanıyor, tek bir söz etmiyor, sonra da ya kendilerini vuruyor ya da katatoniye giriyorlardı." Kemerindeki küçük bir el fenerini alıp

plastik kılıfını gelişigüzel kırarak parabolik reflektörü çıkardı. "Kremlin bas bas bağırıyor, CIA deliye dönmüş. En kötüsü de, bu gösteriye sponsor olmak isteyen o çokuluslu şirketler caymaya başlıyor. 'Ölü uzay adamları mı? Veri yok mu? Anlaşma iptal dostlar.' İşte onlar da, bütün o süper psikocular da geriliyor tabii, sonunda uçuğun biri, Berkeley'den çıkma acayip herifin biri belki, sırıta sırıta şöyle diyor," bununla birlikte ağzını yayarak konuşmayı bırakıp kafası dumanlı birinin gevşek gevşek konuşmasını taklit etmeye başladı, "'Yav, bir bakın hele, bu insanları cidden *güzel* bir yere koysak, yanlarına da bol miktarda *iyi* mal, bir de *kafa dengi* birini versek ne olur?'" Charmian kahkaha atarak başını iki yana salladı. Sigarasını yakmak için reflektörü kullanıp güneş ışığını odakladı. Bize kibrit vermiyorlar; alevler oksijen-karbondioksit dengesinin içine ediyor çünkü. Akkor hâlindeki odak noktasından minik, gri bir duman çıktı kıvrılarak.

"Tamam," dedi Hiro, "bir dakika doldu." Saatime baktım; üç dakika desek daha doğru olurdu.

"Bol şans, bebeğim," dedi Charmian hafifçe, dikkatini sigarasına vermiş gibi yapıyordu. "Yolun açık olsun."

Acı beklentisi. Hiç eksik olmaz. Ne olacağını bilirsiniz ama ne zaman ya da tam olarak nasıl geçekleşeceğini bilemezsiniz. Bu belirsizliklere tutunmaya çalışır, onları karanlıkta sallarsınız. Ama acıya hazırlıklı olursanız da işinizi göremezsiniz. Hiro'nun alıntıladığı o şiirdeki gibi: *Öğret bize umursamayı ve umursamamayı.**

Uluslararası bir havaalanında dolaşan akıllı karasinekler gibiyiz; kimimiz yolumuzu şaşırıp Londra ya da Rio'ya giden uçaklara binmeyi gerçekten başarıyor, hatta sağ salim gidip dönenlerimiz bile oluyor. "Baksanıza," diyor öbür sinekler, "kapının diğer tarafında neler oluyor? Onların bilip de bizim

* T. S. Eliot, "Kutlu Çarşamba" ("Ash Wednesday"), çev. İsmail Aksoy. –*çn*

bilmediğimiz ne var?" Otoyol'un kıyısında insan dillerinin hepsinin sırları çözülüverir avuçlarınızın içinde: Şamanların, kabalistlerin ve iblis, melek ve azizlerin hiyerarşisini düzenlemekle uğraşan mistiklerin dilleri dışında belki.

Ama Otoyol kurallarla yönetilir, bazılarını öğrendik biz de. Tutunacak bir dal veriyor bu da bize.

Birinci kural: Yolculuk başına bir birey; takımlar, çiftler olmayacak.

İkinci Kural: Yapay zekâ yasak; dışarıda her ne varsa, akıllı bir makine onu durdurmaya yetmeyecektir; en azından yapmayı bildiğimiz türden makineler için geçerli bu.

Üçüncü Kural: Kayıt cihazları yer israfıdır; hep içi boş gelirler.

Azize Olga'nın ardından fizik alanında yeni yeni düzinelerce ekol; çok daha acayip, çok daha zarif sapkınlıklar çıktı ortaya – işin sırrına ermek için birbirleriyle kapışıyorlardı. Hepsi de teker teker yenilgiye uğradılar. Cennet'teki gecelerin o fısıltılı sessizliğinde, paradigmaların yıkıldığını, kurumsal düşünce kuruluşlarından birinin hayatını vakfettiği çalışmaların tarihin sayfalarında kısacık bir dipnota dönüşüp teori parçalarının parlak tozlar hâline geldiğini duyar gibi olursunuz; üstelik bunların hepsi de mahvolmuş yolcunuzun karanlıkta bölük pörçük bir şeyler mırıldandığı bir sürede gerçekleşir.

Havaalanında otostop çeken sinekler. Sineklere fazla soru sormamaları, Büyük Resim'i görmeye çalışmamaları öğütlenir. Bu yönde tekrarlanan girişimler ağır ve kararlı bir biçimde paranoyanın yeşermesine neden olur; zihniniz gecenin duvarlarına devasa, koyu desenler yansıtır; cisimleşmeye, deliliğe, dine dönüşmeye meyilli desenlerdir bunlar. Akıllı sinekler Kara Kutu teorisinden hiç şaşmaz; Kara Kutu onaylanmış metafordur, Otoyol aklıselim denklemlerin hepsinde *x* olarak kalır. Otoyol nedir, ya da onu oraya koyan nedir diye

kafa yormamız yasaktır. Bunun yerine, Kutu'ya ne koyduğumuza ve oradan ne aldığımıza odaklanırız. Otoyol'a gönderdiğimiz şeyler (Olga adında bir kadın, onun gemisi, peşinden giden daha çok sayıda gemi), bir de bize gelen şeyler vardır (deli bir kadın, bir deniz kabuğu, el yapımı nesneler, yabancı teknolojilere ait parçalar). Kara Kutu teorisyenleri bize asıl meselemizin bu alışverişi iyileştirmek olduğunu söylüyor. Türümüzün yaptığı yatırımın karşılığını aldığından emin olmak için buradayız. Buna rağmen bazı şeyler de giderek daha belirgin bir hâl alıyor; bunlardan biri de havaalanına girmeyi başaran tek sineğin biz olmadığımız gerçeği. Birbirinden apayrı en az yarım düzine kültüre ait nesneler topladık. "Daha fazla köylü işte," diyor Charmian onlar için. Bir kargo gemisinin ambarındaki sıçan sürüsü gibiyiz, başka limanlardan gelen sıçanlarla ıvır zıvır alışverişi yapıyoruz. Parlak ışıkların, büyük şehrin hayalini kuruyoruz.

Basitlikten şaşmamak lazım, Girdi-Çıktı'dan ibaret bu konu. Leni Hofmannstahl: Çıktı.

Leni Hofmannstahl'ın karşılama törenini Elysium olarak da bilinen Üçüncü Alan'da düzenledik. Genç akçaağaçların özenle hazırlanmış reprodüksiyonlarının arasında çömelerek onun gemisini inceledim. İlk başta kanatları olmayan, içinde roket motorunu barındıran ince, on metrelik karnı olan bir yusufçuğa benziyordu. Şimdi motoru çıkarılınca da mat beyaz bir pupaya benziyordu, larvamsı göz çıkıntıları her zamanki işe yaramaz sensörler ve sondalarla doluydu. Alanın merkezindeki hafif bir yükseltinin, çeşitli taşıt biçimlerini desteklemek üzere özel olarak şekillendirilmiş bir tepeciğin üzerinde duruyordu. Yeni gemiler daha küçüktü, en üst sınıf çamaşır makineleri gibi görünen, keşif aracı olma iddiasından yoksun minimalist kapsüllerdi. Et yığınlarına özel modüllerdi bunlar.

"Hoşuma gitmedi," dedi Hiro. "Bu seferki hoşuma gitmedi. Burnuma pis kokular geliyor..." Kendi kendine konuşuyordu belki; hatta onun konuşması benim kendi kendime konuşmam da olabilirdi, bu da sorumlu-vekil geştaltının çalışmaya neredeyse hazır olduğu anlamına geliyordu. Rolüme kilitlendiğimde, Cennet'in aç kulakları için bir temsilci olmaktan, uzman bir sonda olarak daha da uzman bir psikiyatrla telsiz bağlantısı kuran kişi olmaktan çıkıyorum; geştalt devreye girdiğinde Hiro'yla birleşip başka bir şeye, bu gerçekleşmediği zamanlarda birbirimize asla itiraf edemeyeceğimiz bir şeye dönüşüyorduk. Aramızdaki ilişki klasik Freudyen kâbuslara neden olurdu. Yine de onun haklı olduğunu biliyordum; bu kez benim de burnuma pis kokular geliyordu.

Alan hemen hemen bir daire şeklindeydi. Öyle de olması gerekiyordu; Cennet'in zemininde on beş metrelik yuvarlak bir kesik, minyatür bir Alp çayırı olarak gizlenmiş dairesel bir asansördü aslında. Leni'nin motorunu kesip gemisini dış silindire çekmişler, alanı hava kilidi seviyesine indirmişler, ardından Leni'yi de çimler ve kır çiçekleriyle süslenmiş dev bir pasta tabağı üzerinde Cennet katına yükseltmişlerdi. Sensörlerini aşırı iletim yüklemeleriyle devre dışı bırakıp kapılarını ve kapağını kilitlemişlerdi; Cennet yeni gelenler için sürpriz olmalıydı.

Charmian, Jorge'nin yanına dönmüş müdür diye düşünürken buldum kendimi. Ona yemek hazırlıyordu belki, havuz diplerindeki kafeslerin içinden ellerimize bırakılınca "yakaladığımız" balıklardan birini pişiriyordu belki de. Balık kızartmasının kokusunu hayal ettim, gözlerimi kapattım ve Charmian'ı sığ suyun içinde bata çıka yürürken hayal ettim; kalçalarında boncuk gibi su damlalarıyla, Cennet'in bir balık havuzunda uzun bacaklı bir kız.

"Hadi Toby! Gir hadi!"

Kafatasım sesin yüksekliğiyle çınladı; aldığım eğitim ve geştalt refleksiyle alanın yarısını geçmiştim bile. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." diyordu Hiro tekrar tekrar, o an bir şeylerin *hepten* yanlış gittiğini anladım. Tercüman Hillary tiz bir fısıltıyla konuşuyordu, o soğuk BBC tabakası, anatomik şemalar hakkında son hızla bir şeyler gevelerken çatırdamaya başlamıştı. Hiro kapıyı açmak için uzaktan kumandayı kullanmış olmalıydı, ama kilidin kendi kendine açılmasını bekleyecek hâli yoktu. Geminin gövdesine yerleşik altı patlayıcı cıvatayı tetikleyerek kapak mekanizmasını tek parça hâlinde havaya uçurdu. Burun farkıyla kurtulmuştum. İçgüdüsel olarak çekilmiştim önünden. Sonra, geminin düz tarafından, girişin hemen iç tarafında petek şeklindeki desteklere tutunarak tırmanmaya başladım; kapak mekanizmasıyla birlikte metal merdiven de gitmişti.

Orada, cıvatalardan çıkan *plastique* kokusunun ortasında çömelmişken birden donakaldım, çünkü Korku o an ilk kez bulmuştu beni, gerçekten bulmuştu.

Daha önce hissetmiştim Korku'yu ama sadece kıyısından, en uzak kenarından. Şimdiyse uçsuz bucaksızdı, gecenin boşluğuydu, soğuk ve merhametsiz bir ıssızlıktı. Son söylenen sözlerdi, uzayın derinlikleriydi, türümüzün tarihindeki uzun vedalaşmaların hepsiydi. Onun yüzünden iki büklüm olmuş, inliyordum. Titriyor, yerlerde sürünüyor, ağlıyordum. Bize bunu derslerde anlatıyorlar, uyarılar yapıyorlar, yaptığımız işe özgü geçici bir agorafobi olduğunu söyleyerek konuyu geçiştirmeye çalışıyorlardı. Ama ne olduğunu biz biliyorduk; vekiller bilirdi ama sorumlular bilmezdi. Hiçbir söz yetmezdi onu açıklamaya.

Korku'ydu bu. Büyük Gece'nin uzun parmağı, Revirlerin o şefkatli beyaz kursağına mahkûm mırıltıları besleyen karanlıktı. Onunla ilk Olga karşılaşmıştı, Azize Olga. Bizi ondan gizlemeye çalışmıştı; telsiz teçhizatını tırmalamış, gemisinin

yayın kapasitesini parçalarken ellerini kanatmış, Dünya onu kaybetsin, ölmesine izin versin diye dualar etmişti...

Hiro deliye dönmüştü, ama anlamış olmalıydı, ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Acı sinyalini kökledi. Sertçe. Üst üste, tıpkı bir sığıra şok verir gibi. Geminin içine soktu beni. Korku'nun içinden geçirdi.

Korku'nun ötesinde bir oda vardı. Sessizlik ve yabancı birinin kokusu, bir kadın kokusu.

Daracık modül dökülüyordu, neredeyse bir ev gibi; ivmelenme koltuğunun yorgun plastiğine yer yer soyulmuş gümüş bantlarla yama yapılmıştı. Ne var ki her şey bir yokluğun etrafında şekillenmiş gibiydi. Leni orada değildi. Derken tükenmezkalemle yapılmış karalamalardan, karmakarışık sembollerden, iç içe geçip üst üste binmiş, eğri büğrü binlerce küçük dikdörtgenden oluşan o akıl almaz süslemeleri gördüm. Üstündeki parmak izleriyle acınasıydı, arka bölmenin büyük kısmını kaplıyordu.

Hiro fısıldayan, yalvaran bir gürültüye dönüşmüştü. *Onu bul Toby, hadi, n'olur Toby, bul onu, bul onu, bul–*

Onu cerrahi bölmede, alçak geçidin üstündeki dar bir oyukta buldum. Üstünde *Schöne Maschine* vardı, cerrahi manipülatör; düzgünce katlanmış parlak, ince kollarıyla, bir örümcek yengecinin uçlarında hemostatlar, forsepsler, lazer neşterler bulunan krom uzuvları gibi, parıldıyordu. Hillary kendinden geçmiş, zayıf bir kanaldan zar zor duyuluyordu; insan kolunun, tendonların, arterlerin, temel taksonominin anatomisine dair bir şeyler anlatıyordu. Çığlık atıyordu Hillary.

Hiç kan yoktu. Manipülatör temiz bir makinedir, yerçekimsiz ortamda kanı vakumla emerek ortalığı batırmaksızın işini görür. Hiro kapağı havaya uçurmadan hemen önce ölmüştü Leni; sağ kolu operasyon masasının beyaz, plastik

yüzeyine bir ortaçağ resmi gibi boylu boyunca uzanmıştı; derisi yüzülmüş, kasları ve diğer dokuları titiz bir simetriyle yayılmış, bir düzine paslanmaz çelik diseksiyon iğnesiyle tutturulmuştu. Kan kaybından ölmüştü. Cerrahi manipülatörler intihar riskine karşı dikkatle programlanır, ama biyolojik kesitleri saklamak için hazırlayan bir diseksiyon robotu işlevi de görebilir.

Onu kandırmanın bir yolunu bulmuştu. Makinelerle bunu genellikle başarırsınız, zamanınız olduğu sürece tabii. Leni'nin ise sekiz yılı vardı.

Bir dişçi koltuğunun fosilleşmiş iskeletine benzeyen katlanır bir çerçevenin üstünde öylece uzanıyordu; çerçevenin içinden tulumun arkasındaki solmuş işlemeleri görebiliyordum; Batı Alman bir elektronik şirketinin amblemiydi. Ona açıklamaya çalıştım. "Lütfen," dedim. "Sen öldün. Bizi affet, sana yardım etmeye gelmiştik Hiro'yla. Anlıyor musun? Seni *tanıyor*, Hiro yani, kafamın içinde o. Senin dosyanı, cinsel profilini, en sevdiğin renkleri okudu o; çocukluk korkularını, ilk sevgilini, sevdiğin öğretmeninin adını biliyor. Tam ihtiyacın olan feromonlar var bende de, ayaklı bir uyuşturucu deposuyum ben, böyle şeyleri sevmeye mecbursun buralarda. Yalan da söyleyebiliriz biz, Hiro ve ben yani; yalancıların önde gideniyiz hem de. Hadi. Anlaman gerek. Son derece yabancıyız sana Leni, ama Hiro ile ikimiz, senin için *son derece* mükemmel bir yabancı olacağız."

Ufak tefek, sarışın bir kadındı; yumuşak, düz saçına erkenden ak düşmüştü. Saçına dokundum bir kez, sonra alana çıktım. Orada durduğum sırada uzun çimlerin titreşip kır çiçeklerinin sarsılmasıyla alçalmaya başladık, gemi asansörün peyzajlı çemberinin ortasındaydı. Alanın Cennet'ten aşağıya kaymasıyla güneş ışığı, geniş hava kilidi güvertesi boyunca sert gölgeler oluşturan devasa buhar arklarının parıltısında kayboldu. Kırmızı tulumlu siluetler koşturuyordu. Oyuncak

gibi kırmızı bir araba kocaman lastik tekerleri üzerinde U dönüşü yaparak yolumuzdan çekildi.

KGB'nin sörfçüsü Nevsky, alanın kenarına ittikleri iskelenin dibinde beklemedeydi. Ancak aşağı varınca görebilmiştim onu.

"İlaçları şimdi almam lazım, Bay Halpert."

Orada durdum öylece; sallanıyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Düşmemem için bana doğru uzandı. Kilit güvertesine neden indiğini biliyor mu acaba diye merak ettim, kırmızı bölgede sarı tulumlu bir görevli. Ama bunu kafaya takmıyordu muhtemelen; kafaya bir şeyler takacak birine benzemiyordu, kontrol listesini hazırlamıştı.

"Onları almam lazım, Bay Halpert."

Tulumu üstümden çıkardım, dürüp ona verdim. Giysiyi plastik bir kilitli poşetin içine tıktı, poşeti sol bileğine kelepçelenmiş çantaya koydu, ardından şifreyi çevirdi.

"Hepsini tek seferde alayım deme, evlat," dedim. Sonra bayılmışım.

O gece geç bir vakitte, Charmian bölmeme özel bir tür karanlık getirdi; bolca folyoyla sarılmış tekli dozlar hâlinde. Büyük Gece'nin karanlığıyla, otostopçuları Revir'e sürüklemek üzere pusuda bekleyen o bilinçli karanlıkla, Korku'yu doğuran karanlıkla hiç alakası yoktu. Siz beş yaşında, ailenizin arabasının içinde sıcak ve güvenli bir ortamdayken, yağmurlu bir gecede arka koltuğun üstünde dolaşan gölgelere benziyordu bu karanlık. Charmian, Nevsky gibi kural meraklısı tipleri atlatmakta benden çok daha iyiydi.

Cennet'ten neden döndüğünü ya da Jorge'ye ne olduğunu sormadım. O da Leni'yi sormadı bana.

Hiro yoktu, yayından komple çıkmıştı; o gün öğleden sonra bilgilendirme toplantısında görmüştüm onu; göz göze gelmemiştik her zamanki gibi. Önemli değildi. Geri gelecekti

yine, biliyordum. Her zaman olan şeylerdi bunlar. Cennet'te kötü bir gündü işte ama zamanla kolaylaşmıyordu hiç. Korku ilk kez hissedilince ağır gelir, ama onun orada olduğunu biliyordum hep zaten; bekliyordu. Leni'nin çizdiği şemalardan, tükenmezkalemle yaptığı komutla yer değiştiren molekül zincirlerine dair karalamalardan konuştular. Çok büyük, tek bir molekül hâlinde, çok küçük bir bilgisayar hâlinde, katmanlar hâlinde oluşturulmuş; anahtar, mantık öğesi, hatta bir tür bağlantı sistemi işlevi de görebilecek moleküllerdi bunlar. Orada nasıl bir şeyle karşılaştığını asla öğrenemeyeceğiz muhtemelen; yapılan alışverişin detaylarını asla öğrenemeyeceğiz. Bir ihtimal öğrensek bile pişman oluruz. İç bölgelerde yaşayan, artık peşinde koşan tek kabile biz değiliz.

Leni'ye de, o Fransız herife de, buraya bir şeyler getirenlerin; kanser tedavileri, deniz kabukları, isimsiz şeyler getirenlerin topuna da lanet olsun; burada beklememize neden olanların, Revir'i dolduranların, Korku'yu bize getirenlerin hepsine. Bu sıcak ve yakın karanlığa tutunun; Charmian'ın yavaşça nefes alıp verişine, denizin ritmine. Burada kafanız güzel olur; kemik iletiminin deniz kabuğunun sesi gibi gürültüsünün çok gerisinde denizi duyarsınız. Evimizden ne kadar uzak olsak da hiç unutmadığımız bir şey bu.

Charmian kıpırdanmaya başladı yanı başımda, yabancı bir ismi mırıldanıyordu, çok zaman önce yolu Revir'e düşmüş, tükenmiş bir gezginin adını. Rekor hâlâ Charmian'da; bir adamın iki hafta boyunca hayatta kalmasını sağlamıştı, ta ki adam başparmaklarıyla gözlerini çıkarana dek. Çığlıklar içinde inmişti o gün aşağıya, tırnaklarını asansörün plastik kapağında kırarak. Yatıştırıcı vermişlerdi ona sonra.

Ama ikimizde de Cennet'e tekrar tekrar dönmemize neden olan o dürtü, o özel ihtiyaç, o acayip dinamik var. İkimize de aynı şekilde bulaştı bu; o küçük gemilerimizin içinde, orada haftalarca durup Otoyol'un bizi almasını beklerken.

İşaret fişeklerimizin sonuncusu da bitince, çekicilerle buraya getirilmiştik. Otoyol bazı insanları almıyor işte, nedendir bilinmez. Asla ikinci bir şansınız da olmaz. Çok pahalıya patladığını söylüyorlar ama bileklerinizdeki sargılara göz ucuyla bakarken asıl söylemek istedikleri, artık potansiyel bir vekil olarak onlar için çok kıymetli, çok faydalı olduğunuzdur. İntihar girişimini dert etmeyin, derler size; olur böyle şeyler. Son derece anlaşılır bir durum bu; ağır bir reddedilme duygusu. Ama gitmek istemiştim ben, hem de çok. Charmian da. Hapla denemişti o. Ama uğraştılar bizimle, üstümüzde biraz oynayıp dürtülerimizi hizaya soktular, kemik iletim implantları takıp başımıza birer sorumlu atadılar.

Olga hepsini biliyordu mutlaka, her şeyi bir şekilde görmüş olmalıydı; gittiği yeri bulmamıza engel olmaya çalışmıştı. Onu bulduğumuz takdirde oraya bizim de mutlaka gideceğimizi biliyordu. Şimdi bile, tüm bildiklerime rağmen, gitmek istiyorum hâlâ. Asla gidemeyeceğim. Ama üstümüzde, çok yukarılara kadar yükselen bu karanlıkta, Charmian'la el ele sallanabiliriz hamakta. Avuçlarımızın içinde uyuşturucunun yırtık paketi. Azize Olga ise duvarlardan bize gülümsüyor; hissediyorsunuz onu, aynı tanıtım fotoğrafının yırtılıp gecenin duvarlarına bantla tutturulmuş onca kopyasıyla, o beyaz gülümsemesiyle, sonsuza dek.

Kızıl Yıldız, Kış Yörüngesi

Bruce Sterling ve William Gibson

Albay Korolev emniyet kayışının altında yavaşça döndü, kış mevsimini ve yer çekimini görüyordu rüyasında. Tekrar genç olmuştu, askeri öğrenciydi, kasım sonunun Kazakistan steplerinde, Mars'ta batan güneşin o çorak manzarasına doğru atını kırbaçlayarak sürüyordu.

Doğru değil bu, diye düşündü...

Sonra da uyandı Uzaydaki Sovyet Zaferi Müzesi'nde; Romanenko ile KGB'li adamın eşinin seslerine uyanmıştı. Salyut'un kıç tarafındaki perdenin ardında iş pişiriyorlardı yine; bağlama kayışları ve yastıklı gövdeden ritmik gıcırtılar ve gümlemeler geliyordu. Kar üstünde toynaksesleri gibi.

Korolev emniyet kayışından kurtularak çokça tekrarlanmış bir tekme savurarak kendisini tuvalet bölmesine attı. Eskimekten lime lime olmuş tulumunu silkinerek çıkardıktan sonra klozet kayışını beline bağlayıp çelik aynanın üstünde yoğunlaşan buharı sildi. Artritli eli uykusunda şişmişti yine; bileği kalsiyum kaybı yüzünden kuş kemiği gibi incecik olmuştu. Yer çekimiyle son karşılaşmasının üzerinden yirmi yıl geçmişti; yörüngede ihtiyarlamıştı.

Vakumlu bir tıraş makinesiyle tıraşını oldu. Onu sakat bı-

rakan patlamadan kalma çatlamış damarlar, yamalar hâlinde sol yanağını ve şakağının üstünü kaplıyordu.

Dışarı çıktığında zinacılar da işlerini bitirmişti. Romanenko üstünü başını düzeltiyordu. Siyasi komiserin eşi Valentina, kahverengi tulumunun kollarını yırtmıştı; beyaz kolları sarf ettikleri gücün sonucu terli terli parlıyordu. Küllü sarı saçları vantilatörden gelen bir esintiyle dalgalanıyordu. Gözleri, peygamber çiçeği mavisinin en saf hâliydi, birbirine biraz fazla yakınlardı ve biraz mahcup, biraz da entrikacı bir ifadeleri vardı. "Bakın size ne getirdik, Albay..."

Yolcu uçaklarında bulunan türden, minik bir şişe kanyak uzattı ona.

Korolev, plastik kapağın üstündeki Air France kabartmasına şaşkınlıkta baktı.

"Son Soyuz'la geldi. Kocamın dediğine göre bir salatalığın içinde." Kıkırdayarak güldü. "O da bana verdi."

"Bunu size hediye etmeye karar verdik, Albay," dedi Romanenko, gevrek gevrek sırıtarak. "Bize her an izin çıkabilir ne de olsa." Korolev cılız bacaklarına, solgun ve sarkık ayaklarına yan gözle, mahcupça atılan bakışları görmezden geldi.

Şişeyi açmasıyla içkinin güçlü aroması yanaklarının iğne batmış gibi kızarmasına neden oldu. Özenle kaldırıp kanyaktan birkaç mililitrelik bir yudum aldı. Asit gibi yakıyordu. "Tanrım," dedi soluğu kesilmişçesine, "yıllardır içmemiştim. Kafayı bulurum ben bununla!" dedi kahkahalarla, gözyaşları bulanık görmesine neden oluyordu.

"Babamın anlattığına göre, eski günlerde kahramanlar gibi içermişsiniz, Albay."

"Doğrudur," dedi Korolev, ardından içkiden bir yudum daha aldı. "İçerdim ya." Kanyak sıvı hâlindeki altın misali içine yayılıyordu. Romanenko'dan hazzetmiyordu. Babasını da hiç sevmezdi zaten; uzun zamandan beri kendini konferans turlarına, Karadeniz'deki kır evine, Amerikan içkilerine,

Fransız takımlarına, İtalyan ayakkabılarına adamış, kaygısız bir Parti mensubuydu. Oğlanın tipi babasına çekmişti; şüphenin hiç uğramadığı aynı berrak, gri gözler vardı onda da.

Alkol, Korolev'in seyrelmiş kanında dalgalar hâlinde yayıldı. "Çok cömertsiniz," dedi. Hafif, tek bir tekme hareketiyle konsolun önüne geldi. "*Samizdat* alın biraz. Amerikan kablo yayınları, yeni yakaladım. Bayağı ateşli şeyler! Benim gibi bir ihtiyarın elinde yazık oluyor." Boş bir kaset takıp içindekileri aktarmak için komutları girdi.

"Topçulara veririm bunu ben," dedi Romanenko sırıtarak. "Cephanelikteki izleme konsolunda oynatırlar." Parçacık ışın istasyonu hep cephanelik olarak bilinirdi. Burada görevli askerler bu tür kayıtlara son derece açtı. Korolev, Valentina için ikinci bir kopya çıkardı.

"Açık seçik mi?" Telaşa kapılmış ve meraklanmış gibiydi. "Tekrar gelmemiz mümkün mü, Albay? Perşembe saat 24.00'te?"

Korolev ona gülümsedi. Uzay görevi için seçilmeden önce fabrika işçisiydi. Güzelliğiyle bir propaganda aracı, proletarya için bir rol modeli olarak fayda sağlıyordu. Damarlarında dolaşan kanyağın etkisiyle ona acıyordu şimdi ve ondan birazcık mutluluğu esirgemek zor geliyordu. "Müzede bir gece yarısı randevusu ha, Valentina? Ne romantik!"

Valentina serbest düşüşte sallanarak onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim, Albayım."

"Tam bir prenssiniz, Albay," dedi Romanenko, Korolev'in kibrit çöpüne dönmüş omzuna olabildiğince hafif bir şekilde vurarak. Egzersiz aletinde geçirdiği sayısız saatin sonucunda çocuğun kolları demircilerin kolları kadar şişmişti.

Korelev sevgililerin ardından baktı; eskimiş üç Salyut ile iki koridorun birleştiği merkez kenetlenme alanına doğru dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı. Romanenko cephaneliğe giden "kuzey" koridoruna girdi, Valentina ise bir sonraki bir-

leşme alanına ve kocasının uyuduğu Salyut'a gitmek üzere ters yöne saptı.

Kozmograd'da her biri birbirine bağlı üç adet Salyut'a sahip beş adet kenetlenme alanı vardı. Kompleksin karşı uçlarında askeri tesis ve uydu fırlatıcıları bulunuyordu. İstasyon, patırtıları, vınlamaları ve vızıltılarıyla bir metro hissi veriyor, bir yük gemisinin o nemli, madeni kokusunu taşıyordu.

Korolev şişeyi bir kez daha kafasına dikti. Yarılanmıştı şimdi. Şişeyi müzenin sergilediği eşyalardan birinin, Apollo'nun iniş yaptığı alandan kurtarılan NASA'ya ait bir Hasselblad'ın içine gizledi. Patlamadan önceki son izninden bu yana ağzına hiç içki koymamıştı. Sarhoşluğun yarattığı hoş ve acı bir nostalji dalgasının içinde yüzüyordu kafası.

Tekrar konsoluna yönelip Alexei Kosygin'in toplu konuşmalarını gizlice silip yerine özel *samizdat* koleksiyonunu kaydettiği hafıza kesitine erişti; seksenli yıllardaki gençliğinde en sevdiği pop müzik parçalarının dijital versiyonları vardı burada. Batı Almanya radyosundan kaydettiği İngiliz gruplar, Varşova Paktı'ndan heavy metal müzik, karaborsadan aldığı Amerikan malları vardı elinde. Kulaklığı başına geçirip Brygada Cryzis adlı gruptan Czestochowa usulü *reggae* dinlemek üzere tuşlara bastı.

Bunca yıldan sonra müziği artık tam olarak hissetmese bile, görüntüler acı bir keskinlikle üşüşüyordu zihnine. Seksenli yıllarda Sovyet seçkinlerinin arasından çıkmış, uzun saçlı bir çocuktu, babasının konumu yüzünden Moskova polisi ona el süremiyordu. Yeraltındaki bir kulübün sıcak karanlığında hoparlör cızırtılarının uğuldamasını hatırlıyordu; içerideki kalabalık, kot ve rengi açılmış saçlardan oluşan karanlık bir dama tahtasını andırıyordu. İçine toz hâlinde Afgan malı esrar katılmış Marlboro içerdi o zamanlar. Amerikalı bir diplomat kızını ve babasının siyah Lincoln arabasının arka koltuğunda beraberlerken onun ağzını hatırlıyordu.

İsimler ve yüzler kanyağın etkisiyle sıcak bir sis hâlinde akıyordu. Nina'yı hatırladı; Polonyalı muhaliflere ait haber bültenlerinin teksirle çoğaltılmış çevirilerini ona gösteren Doğu Almanyalı kadın...

Ta ki kahveciye gelmediği o geceye kadar. Parazitlik söylentileri, Sovyet karşıtı faaliyetlere dair, *psikuska*'da* onu bekleyen kimyasal işkencelere dair rivayetler...

Korolev titremeye başladı. Yüzünü silmesiyle ter içinde kaldığını gördü. Kulaklığı çıkardı.

Aradan elli yıl geçmişti, buna rağmen aniden çok yoğun bir korkuya kapılmıştı. Daha önce hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu, kalçasını paramparça eden o patlama ânında bile. Zangır zangır titriyordu. Işıklar. Salyut'un ışıkları çok parlaktı ama düğmelerin olduğu tarafa gitmek istemiyordu. Basit bir eylemdi oysa, düzenli olarak yaptığı bir eylem, buna rağmen... Düğmeler ve yalıtımlı kablolar nedense korkutucu görünüyordu. Uzun uzun baktı, aklı karışmıştı. Lunokhod ay aracının küçük, mekanik bir modeli, duvarı kavrayan yapışkan tekerleriyle, bilinçli bir canlı misali çömelmiş, hazır bekliyordu sanki. Sovyet uzay öncülerinin gözleri resmi portrelerinden ona küçümseyerek bakıyordu.

Kanyak. Serbest düşüşte geçirdiği yıllar metabolizmasını şaşırtmıştı. Eskisi gibi değildi artık. Ama sakin kalıp bunu atlatmaya çalışacaktı. Kustuğu takdirde milletin alay konusu olurdu.

Biri müzenin giriş kapısına vurdu, ardından Kozmograd'in bir numaralı tamircisi Tesisatçı Nikita açık kapıdan ağır çekimde, mükemmel bir dalış gerçekleştirdi. Genç inşaat mühendisi öfkeli görünüyordu. Korolev gözünün korktuğunu hissetti. "Erkencisin Tesisatçı," dedi, kısmen de olsa normal görünmeye çalışarak.

"Delta Üç'te küçük bir sızıntı var." Kaşlarını çattı. "Japonca

* SSCB'de, siyasi mahkûmların kapatıldığı akıl hastaneleri. –*çn*

anlar mısın?" Tesisatçı lekeli iş yeleğindeki kabarık bir düzine cebin birinden bir kaset çıkarıp Korolev'in suratına doğru salladı. Özenle yıkanmış bir Levi's ile Adidas marka, yıpranmış koşu ayakkabıları giymişti. "Elimize dün gece geçti."

Korolev kaset sanki bir silahmış gibi geri çekildi. "Yok, Japoncam yok." Sesinin uysallığı karşısında irkildi. "Sadece İngilizce ve Lehçe." Yüzünün kızardığını hissetti. Tesisatçı arkadaşıydı onun; Tesisatçıyı tanır, ona güvenirdi ama yine de...

"İyi misin, Albay?" Tesisatçı kaseti takıp becerikli, nasırlı parmaklarıyla bir sözlük programı açtı bilgisayarda. "Ağzına böcek kaçmış gibisin. Şunu dinlemen lazım."

Kaset titreşen görüntüler içinde beyzbol eldiveni reklamlarına geçerken Korolev tedirginlikle izliyordu. Japonca bir dublaj deli gibi konuşurken ekrandan da sözlüğün Kiril harfli altyazıları hızla geçiyordu.

"Haber bülteni başlıyor," dedi Tesisatçı, bir yandan tırnak etini kemirirken.

Çeviri Japon sunucunun yüzünden akarak geçerken Korolev gözlerini endişeyle kıstı:

AMERİKAN SİLAHSIZLANDIRMA GRUBUNUN İDDİASINA... BAYKONUR KOZMODROMUNDA YAPILAN HAZIRLIKLARIN... RUSLARIN SONUNDA... SİLAHLI UZAY İSTASYONLARI KOMİK ŞEHİR'İ ISKARTAYA ÇIKARMAYA HAZIR OLDUKLARINI GÖSTERİYOR...

"Kozmik," dedi Tesisatçı ağzının içinden. "Sözlük programının hatası."

YÜZYILIN BAŞINDA UZAYA KÖPRÜ OLUŞTURMASI İÇİN KURULAN... AYDA MADEN ARAMA ÇALIŞMALARINDA BAŞARISIZLIK SONUCU BOZULAN İDDİALI PROJE... İNSANSIZ YÖRÜNGE FABRİKALARIMIZIN KARŞISINDA ZAYIF BİR PERFORMANS GÖSTEREN PAHALI İSTASYON... KRİSTALLER, YARI İLETKENLER VE SAF UYUŞTURUCULAR...

"Ukala piçler," diye hırladı Tesisatçı. "İşin içinde Yefremov denen o KGB'li herif yoksa ne olayım. Kesin onun parmağı var!"

SOVYET TİCARET AÇIĞININ ŞAŞIRTICI BOYUTLARA ULAŞMASI... HALKIN UZAY ÇALIŞMALARINA KARŞI HOŞNUTSUZLUĞU... POLİTBÜRO VE MERKEZ KOMİTE SEKRETERLİĞİNİN ALDIĞI YENİ KARARLAR...

"Kapatacaklar bizi!" Tesisatçının suratı öfkeyle çarpıldı.

Korolev tir tir titreyerek ekrandan uzaklaştı. Kirpiklerinden aniden süzülen gözyaşları damlalar hâlinde serbest düşüşe geçti. "Beni rahat bırak! Elimden hiçbir şey gelmez benim!"

"Ne oldu, Albay?" Tesisatçı onu omuzlarından kavradı. "Yüzüme bak. Biri sana Korku vermiş!"

"Git başımdan," diye yalvardı Korolev.

"Bak sen şu casus pezevenge! Ne verdi sana? Hap mı? İğne mi?"

Korolev titredi. "Bir içki içmiştim..."

"Korku katmış içkine! Senin gibi ihtiyar, hasta bir adama hem de! Yüzünü gözünü dağıtırım ben onun!" Tesisatçı aniden dizlerini kaldırıp ters bir takla attı, tavandaki bir tutamağı tekmeleyerek fişek gibi dışarı fırladı.

"Dur! Tesisatçı!" Ama Tesisatçı kenetlenme istasyonunu bir sincap gibi süratle geçmiş, koridorun sonunda gözden kaybolmuştu. Korolev ise o an tek başına kalmaya dayanacak hâlde değildi. Bozuk, öfkeli bağırtıların metalik yankıları geliyordu kulaklarına uzaktan.

Titreyerek gözlerini kapadı ve birilerinin ona yardıma gelmesini bekledi.

Psikiyatri Subayı Biçkov'dan, kendisine sol göğüs cebinde Tsiolkovski Yıldızı olan eski üniformasını giydirmesini istedi. Çarpık ayakları, kalın kapitone naylondan yapılmış, ya-

pışkan tabanlı siyah tören çizmelerine sığmıyordu artık, bu yüzden ayakları çıplak kaldı.

Biçkov'un yaptığı iğne onu bir saatte ayağa kaldırmış, çökkün ve öfkeden gözü dönmüş ruh hâlleri arasında gidip gelmesine neden olmuştu. Şimdi ise müzede Yefremov'un yaptığı çağrıya uymasını bekliyordu.

Evine, Uzaydaki Sovyet Zaferi Müzesi adını vermişlerdi ve öfkesi dinip yerini kadim bir umutsuzluğa bırakırken kendisini de burada sergilenen eserlerden biri gibi hissediyordu. Büyük uzay vizyonerlerinin altın çerçeveli portrelerine; Tsiolkovsky, Rynin, Tupolev'in yüzlerine umutsuzlukla baktı. Bunların altında, biraz daha küçük çerçevelerde Verne, Goddard ve O'Neill portreleri yer alıyordu.

Depresyonun uç seviyeye çıktığı anlarda, onların gözlerinde ortak bir tuhaflık sezdiğini düşünmüştü bazen; özellikle de o iki Amerikalının gözlerinde. En kötümser olduğu anlarda düşündüğü gibi, delilikten mi ibaretti bu? Yoksa sıklıkla eylem hâlindeki insan evrimi olarak düşündüğü, dengeden yoksun acayip bir gücün belli belirsiz bir tezahürünü mü görmüştü?

Korolev bu bakışı sadece bir kez –ama bir kez– kendi gözlerinde görmüştü... Coprates Havzası'nın toprağına ayak bastığı gün. Başlığının vizöründe parıldayan Mars güneşi iki adet sabit, yabancı –korkusuz ama hırslı– gözün yansımasını göstermişti ona ve şimdi fark ettiği üzere bunun yaşattığı o sessiz, gizli şok ömrünün en önemli, en yüce ânıydı.

Yağlı ve hareketsiz portrelerin üzerinde, ona pancar çorbası ve et suyunu çağrıştıran renklerle bu inişi tasvir eden bir resim vardı; Mars manzarasının Sovyet Sosyalist gerçekçiliğinin idealist *kitch* anlayışına indirgenmiş hâliydi bu. Sanatçı, resmi üslubun son derece içten olan bütün bayağılığıyla uzay giysili figürü iniş aracının yanına yerleştirmişti.

Kirlendiğini hissederek Yefremov'un gelmesini bekledi; KGB'nin adamı, Kozmograd'ın siyasi komiseriydi kendisi.

Yefremov nihayet Salyut'a girdiğinde, Korolev adamın yarılmış dudağını ve boğazındaki taze morlukları fark etti. Üzerinde Japon ipeğinden mavi bir Kansai tulumu ve şık İtalyan ayakkabılar vardı. Kibarca öksürdü. "Günaydın, Yoldaş Albay."

Korolev boş boş baktı. Sessizliğin uzamasına izin verdi. "Yefremov," dedi yılgınlıkla, "senden hiç memnun değilim."

Yefremov'un yüzü kızardı ama bakışlarını onun üzerinden ayırmadı. "Birbirimizle açık açık konuşalım, Albay; iki Rus olarak. Hedef tabii ki siz değildiniz."

"Korku'dan mı bahsediyorsun, Yefremov?"

"Beta-karbolin, evet. Onların antisosyal eylemlerine razı gelmeseydiniz, verdikleri rüşveti kabul etmeseydiniz, böyle bir şey gerçekleşmezdi."

"Ben pezevenk mi oluyorum yani, Yefremov? Hem pezevenk hem de ayyaş mı diyorsun bana? Sen de boynuzlusun, kaçakçısın ve muhbirsin. Bunları da," diye ekledi, "iki Rus arasında bir konuşma olarak say."

KGB'li adamın suratı bu kez haklı olma hissinin resmi maskesi olan duygusuz ve sakin bir ifadeye bürünmüştü.

"Bari şunu söyle Yefremov, tam olarak neyin peşindesin sen? Kozmograd'a geldiğinden beri ne yapıyorsun? Kompleksi sökeceklerini biliyoruz. Sivil ekip Baykonur'a döndüğünde neyle karşılaşacaklar? Yolsuzluk duruşmalarıyla mı?"

"Sorgulamalar olacak, orası kesin. Bazı durumlarda hastaneye yatırılmaları da mümkün. Albay Korolev, Kozmograd'ın başarısızlıklarından bir şekilde Sovyetler Birliği'nin mi sorumlu olduğunu ima ediyorsunuz?"

Korolev hiçbir şey söylemedi.

"Kozmograd bir düştü, Albay. Başarısızlığa uğrayan bir düş. Uzay gibi. Burada olmamıza gerek yok. Düzene sokmamız gereken koca bir dünya var. Moskova tarihteki en büyük güç. Küresel perspektifi kaybetmemeliyiz."

"Bu kadar kolay kenara atılabilir miyiz sanıyorsun? Biz elit bir grubuz, iyi eğitimli teknisyenlerden oluşan elit bir grup."

"Azınlık, Albay, zamanı geçmiş bir azınlık. Amerikalıların zehirli çöp yığınlarından başka bir katkınız oluyor mu? Buradaki mürettebatın işçilerden oluşması gerekiyordu, el altından caz ve pornografi dağıtan kibirli karaborsacılardan değil." Yefremov'un yüzü yumuşak ve sakindi. "Mürettebat Baykonur'a dönecek. Silahlar da yerden idare edilebilir. Siz, elbette, burada kalacaksınız ve misafir kozmonotlar gelecek: Afrikalılar, Güney Amerikalılar. Bu halklar için uzay eski prestijini bir nebze de olsa koruyor hâlâ."

Korolev dişlerini gıcırdattı. "Çocuğa ne yaptın?"

"Sizin şu Tesisatçı'yı mı diyorsun?" Siyasi komiser kaşlarını çattı. "Devlet Güvenlik Komitesi'nin bir memuruna saldırıda bulundu. Baykonur'a gönderilene dek gözaltında tutulacak."

Korolev çirkin bir kahkaha atmaya kalktı. "Bırakın onu. Bizzat dava açman sana fazla sorun çıkarır. Mareşal Gubarev'le konuşurum ben yüz yüze. Benimkisi tamamen fahri bir rütbe olabilir, Yefremov ama nüfuzum var biraz hâlâ."

KGB'nin adamı omuz silkti. "Topçular Baykonur'dan iletişim modülünü kilit altında tutmaları için emir aldı. Kariyerleri buna bağlı."

"Sıkıyönetimde miyiz o zaman?"

"Kabil'de değiliz, Albay. Zor zamanlardan geçiyoruz. Burada ahlaki otorite sizin elinizde; örnek olmaya çalışmalısınız."

"Göreceğiz," dedi Korolev.

Kozmograd Dünya'nın gölgesinden çark edip güneşin sert ışığına yöneldi. Korolev'in kaldığı Salyut'un duvarları bir öbek cam şişe gibi gacır gucur sesler çıkarıyordu. Bir

Salyut'ta, diye düşündü Korolev dalgın dalgın, şakaklarındaki çatlamış damarlara dokunarak, ilk bozulanlar gözlem pencereleri olur.

Genç Grişkin de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Pantolonunun bileğindeki cepten bir tüp dolgu malzemesi çıkarıp gözlem penceresinin etrafındaki yalıtımı incelemeye koyuldu. Tesisatçı'nın yardımcısı ve en yakın dostuydu kendisi.

"Şimdi oy vermemiz gerek," dedi Korolev bitkinlikle. Kozmograd mürettebatının yirmi dört sivil üyesinden on biri toplantıya katılmayı kabul etmişti, kendini de sayarsa on iki kişi. Geriye ise ya buna dahil olarak risk almak istemeyen ya da grev fikrine şiddetle karşı on üç kişi kalıyordu. Yefremov ve altı kişilik topçu mürettebatıyla toplantıya katılmayanların sayısı yirmiye ulaşıyordu. "Taleplerimizi tartıştık. Listeyi mevcut hâliyle kabul edenler..." Sağlam elini kaldırdı. Üç kişi daha ellerini kaldırdı. Gözlem penceresiyle uğraşan Grişkin ise ayağını kaldırdı.

Korolev iç çekti. "Sayımız az zaten. Oy birliğine varsak iyi olur. İtirazlarınızı dinleyelim."

"Şu *askeri nezaret* tabiri," dedi Korovkin adında bir biyoloji teknisyeni, "bu durumun sorumlusunun Yefremov değil de ordu olduğu şeklinde yorumlanabilir." Adam ciddi biçimde rahatsız görünüyordu. "Bunun dışında veriyoruz ama imza atmayacağız. Parti üyesiyiz biz." Bir şeyler ekleyecek gibi olduysa da sustu. "Annem," dedi eşi alçak sesle, "Yahudiydi."

Korolev başını aşağı yukarı salladıysa da hiçbir şey söylemedi.

"Aptalca bir suç teşebbüsünden başka bir şey değil bu," dedi Gluşko, botanikçiydi. Kendisi gibi eşi de oy vermemişti. "Delilik bu. Kozmograd'ın sonunun geldiğini hepimiz biliyoruz, bu yüzden bir an önce evimize dönmek en iyisi. Burası hapishaneden başka bir şey değildi ki!" Serbest düşüş, adamın metabolizmasına yaramıyordu; yer çekimi olmayınca

kanı yüzünde ve boynunda birikmiş, onu deneysel amaçla ürettiği balkabaklarına benzetmişti.

"Sen botanikçisin, Vasili," dedi eşi sertçe, "ama ben, unutma ki, bir Soyuz pilotuyum. Senin kariyerin girmiyor tehlikeye."

"Bu saçmalığı *kesinlikle* desteklemiyorum!" Gluşko bölmeye şiddetli bir tekme vurup odanın dışına fırladı. Eşi de mürettebatın kişisel tartışmalar için kullanageldiği kulak tırmalayıcı tonda ters ters söylenerek peşinden gitti.

"Yirmi dört kişilik sivil mürettebatın içinde imzalamaya istekli beş kişi var," dedi Korolev.

"Altı," dedi öteki Soyuz pilotu Tatyana; koyu renkli saçları arkada toplanmış, yeşil naylon şeritlerle örülmüş bir bantla tutturulmuştu. "Tesisatçı'yı saymadınız."

"Güneş balonları!" diye haykırdı Grişkin, elini Dünya yönünde uzatarak. "Bakın!"

Kozmograd, temiz sahil şeritleriyle, son derece yeşil tarlalarıyla, isimleri garip bir büyüyle tınlayan uçsuz bucaksız, çürümüş kentleriyle Kaliforniya sahilinin üstünden geçiyordu şimdi. Koyun postu misali yayılan stratokümülüs bulutlarının çok üstünde beş güneş balonu, enerji nakil hatlarına bağlanmış aynalı jeodezik küreler süzülüyordu; bunlar, Amerikalıların güneş enerjili uydular inşa etmeye yönelik görkemli planlarının ucuz birer muadiliydi. Bu şeylerin işe yaradığını sanıyordu Korolev, zira son on yıldır sayılarının katlanarak arttığına şahit olmuştu.

"Bu şeylerin içinde insanlar mı yaşıyormuş bir de?" Sistem subayı Stoyko da Grişkin'le birlikte gözlem penceresindeydi.

Korolev, Viyana Anlaşması'nın sonrasında Amerikalıların acınası bir telaşla giriştiği tuhaf enerji planlarını hatırladı. Sovyetler Birliği'nin dünyanın petrol akışını sıkı sıkıya kontrol altına almasıyla Amerikalılar her şeyi denemeye hazır görünüyordu. Derken Kansas'ta erime yaşanması yüzünden

nükleer reaktörlerden temelli soğudular. Otuz yıldan fazla bir süredir yavaş yavaş tecrit politikalarına ve endüstriyel gerilemeye kayıyorlardı. *Uzay*, diye geçirdi içinden hayıflanarak, *uzaya gitmeleri gerekirdi.* Başlangıçtaki parlak çabalarını âdeta ele geçiren o garip irade felcini bir türlü aklı almıyordu. Belki de hayal gücünün, vizyonun eksikliğinden ibaretti bu. *Ya işte,* dedi sessizce, *siz Amerikalılar buradaki, Kozmograd'daki görkemli geleceğimizde bize katılmaya çalışmalıydınız.*

"Kim böyle bir şeyin içinde yaşamak ister ki?" diye sordu Stoyko, ardından Grişkin'in omzuna vurup umutsuzluğun o rahat enerjisiyle bir kahkaha attı.

"Dalga geçiyorsunuz herhalde," dedi Yefremov. "Hepimizin başı yeterince belada zaten."

"Dalga geçtiğimiz yok, Siyasi Komiser Yefremov, bunlar da taleplerimiz." Beş muhalif, adamın Valentina'yla paylaştığı Salyut'un içine doluşmuş, adamı kıç perdesine dayanmak zorunda bırakmışlardı. Perde, bir traktörün üstünden el sallayan başbakanın özenle rötuşlanmış bir fotoğrafıyla süslenmişti. Valentina ise, Korolev'in de bildiği gibi, şu an müzede Romanenko ile birlikte, kayışları gıcırdatıyordu muhtemelen. Romanenko'nun cephanelik nöbetlerinden sürekli kaçmayı nasıl becerdiğini merak ediyordu Albay.

Yefremov omuz silkti. Talep listesine hızla bir göz gezdirdi. "Tesisatçı gözaltında kalmalı. Doğrudan emir aldım. Bu belgenin geri kalan kısmına gelince..."

"Psikiyatrik ilaçları izinsiz kullanmaktan suçlusunuz!" diye bağırdı Grişkin.

"O tamamen kişisel bir meseleydi," dedi Yefremov, soğukkanlılığını hiç bozmadan.

"Suç teşkil eden bir eylemdi," dedi Tatyana.

"Pilot Tatyana, bu istasyondaki en faal *samizdat* korsanının Grişkin olduğunu ikimiz de biliyoruz! Hepimiz suçluyuz,

anlamıyor musunuz? Bizim sistemin güzel yanı da bu, değil mi?" Aniden beliren çarpık gülüşü kan donduracak şekilde alaycıydı. "Kozmograd burası, *Potemkin* değil, siz de devrimci değilsiniz. Mareşal Gubarev'le iletişim kurmayı mı *talep ediyorsunuz* bir de? Baykonur'da gözaltında tutuluyor o da. Teknoloji bakanıyla iletişim kurmayı mı *talep* ediyorsunuz? Tasfiyenin başındaki kişi bakan zaten." Kararlı bir hareketle yazıcı çıktısını küçük parçalara ayırdı, sarı ince kâğıdın parçaları serbest düşüş ortamında ağır çekim kelebekler gibi dağıldı.

Grevin dokuzuncu günü Korolev, Grişkin'in normalde Tesisatçı'yla paylaştığı Salyut'un içinde Grişkin ve Stoyko'yla buluştu.

Kozmograd sakinleri kırk yıl boyunca küf ve mantarlara karşı antiseptik bir savaş vermişlerdi. Yerçekimsiz ortamda toz, yağ ve buhar çökmüyor, küf sporları her yere, dolgu malzemelerine, giysilere, havalandırma kanallarına kadar giriyordu. Petri kabı gibi bu sıcak atmosferde petrol tabakaları misali yayılıyorlardı. Yanan yalıtım malzemesinin felaket habercisi kokusuyla birlikte kuru bir çürük kokusu da vardı artık havada.

Korolev'in uykusu kalkış yapan bir Soyuz aracının yankılanan gürültüsüyle bölündü. Gluşko ile eşidir, diye düşündü. Son kırk iki saat boyunca Yefremov greve katılmayı reddeden mürettebatın tahliye işlemlerini yürütüyordu. Topçular cephanelikten, Tesisatçı Nikita'yı tuttukları kışla alanından ayrılmıyorlardı.

Grişkin'in Salyut'u grevcilerin karargâhı hâline gelmişti. Erkek grevcilerden hiçbiri tıraş olmamıştı, Stoyko ise kollarının yarısını şiddetli izlerle kaplayan bir stafilokok enfeksiyonuna yakalanmıştı. Amerikan televizyonlarından alınmış şok edici kadın posterlerinin ortasında üçü birden aşağılık

pornoculara benziyorlardı. Işıklar kısıktı; Kozmograd yarı güçte çalışıyordu. "Diğerlerinin gitmesi," dedi Stoyko, "elimizi güçlendirdi."

Grişkin homurdandı. Burun delikleri beyaz renkli steril pamuk şeritleriyle birbirine bağlanmıştı. Yefremov'un havaya beta-karbolin salarak grevi kırmaya çalışacağına kesin gözüyle bakıyordu. Pamuk tıkaçlar ortamdaki genel gerilim ve paranoya düzeyini gösteren semptomlardan sadece bir tanesiydi. Baykonur'dan daha tahliye emri gelmeden önce teknisyenlerden biri sağır edici bir sesle Çaykovski'nin 1812 Üvertürü'nü saatlerce, tekrar tekrar çalmaya başlamıştı. Gluşko ise çırılçıplak, yara bere içinde ve çığlık çığlığa eşini Kozmograd'ın bir ucundan öbür ucuna kadar kovalamıştı. Stoyko KGB'nin adamının dosyalarına ve Biçkov'un psikiyatrik dosyalarına erişmişti; yazıcıdan çıkan metrelerce uzunluktaki sarı kâğıtlar, yumuşak spiraller hâlinde koridorlarda uzanıyor, vantilatörlerden gelen hava akımıyla dalgalanıyordu.

"Yere indiğimizde onların verdiği ifadeler başımıza ne işler açacak bir düşünsenize," diye söylendi Grişkin. "Mahkemeye bile çıkarmayacaklar bizi. Doğruca *psikuska*'ya gönderecekler." Siyasi hastanelere verilen bu uğursuz isim, çocuğun kalbine ani bir korku saplamış gibiydi. Korolev sümük kıvamlı su yosunu pudingini ilgisizce didikliyordu.

Stoyko etrafta uçuşan çıktılardan birini kapıp yazanları yüksek sesle okudu. "Paranoya ve fikirleri abartma eğilimi! Sosyal sisteme karşı düşmanlık seviyesinde revizyonist fanteziler!" Kâğıdı buruşturup attı. "İletişim modülünü ele geçirebilirsek Amerikalıların iletişim uydularından birine bağlanıp bütün her şeyi onların önüne atarız. Belki o zaman görür Moskova düşmanlık seviyesinin nasıl olabileceğini!"

Korolev su yosunu pudinginin içinde mahsur kalmış bir sineği çıkardı. İki çift kanadı ve çatallı göğsüyle, Kozmograd'daki yüksek radyasyon seviyelerine dair sessiz bir kanıt

oluşturuyordu. Böcekler unutulmuş bir deneyden kaçmış, onlardan üreyen nesiller istasyonu onlarca yıl istila etmişti. "Amerikalılar ilgilenmiyor bizimle," dedi Korolev. "Böyle ifşalar Moskova'nın rahatını kaçırmayacaktır artık."

"Tahıl sevkiyatının gerçekleştirileceği zamanlar dışında," dedi Grişkin.

"Bizim satın almaya ihtiyacımız olduğu kadar Amerika'nın da satmaya ihtiyacı var." Korolev suratını asıp ağzına yine bir kaşık su yosunu atarak mekanik bir şekilde çiğneyip yuttu. "Amerikalılar isteseler bile yetişemezler bize. Cape Canaveral harabeye dönmüş."

"Bizim de yakıtımız bitiyor," dedi Stoyko.

"Elimizde kalan iniş araçlarından alırız biz de," dedi Korolev.

"E *yere* nasıl ineceğiz o zaman?" Grişkin'in yumrukları titriyordu. "Sibirya'ya bile insek ağaçlar var ya, ağaçlar; gökyüzü var! Canı cehenneme! Düşüp paramparça olsun! Düşüp de alevler içinde kalsın!"

Korolev'in pudingi bölmenin her tarafına sıçradı.

"Hay aksi," dedi Grişkin. "Özür dilerim, Albay. Geri dönemeyeceğinizi unutmuşum."

Müzeye girdiğinde, Pilot Tatyana'yı o iğrenç Mars'a iniş tablosunun önünde, havada asılıyken buldu; yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Baykonur'da bir büstünüz olduğunu biliyor muydunuz, Albay? Bronz bir büst. Derslere gidip gelirken önünden geçerdim." Gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı olmuştu.

"Büstler hiç eksik olmaz zaten. Akademilere lazım böyle şeyler." Gülümseyip kadının elini tuttu.

"O gün nasıldı?" Tabloya bakmaya devam ediyordu.

"Çok hatırlamıyorum. Kayıtları öyle çok izledim ki artık sadece onları hatırlıyorum. Mars'a dair anılarım okul çocuk-

larınınki kadar." Kadına tekrar gülümsedi. "Yine de bu kötü resim gibi değildi ama. Her şey bir yana, bundan adım gibi eminim hâlâ."

"Neden böyle oldu, Albayım? Neden şimdi sona eriyor? Çocukken hepsini televizyondan izlemiştim. Uzayda sonsuz bir gelecek bekliyordu hani bizi... "

"Amerikalılar haklıydı belki. Japonlar ise yörüngede fabrika kurmak için makineler, robotlar göndermişlerdi. Ay madenciliği bizim için bitmişti ama hiç değilse bir tür kalıcı araştırma tesisi kalır sanıyorduk. Bu işler kesenin ağzını açmaya bakıyor demek ki. Masa başında oturup karar veren adamlara kalmış."

"Kozmograd'la ilgili son kararları da bu." Albay'a katlanmış ince bir kâğıt parçası uzattı. "Yefremov'un Moskova'dan aldığı emirlerin dökümleri içinde buldum bunu. İstasyon yörüngesinin önümüzdeki üç ay boyunca dağılmasına göz yumacaklarmış."

Bu kez Korolev kendisinin de tiksindiği o resme gözlerini ayırmaksızın baktığını fark etti. "Pek önemi yok artık," dediğini duydu.

Derken kadın, yüzünü Korolev'in sakat omzuna bastırarak acı acı ağlamaya başladı.

"Ama bir planım var, Tatyana," dedi onun saçlarını okşayarak. "Dinle."

Emektar Rolex'ine baktı. Doğu Sibirya üzerindelerdi. İsviçre büyükelçisinin Büyük Kremlin Sarayı'nın muazzam büyüklükteki kubbeli odalarından birinde ona bu saati verişini hatırladı.

İşe koyulma zamanıydı.

Kafasının etrafına dolanmaya çalışan uzun bir çıktı kâğıdını savuşturarak Salyut'undan ayrılıp kenetlenme alanına geçti.

Sağlam eliyle hızlı ve verimli bir şekilde işini görebiliyordu hâlâ. Büyük boy bir oksijen şişesini kayışlarından çıkarırken gülümsüyordu. Bir tutamaktan destek alarak şişeyi bütün gücüyle alanın öbür ucuna fırlattı. Şişe sert bir çınlamayla, hiç hasar bırakmaksızın sekiverdi. Korolev peşinden giderek şişeyi yakalayıp tekrar fırlattı.

Bu kez basınç boşaltım alarmını vurdu.

Klaksonlar inlemeye başlayınca hoparlörlerden tozlar havalandı. Alarmla tetiklenen kenetlenme bölmeleri hidroliklerin vızıldamalarıyla sertçe kapandı. Korolev'in kulakları çınlıyordu. Hapşırdı, ardından tekrar şişeyi yakalamaya çalıştı.

Işıklar birden en yüksek parlaklık seviyesinde yandı, ardından yavaşça söndü. Korolev karanlıkta gülümseyerek el yordamıyla çelik şişeyi bulmaya çalışıyordu. Stoyko genel bir sistem arızasına neden olmuştu. Hiç zor olmamıştı. Bellek depoları kaçak televizyon yayınları yüzünden çökecek duruma gelmişti zaten. "Çıplak elle girişmek buna denir," diye mırıldanarak şişeyi duvara çarptı. Acil durum bataryaları devreye girerken ışıklar zayıf bir şekilde yanıp söndü.

Omzu ağrımaya başladı. Metanetle vurmaya devam etti, gerçek bir patlamanın yarattığı o gürültüyü anımsayarak. İyi bir iş çıkarmalıydı. Yefremov ve topçu mürettebatı kandıracak nitelikte olmalıydı.

Kapılardan birinin üstündeki manuel çark bir gıcırtıyla dönmeye başladı. Sonunda kapı sertçe açıldı ve Tatyana mahcup mahcup sırıtarak başını içeri uzattı.

"Tesisatçı'yı bırakmışlar mı?" diye sordu Korolev şişeyi elinden bırakarak.

"Stoyko ile Umanski gardiyanı ikna etmeye çalışıyorlar." Yumruğunu avcunun içine geçirdi. "Grişkin de iniş araçlarını hazırlıyor."

Tatyana'nın peşi sıra bir sonraki kenetlenme alanına gitti.

Stoyko, Tesisatçı'nın koğuşların bulunduğu meydanın kapısından geçmesine yardım ediyordu. Tesisatçı yalınayaktı, birbirine girmiş sakalının altında yüzü yemyeşil olmuştu. Meteoroloji uzmanı Umanski, bir askerin güçsüz bedenini sürükleye sürükleye peşlerinden geliyordu.

"Nasılsın, Tesisatçı?" diye sordu Korolev.

"Bitkinim. Bana Korku verip durdular. Yüksek dozlarda değildi ama... gerçek bir patlama oldu sanmıştım!"

Grişkin, Korolev'in hemen yanındaki Soyuz aracından indi, bir öbek alet ve metrelerce naylon ipi sürüklüyordu peşi sıra. "Hepsi sağlam. Çarpışma yüzünden otomatik pilotta kalmışlar. Yer kontrol merkezi çalıştıramasın diye uzaktan kumandalarına tornavidayla giriştim. Nasılsın Nikitacığım?" diye sordu Tesisatçı'ya. "Doğruca Çin'in ortasına ineceksin."

Tesisatçı yüzünü buruşturdu, ardından silkinip titredi. "Çince bilmem ben."

Stoyka adamın eline bir kâğıt tutuşturdu. "Fonetik Mandarin sistemiyle yazıldı bu. İLTİCA ETMEK İSTİYORUM. BENİ EN YAKIN JAPON ELÇİLİĞİNE GÖTÜRÜN."

Tesisatçı sırıtarak parmaklarını terden sertleşmiş darmadağın saçlarının arasından geçirdi. "Ya siz ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bunu sırf senin için mi yaptığımızı sandın?" Tatyana yüzünü buruşturarak ona baktı. "O kâğıdın geri kalanının Çin haber ajanslarının eline geçmesini sağla, Tesisatçı. Her birimizde bir kopya var. Sovyetler Birliği'nin Mars'a ayak basan ilk insana, Albay Yuri Vasleviç Korolev'e neler yapmak istediğini tüm dünyaya duyuracağız!" Sonra da Tesisatçı'ya bir öpücük gönderdi.

"Filipçenko'yu ne yapacağız?" diye sordu Umanski. Baygın askerin yanağına pıhtılaşmış kan damlaları çarpıyordu.

"Zavallı herifi siz alın yanınıza," dedi Korolev.

"Gel hadi, bok kafalı," dedi Tesisatçı, Filipçenko'yu kemerinden tutup Soyuz kapısına doğru sürükleyerek. "Ben, Tesisatçı Nikita, sana şu sefil hayatının en büyük iyiliğini yapacağım."

Stoyko ve Grişkin kapıyı arkalarından kapatırken Korolev onları izliyordu.

"Romanenko ile Valentina nerede?" diye sordu Korolev, saatine tekrar bakınca.

"Buradayım, Albayım," dedi Valentina, yüzünün etrafında uçuşan sarı saçlarıyla başka bir Soyuz'un kapısında duruyordu. "Bunu kontrol ediyorduk biz de." Kıkırdayarak güldü.

"Tokyo'da buna bol bol vaktiniz olacak," diye terslendi Korolev. "Birkaç dakika içinde Vladivostok ve Hanoi'de jetler havalanmaya başlayacak."

Romanenko'nun çıplak, kaslı kolu uzanıp Valentina'yı tekrar iniş aracına çekti. Stoyko ile Grişkin kapıyı arkalarından kapattı.

"Köylüler uzayda." Tatyana tükürür gibi bir ses çıkardı.

Tesisatçı yanında şuursuz hâldeki Filipçenko'yla birlikte yola çıkarken Kozmograd boğuk bir gümbürtüyle yankılandı. Başka bir gümbürtü eşliğinde âşıklar da yola koyuldular.

"Haydi dostum Umanski," dedi Stoyko. "Senin de yolun açık olsun, Albayım!" Ardından iki adam koridora doğru ilerlediler.

"Seninle geleyim," dedi Grişkin, Tatyana'ya. Sırıtıyordu. "Pilotsun ne de olsa."

"Olmaz," dedi Tatyana. "Yalnız gideceğim. İhtimalleri artıralım. Otomatik pilotla halledersin sen. Panoya el sürme yeter ki."

Tatyana, Grişkin'in alandaki son Soyuz'a binmesine yardım ederken Korolev de onları izliyordu.

"Seni dansa götüreceğim, Tatyana," dedi Grişkin, "Tokyo'ya varınca." Kadın kapıyı kapattı. Başka bir gümle-

meyle Stoyko ve Umanski bir sonraki kenetleme alanından yola çıktılar.

"Git hadi, Tatyana," dedi Korolev. "Çabuk ol. Uluslararası sularda vurmasınlar seni."

"Siz de burada tek başınıza kalacaksınız, Albayım, düşmanlarınızla baş başa."

"Siz gidince onlar da gidecekler," dedi. "Ayrıca Kremlin'i sıkıştırıp beni burada sağ tutmalarını sağlamak için sizin şöhretinize güveniyorum."

"Peki Tokyo'ya varınca onlara ne diyeyim, Albayım? Dünyaya vermek istediğiniz bir mesaj var mı?"

"De ki..." Ve bununla birlikte bir anda bütün klişeler geldi aklına, duruma öyle cuk oturuyordu ki deli gibi gülmek geldi içinden: *Benim için küçük bir adım... Barış için geldik... Dünyanın tüm işçileri...* "Buna ihtiyacım olduğunu söyleyin," dedi, küçülmüş bileğini çimdikleyerek, "iliklerime kadar."

Tatyana ona sarılıp oradan ayrıldı.

Korolev kenetlenme alanında tek başına bekliyordu. Sessizlik sinirlerini bozuyordu; sistemin çökmesiyle havalandırma sistemi devre dışı kalmıştı, yirmi yıldır onun uğultusuyla yaşamaya alışmıştı ama. Sonunda Tatyana'nın Soyuz'unun gemiden ayrıldığını duydu.

Koridordan biri geliyordu. Yefremov'du bu; üstünde bir uzay giysisi, beceriksizce hareket ediyordu. Korolev gülümsedi.

Lexan vizörünün ardında o düz, resmi maskesini takınmıştı Yefremov ama yanından geçerken Korolev'den kaçırdı gözlerini. Cephaneliğe gidiyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Korolev.

Klakson topyekûn savaş hâline geçiş alarmıyla istasyonu inletmeye başladı.

Yefremov cephaneliğe vardığında kapısı açıktı. İçeride askerler sürekli talim yapmanın verdiği galvanizlenmiş bir

refleksle kıpırdanıyor, üstlerindeki hantal giysileriyle konsol koltuklarının kalın kayışlarını göğüslerinin üstünden çekiştiriyorlardı.

"Yapma!" Yevremov'un giysisinin o sert, akordeon kumaşına geçirdi tırnaklarını. Hızlandırıcılardan biri kesik kesik inleyerek harekete geçti. Takip ekranlarından birinde yeşil renkte artı göstergeler, kırmızı bir noktanın etrafını kuşattı.

Yeremov başlığını çıkardı. Sakince, ifadesini hiç değiştirmeden, Korolev'e başlığının tersiyle vurdu.

"Durdur onları," diye inliyordu Korolev. Kirişlerden biri kamçı şaklaması gibi bir sesle gevşeyince duvarlar titredi. "Eşin, Yefremov! O da orada!"

"Dışarıya, albay." Yefremov, Korolev'in artritli elini kavrayıp sıktı. Korolev bağırdı. "Dışarı." Göğsüne eldivenli bir yumruk yedi.

Korolev koridordan dışarı sürüklenirken uzay giysisine boş yere yumruklar atıyordu. "Kızıl Ordu'nun verdiği emirlere karışmaya ben bile cesaret edemem, Albay." Yefremov hasta görünüyordu şimdi, maskesi paramparça olmuştu. "Uslu dur," dedi. "Bitene kadar burada bekle."

Derken Tatyana'nın Soyuz aracı kirişlere ve kışla alanına çarptı. Güneşin dagerotip fotoğraflar misali bir anlık sert ışığı altında Korolev, cephaneliğin tıpkı botun altında ezilen bir bira kutusu gibi büzülüp çöktüğünü gördü; bir askerin konsollardan birinden döne döne uzaklaşan başsız gövdesini gördü; Yefremov'un konuşmaya çalıştığını, kaskının açık halkasından geçen vakum, giysisinin içindeki havayı boşaltırken saçlarının yukarı doğru dalgalandığını gördü. Korolev'in burnundan kan, incecik iki dere gibi kıvrılarak akarken hava sızıntısının uğultusu yerini kafasının içindeki daha derin bir uğultuya bıraktı.

Korolev'in hatırladığı son şey, kapının sertçe kapanırken çıkardığı ses oldu.

Uyandığında karanlık karşıladı onu. Gözlerinin ardında ıstıraplı bir zonklamayla, eski günlerde verdiği dersleri hatırlayarak uyandı. Patlamanın kendisi kadar, nitrojenin felç eden, yoğun bir acıyla damarlarında fokurdaması kadar büyük bir tehlikeydi bu.

Ama her şey çok uzak, çok akademik geliyordu ona. Kapıların çarklarını çevirmesi garip bir görev bilincinden ötürüydü sadece, başka bir nedeni yoktu. Çok külfetli bir işti bu, oysa bir an önce müzeye dönüp yatmak istiyordu.

Sızıntı yapan yerleri dolguyla kapatabilirdi ama sistemlerin çökmesi onu aşıyordu. Gluşko'nun bahçesi ona kalmıştı. Sebzeler ve su yosunları sayesinde aç da gezmez, tok da ölmezdi. İletişim modülü, Tatyana'nın intihara meyilli Soyuz'unun cephanelik ve kışla meydanıyla birlikte istasyondan kopmuş, yok olmuştu. Çarpışmanın Kozmograd'ın yörüngesini bozduğunu varsayıyordu ama istasyonun akkor hâlinde atmosferin üst tabakasıyla son buluşmasının ne zaman gerçekleştiğini tahmin etmesi imkânsızdı. Artık habire hasta oluyor, yakıt tükenmeden önce ölebileceğini düşünüyordu; bu da canını sıkıyordu.

Müzenin kütüphanesindeki kasetleri izleyerek geçirdiği saatlerin haddi hesabı yoktu. Bir zamanlar Mars'taki İlk İnsan olan Uzaydaki Son İnsan'a yakışır bir meşgaleydi.

Gagarin'in imgesine dadanıp altmışlı yılların o grenli televizyon görüntülerini, sonunda kesin bir biçimde kozmonotun ölümüne yol açan haber bültenlerini oynatıp duruyordu. Kozmograd'ın o ağır havasında şehitlerin ruhları dolaşıyordu: Gagarin, Salyut'un ilk mürettebatı, o güdük Apollo araçlarında diri diri yanan Amerikalılar...

Sık sık Tatyana'yı görüyordu rüyasında, müzedeki portrelerin gözlerinde görür gibi olduğu o ifade vardı onun gözlerinde de. Uyandıktan ya da uyandığını hayal ettikten sonra

da onun eskiden uyuduğu Salyut'un içinde, üstünde o eski üniforması, alnında pille çalışan kafa lambası oluyordu. Sanki müzenin ekranında dönen bir haber bültenini izler gibi, çok uzak bir mesafeden, cebinin üstündeki Tsiolkovski Yıldızı Nişanı'nı söküp Tatyana'nın pilotluk belgesine tutturduğunu görüyordu.

Kapının çalmasıyla bunun da bir rüya olması gerektiğini düşündü.

Kapı açıldı.

Eski filmin mavimsi, titrek ışığında kadının siyah olduğunu gördü. Uzun bukleli mat saçları başının etrafında kobra gibi yükseliyordu. Koruyucu gözlük takmıştı, ipek bir havacı eşarbı arkasında yerçekimsizlikle dönüp duruyordu. "Andy," dedi İngilizce, "bunu görmen lazım!"

Üstünde sadece kasık bağı ve şangır şungur sallanan bir alet kemeriyle, kısa boylu, kaslı, neredeyse kel bir adam arkadan süzülüp içeri baktı. "Yaşıyor mu?"

"Tabii ki yaşıyorum," dedi Korolev, hafif aksanlı bir İngilizceyle.

Andy adındaki adam kadının başının üstünden içeri süzüldü. "İyi misin, dostum?" Sağ omzunda iç içe geçmiş şimşeklerin üstünde jeodezik bir balon vardı, üzerinde ise SUNSPARK 15, UTAH yazıyordu. "Kimseyi beklemiyorduk da."

"Ben de," dedi Korolev gözlerini kırpıştırarak.

"Burada yaşamaya geldik," dedi kadın biraz daha yaklaşarak.

"Balonlardan geldik biz. Gecekonducu da diyebilirsin. Mekânın boş olduğunu duyduk. Bu şey yüzünden yörüngeye yazık oluyor, biliyor musun?" Adamın havada beceriksizce bir takla atmasıyla kemerindeki aletler şangırdadı. "Ağırlıksız ortam ne acayipmiş be."

"Ah," dedi kadın, "Alışamadım ben de bir türlü! Muhteşem bir şey. Paraşütle atlamak gibi ama rüzgâr yok bunda."

Korolev adama baktı, doğduğu günden beri özgürlük sarhoşluğuyla yaşayanlara özgü sarsak, özensiz bir görünüşü vardı. "Ama fırlatma rampası bile yok ki sizde," dedi Korolev.

"Fırlatma rampası mı?" dedi adam kahkahalarla. "Nasıl yapıyoruz biliyor musun, şu gereksiz yardımcı motorları kablolarla balonlara yüklüyoruz, sonra da bunları aşağıya atıp havada ateşliyoruz."

"Delirmişsiniz siz," dedi Korolev.

"E buraya geldik ama, değil mi?"

Korolev başını onaylar anlamda salladı. Bütün bunlar rüyaysa çok garip bir rüyaydı. "Ben Albay Yuri Vasileviç Korolev."

"Mars!" Kadın ellerini çırptı. "Çocuklar bayılacak buna." Bölme duvarından Lunokhod ay aracının ufak maketini alıp mekanizmasını kurmaya başladı.

"Hey," dedi adam, "işe koyulmam lazım. Dışarıda bir miktar yardımcı motor var. Şu şeyi yanmaya başlamadan havalandırmamız gerek."

İstasyonun gövdesine bir şey çarptı. Kozmograd çarpmanın etkisiyle çınlıyordu. "Tulsa'dır bu," dedi Andy. "Tam vaktinde."

"İyi ama neden?" Korolev büyük bir şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. "Neden geldiniz?"

"Dedik ya. Yaşamak için geldik. Şu şeyi genişletiriz belki, hatta başkalarını da inşa ederiz. Balonlarda yaşayamayacağımızı söyleyenler oldu ama bunu bir tek biz başardık. Buraya kendi imkânlarımızla çıkmaktan başka şansımız yoktu. Burada kim bir devlet, bir general, bir grup bürokrat için yaşamak ister ki? İnsanın sınırda yaşamayı gerçekten istemesi gerek... bunu iliklerinde hissetmen gerek, değil mi ama?"

Korolev gülümsedi. Andy ona sırıtarak karşılık verdi. "Biz de şu güç kablolarını tuttuğumuz gibi kendimizi doğruca yukarı çektik. Zirveye varınca da, dostum, ya o büyük adımı

atarsın ya da burada çürüyüp gidersin." Sesini yükseltti. "Ardına bile bakmadan hem de! Madem o adımı atmışız, hiçbir güç gönderemez bizi buradan."

Kadın modelin yapışkan tekerlerini bombeli duvarın üstüne koyup serbest bıraktı. Araç neşeyle vınlayarak başlarının üstünden ilerlemeye başladı. "Çok tatlı değil mi ya? Çocuklar bayılacak buna."

Korolev Andy'nin gözlerinin içine baktı. Kozmograd'in bir kez daha çınlamasıyla küçük Lunokhod modelinin rotası değişti.

"Doğu Los Angeles," dedi kadın. "Çocukların bulunduğu yer orası." Koruyucu gözlüğünü çıkarınca, Korolev onun muhteşem bir delilikle dolup taşan gözlerini gördü.

"Ee," dedi Andy alet kemerini sallayarak, "bize etrafı gezdirmek ister misin?"

New Rose Oteli

Bu tabutta geçen yedi kiralık gece, Sandii. New Rose Oteli'nde. Seni ne kadar istiyorum bir bilsen. Bazen vuruyorum sana. Görüntüyü tekrar oynatıyorum yavaş yavaş, tatlı bir hainlikle, öyle ki bunu hisseder gibi oluyorum. Bazen de senin o ufak otomatiğini çantamdan çıkarıp başparmağımı o pürüzsüz, ucuz kromun üstünde gezdiriyorum. Çin malı, 22 kalibre, namlunun iç çapı olsa olsa senin o kayıp gözlerinin büyümüş bebekleri kadardır.

Fox öldü artık, Sandii.

Fox seni unutmamı söylemişti.

Fox'un Singapur'da, Bencoolen Caddesi'ndeki bir otelin karanlık kulübünde, kapitone kaplamalı bara yaslandığını hatırlıyorum; elleriyle farklı etki alanlarını, iç rekabetleri, belli bir kariyer yörüngesini, bir düşünce kuruluşunun zırhında keşfettiği zayıf bir noktayı tarif ediyordu. Fox kelle savaşlarının kilit ismi, şirketler arası transferlerin aracısıydı. Zaibatsuların, ekonomileri topyekûn kontrol eden o çokuluslu şirketlerin gizli çatışmalarında yer alan bir askerdi.

Fox'un sırıttığını, hızlı hızlı konuştuğunu, şirketler arası casusluk girişimlerini başını iki yana sallayarak geçiştirdiğini görüyorum. Marifet, diyordu, Marifet'i bulman lazım. M

harfinin üstüne basa basa söylüyordu bunu. Marifet, Fox'un kutsal kâsesiydi, dünyanın en aranan araştırmacılarının kafalarının içinde gizli, insanların saf, aktarılamaz yeteneğinin en önemli kısmıydı.

Marifet'i kâğıda dökemezsin, diyordu Fox, bir diskete koyamazsın.

Paranın hası kurumsal ilticacılardan geliyordu.

Fox'un kılık kıyafeti yerindeydi; koyu renkli Fransız takımlarının ciddiliği, alnına düşüp duran çocuksu bir tutam saçla dengeleniyordu. Bardan çekildiği sırada sol omzunun Paris'teki hiçbir terzinin gizleyemeyeceği bir açıyla çarpılarak bu görüntüyü bozmasından hiç hoşlanmamıştım. Berne'deyken biri onu taksiyle ezince, onun tek parça hâline nasıl getirileceğini kimse bilememişti.

Yanında olmamın sebebi, şu Marifet'i aradığını söylemesiydi galiba.

İkimiz o Marifet'in peşinde yollara düşmüşken, ben de seni buldum, Sandii.

New Rose Oteli, Narita Uluslararası Havaalanı çevresindeki harap mahallelerde bulunan bir tabutluktur. Bir metre yüksekliğinde, üç metre boyundaki plastik kapsüller, havaalanına giden yol kenarındaki betonarme bir alana ihtiyaç fazlası Godzilla dişleri gibi istiflenmiştir. Her kapsülün içinde tavana sıfır bir televizyon bulunur. Japon yarışma programlarını ve eski filmleri izleyerek geçiriyorum burada günlerimi. Bazen senin silahın da oluyor elimde.

Bazen Narita üzerinde, inmek için havada dönüp duran jetlerin sesini duyuyorum. Gözlerimi kapatıp o keskin, beyaz kuyruk izlerinin silikleşip netliklerini kaybettiğini hayal ediyorum.

Seni ilk gördüğümde Yokohama'daki bir bara girmiştin. Avrasyalı, yarı *gaijin*, uzun kalçalı ve akıcıydın; üstünde Tokyolu bir modacının Çin malı çakması bir giysisi vardı. Koyu

Avrupai gözler, Asyalı elmacıkkemikleri. Sonra bir otel odasında çantanı yatağın üstüne boşalttığını hatırlıyorum; makyaj malzemelerini eşeliyordun. Buruş buruş olmuş bir tomar yeni yen, paket lastiğiyle tutturulmuş paramparça bir adres defteri, bir adet Mitsubishi banka çipi, kapağında altın krizantem damgası olan bir adet Japon pasaportu ve Çin malı bir .22'lik.

Hikâyeni anlattın bana. Baban Tokyo'da yöneticilik yapıyormuş eskiden, ama *zaibatsu*'ların en büyüğü Hosaka onu gözden çıkarmış, reddetmiş, mahvetmişti. Annen ise Hollandalıydı o gece; Amsterdam'da geçen yazları, Dam Meydanı'ndaki yumuşak, kahverengi bir halıya benzeyen güvercinleri uzun uzun anlatmanı dinledim.

Baban bu utancı hak etmek için ne yapmış olabilir diye sormadım hiç. Giyinmeni izledim; koyu, düz saçlarının salınmasını, havayı bıçak gibi kesişini izledim.

Hosaka şimdi de benim peşimde.

New Rose'un tabutları geri dönüştürülmüş, parlak emaye kaplamalı çelik borulardan yapılma iskeleler üzerine istiflenmiş. Boyası basamakları her çıktığımda soyuluyor, iskelede attığım her adımda dökülüyor. Sol elim tabutların kapaklarını sayıyor, üstlerindeki çok dilli çıkartmalar anahtarların kaybedilmesi durumunda verilecek cezalar hakkında uyarıda bulunuyor.

Yukarı bakıyorum, Narita'dan jetler havalanıyor, eve dönüyor; herhangi bir uydu kadar uzakta şimdi orası.

Fox senden nasıl faydalanacağımızı çabuk anlamıştı ama hırslı olduğunu görecek zekâ yoktu onda. Fakat Kamakura sahilinde gece boyu yanında uzanan, kâbuslarını dinleyen, o yıldızların altında tamamen bir hayali çocukluğun nasıl bir değişimden geçtiğini, değişip nasıl tepe taklak olduğunu, çocuksu ağzını açıp yepyeni bir geçmişi anlatmasını ve her seferinde asıl hikâyenin, son kez olarak asıl gerçek hikâyenin bu olduğuna yeminler ettiğini dinleyen de Fox değildi tabii.

Umurumda değildi ama cildine değen kumlar soğurken senin kalçalarını tutuyordum.

Bir an için yanımdan ayılmıştın, anahtarımızı unuttuğunu söyleyip o sahile dönmüştün. Anahtarı kapıda bulmuş, sonra seni aramaya gitmiştim; bileklerine kadar dalgaların içindeydin, o pürüzsüz sırtın kasılmış titriyor, gözlerinse uzaklara bakıyordu. Konuşamıyordun. Tir tir titriyordun. Yoktun. Başka başka gelecekler, daha güzel geçmişler umuduyla sarsılıyordun.

Beni buracıkta bıraktın, Sandii.

Bütün eşyalarını bana bıraktın.

Bu silahı bıraktın. Makyaj malzemelerini, bütün o plastik kapaklı farlarını ve allıklarını bıraktın. Fox'un hediyesi olan Cray marka mikrobilgisayarını da – içine bir de alışveriş listesi girmişsin. Bazen listeyi oynatıp öğelerin teker teker o küçük gümüş ekrandan geçmesini izliyorum.

Bir adet dondurucu. Bir adet fermentasyon mayası. Bir adet kuluçka makinesi. Entegre agaroz hücresi ve transilluminatör içeren bir adet elektroforez sistemi. Bir adet doku kaplayıcı. Bir adet yüksek performanslı sıvı kromatograf. Bir adet akışlı hücreölçer. Bir spektrofotometre. On iki düzine borosilikat sintilasyon şişesi. Bir adet mikrosantifrüj. Bir de dahili bilgisayarı olan bir adet DNA sentezleyici. Bir de yazılım.

Pahalı şeyler Sandii, ama o zamanlar faturalarımızı Hosaka ödüyordu. Sonradan onlara daha fazlasını ödettin ama çoktan gitmiştin sen.

Hiroshi hazırlamıştı o listeyi sana. Yataktayken muhtemelen. Hiroshi Yomiuri. Maas Biolabs GmbH kapmıştı onu. Hosaka onu istemişti.

Çok revaçtaydı. Onda maharet denen şey boldu. Sevdiği sporun oyuncularını takip eden taraftarlar gibi, Fox da genetik mühendislerini takip ediyordu. Fox, Hiroshi'yi almak için resmen yanıp tutuşuyordu.

Sen ortaya çıkmadan önce beni üç defa Frankfurt'a göndermişti, sırf Hiroshi'ye şöyle bir bakmak için. Ayartmak ya da göz kırpıp baş sallamak bile yoktu planda. Sırf izlemek için.

Hiroshi düzenini kurduğuna dair tüm belirtileri gösteriyordu. Muhafazakâr tarzda şayak paltolara ve taze kestane rengi binici çizmelerine düşkün Alman bir kız bulmuştu kendine. Kentin en iyi meydanında yenilenmiş müstakil bir ev satın almıştı. Eskrime başlamış, kendoyu bırakmıştı.

Dört bir yanda ise Maas güvenlik ekipleri vardı, akıcı ve yoğun bir hâlde; ağır, saydam bir gözetim pekmezi. Geri dönüp ona asla dokunamayacağımızı söyledim Fox'a.

Ona bizim adımıza dokunan sen oldun, Sandii. Hem de nasıl dokunmak.

Hosaka'daki bağlantılarımız ana organizmayı koruyan uzman hücreler gibiydi. Fox'la ben ise mutajenlerdik; şirketler arası denizin karanlık tarafında sürüklenen şaibeli iki ajandık.

Seni Viyana'da konuşlandırdığımız zaman, onlara Hiroshi'yi teklif ettik. Gözlerini bile kırpmadılar. Los Angeles'ta bir otel odasında her şey sütlimandı. Bunu düşünmeleri gerektiğini söylemişlerdi.

Fox, Hosaka'nın gen oyunundaki en büyük rakibinin adını söyledi; apaçık ağzından kaçırmış, özel isimlerin kullanımını yasaklayan protokolü bozmuştu.

Bunu düşünmeleri gerektiğini söylediler.

Fox onlara üç gün süre tanıdı.

Seni Viyana'ya götürmeden bir hafta önce Barselona'ya götürmüştüm. Saçlarını gri bir berenin içine soktuğunu hatırlıyorum, Moğollara özgü o yüksek elmacıkkemiklerin eski dükkânların pencerelerine yansıyordu. Ramblas'tan Fenike Limanı'na doğru yürürken, Afrika'dan gelen portakalların satıldığı cam tavanlı Mercado'nun önünden geçerken...

O eski Ritz'te, odamızdayız; içerisi sıcak, karanlık; Avrupa bütün o yumuşak ağırlığıyla tıpkı bir battaniye gibi üstümüzde. Sen uyurken bile girebilirdim içine. Hep hazırdın. Dudaklarının şaşkınlıkla yumuşak bir O biçiminde yuvarlandığını, yüzünün o kalın, beyaz yastığa gömülmek üzere olduğunu gördüm – Ritz'in kadim nevresimleri. Senin içindeyken o neon ışıklar, Shinjuku İstasyonu'nun etrafını dolduran kalabalıklar, o kıpır kıpır elektrikli gece canlanıyordu aklımda. Öyle hareket ediyordun sen de, yeni bir çağın ritmiyle, hülyalı ve her ulusun toprağından uzakta.

Viyana'ya uçtuktan sonra Hiroshi'nin eşinin en sevdiği otele yerleştirdim seni. Sessiz, sağlam lobisi mermer bir satranç tahtası gibi döşenmişti, pirinç asansörlerine ise limon yağı ve küçük sigaraların kokusu sinmişti. Kadını orada, parlak parçaları cilalı mermerin üstüne yansıyan binici çizmeleriyle hayal etmek zor değildi ama kadının onunla birlikte gelmeyeceğini biliyorduk; bu sefer olmazdı.

Rhineland'deki bir SPA'ya gitmişti kadın, Hiroshi ise bir konferans için Viyana'daydı. Maas'ın güvenlik ekibi oteli taramak için içeri daldığında sen ortadan kaybolmuştun.

Hiroshi bir saat sonra geldi, tek başına.

Bir uzaylıyı düşün, demişti bir keresinde Fox, gezegendeki baskın zekâ formunu tespit etmek için gelmiş. Uzaylı bir bakıp seçimini yapıyor. Sence neyi seçer? Omuz silkmiştim muhtemelen.

*Zaibatsu*lar, demişti Fox. Çokuluslu şirketler. Bir *zaibatsu*'nun damarlarından bilgi akar, insanlar değil. Yapısı, onu oluşturan bireysel yaşamlardan bağımsızdır. Bir yaşam formudur şirket.

Şu Marifet nutkuna başlama yine, dedim.

Maas öyle değildir ama, dedi bana aldırmadan.

Maas küçük, hızlı, amansızdı. Bir atavizm örneğiydi. Maas tamamen Marifet demekti.

Hiroshi'nin Marifeti'nin doğası hakkında konuştuğunu hatırlıyorum Fox'un. Radyoaktif nükleazlar, moloklonal antikorlar, proteinlerin bağlanmasıyla ilgili bir şeyler, nükleotidler... Sıcak, diyordu Fox onlara, sıcak proteinler. Yüksek hızlı bağlantılar. Hiroshi'nin deli olduğunu söylüyordu; paradigmaları yıkacak, bir bilim alanını tamamen altüst edecek, kallavi bir bilgi birikiminin acımasızca gözden geçirilmesine neden olacak türde biriydi. Temel patentler, dedi, sırf bu düşüncenin ardındaki o servetle, bu iki sözcüğe bağlı vergisiz milyonların o üst seviye, hafif kokusuyla boğazı tıkanmıştı.

Hosaka, Hiroshi'yi istiyordu ama onun Marifet'i onları endişelendirecek kadar radikaldi. Yalnız çalışmasını istiyorlardı.

Marakeş'e gittim, eski şehir, Medine'ye. Feromon çıkarmak için dönüştürülmüş bir eroin laboratuvarı buldum. Satın aldım, Hosaka'nın parasıyla.

Portekizli, terli bir işadamıyla Camiü'l Fena Meydanı'ndaki pazarda dolaşıp floresan ışıklar ve havalandırmalı numune kafeslerini konuştuk. Kent surlarının ötesinde yüksek Atlas dağları. Camiü'l Fena hokkabazlarla, dansçılarla, masalcılarla, ayaklarında çember çeviren küçük oğlanlarla, Fransız yazılımlarının reklamını yapan animasyon hologramların altında tahta çanaklarıyla dilenen bacaksız dilencilerle doluydu.

Ham yün balyalarının, plastik tüplerdeki Çin malı mikroçiplerin yanından geçtik. Patronlarımın sentetik beta-endorfin üretmeyi planladıklarını ima ettim. Onlara anlayacakları bir şeyler vermek lazım her zaman.

Sandii, Harajuku'da hatırlıyorum seni bazen. Şu tabutun içinde gözlerimi kapatınca senin oradaki hâlini görebiliyorum; o simler, butiklerin o kristal labirenti, yeni giysi kokuları. Elmacıkkemiklerinin Paris'ten gelen derilerin durduğu krom raflarım üzerinden geçtiğini görüyorum. Bazen de elini tutuyorum.

Seni bulduğumuzu sanmıştık, Sandii ama bizi bulan aslında sendin. Bizi ya da bizim gibi birilerini aradığını ancak şimdi anlıyorum. Fox yaptığı keşif karşısında sevinçten deliye dönmüş, ağzı kulaklarına varmıştı: Yepyeni, güzel bir alet, bir neşter kadar parlak. Tıpkı Hiroshi'ninki gibi inatçı bir Marifet'i, Maas Biolabs'in kıskanç ana gövdesinden ayırmak için tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Uzun süredir arıyordun muhtemelen, Shinjuku'da geçirdiğimiz onca gece bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordun. Geçmişinin o dağınık destesinden özenle ayırdığın geceler.

Benim geçmişim yıllar önce batmıştı dibe; her şeyiyle, iz bırakmadan kaybolup gitmişti. Fox'un gece geç saatlerde cüzdanını boşaltıp kimlik kartlarını karıştırma huyunu anlıyordum. Parçaları farklı düzenlerde yayar, bunları yeniden düzenler, ortaya bir resim çıkmasını beklerdi. Ne aradığını biliyordum. Aynı şeyi sen de kendi çocukluklarını için yapıyordun.

Bu gece New Rose'da, sana ait geçmişlerin destesinden bir kart seçiyorum.

Orijinal versiyonu, Yokohama'daki otel odasında, yatakta geçirdiğimiz ilk gece bana okuduğun o meşhur metni seçiyorum. İtibarını yitirmiş, Hosaka'da yönetici olan babayı seçiyorum. Hosaka. Mükemmel. Bir de Hollandalı anne var; Amsterdam'da geçen yaz ayları, öğleden sonraları Dam Meydanı'ndaki güvercinlerin o yumuşak battaniyesi.

Marakeş'in sıcağından kaçıp Hilton'un klimalarına sığındım. Belime soğuk soğuk yapışan ıslak gömleğimle bana Fox vasıtasıyla gönderdiğin mesajı okudum. Tamamen içerideydin; Hiroshi eşinden ayrılacaktı. Maas'ın güvenlik ekibinin oluşturduğu o şeffaf, sıkı filmin ardından bile bizimle iletişim kurmakta zorlanmıyordun; Hiroshi'ye kahve ve kipferl keyfi için küçük ama müthiş bir yer göstermiştin. En sevdiğin garson kır saçlı, sevecen, topallayarak yürüyen bir adam-

dı ve bizim için çalışıyordu. Mesajlarını kumaş peçetenin altına bırakıyordun.

Bugün bütün günümü küçük bir helikopterin ülkemin üstünde, sürgün yerim New Rose Oteli'nin üstünde dar bir ağ çizmesini izleyerek geçirdim. Bölmemden hiç çıkmadan onun sabırlı gölgesinin yağ lekeli betonun üstünden geçişini izledim. Yakındı. Çok yakındı.

Marakeş'ten ayrılıp Berlin'e gittim. Bir barda Gallerli bir adamla buluşup Hiroshi'nin sırra kadem basmasını ayarlamaya başladım.

Karmaşık bir iş olacaktı bu, Viktorya döneminin sihirbazlık gösterilerindeki pirinç dişliler, kayan aynalar kadar çetrefilli olacaktı ama istenen etki fazlasıyla basitti. Hiroshi hidrojen bataryalı bir Mercedes'in arkasına geçip ortadan kaybolacaktı. Peşinden hiç ayrılmayan bir düzine Maas ajanı minibüsün etrafına karınca sürüsü misali üşüşecekti; Maas'ın güvenlik teşkilatı onun kaybolduğu noktanın etrafında epoksi gibi katılaşacaktı.

Berlin'dekiler işleri hemen halletmeyi iyi bilirler. Seninle son bir gece geçirmeyi bile ayarlamıştım. Fox'tan gizlemiştim ama bunu; onay vermeyebilirdi. Şimdiyse o kasabanın adını bile unutmuşum. Autobahn'da, Rhen'e özgü gri bir göğün altındayken bir saatliğine aklımdaydı adı, senin kollarındayken unuttum.

Sabaha doğru bir ara yağmur başladı. Odamızın tek bir penceresi vardı, uzun ve dardı, orada durup yağmurun nehri gümüş dikenlerle kürk misali kaplamasını izledim. Soluğunun sesi. Önümüzde nehir alçak, taş kemerlerin altından akıp gidiyordu. Sokak boştu. Avrupa ölü bir müzeydi.

Senin Marakeş'e biletini ayarlamıştım zaten; Orly'den, en yeni isminle gidecektin. Son hamleyi yapıp Hiroshi'nin ortadan kaybolmasını sağladığımda, sen yolda olacaktın.

Çantanı o koyu renkli yazı masasında bırakmıştın. Sen

uyurken eşyalarını karıştırıp Berlin'de senin için aldığım yeni kimlikle örtüşmeyen ne varsa çıkardım. Çin malı .22'liği, mikrobilgisayarını ve banka çipini aldım. Çantamdan yeni bir pasaport, Hollanda pasaportu ve aynı isme ait bir İsviçre banka çipi çıkarıp senin çantana koydum.

Elim düz bir şeye değdi. Çıkarıp elimde tuttum, bir disketti. Etiketi yoktu.

Avucumun içinde öylece duruyordu onca ölüm. Gizli, kodlanmış, bekleme hâlinde.

Öylece durup nefes alıp vermeni, memelerinin inip kalkmasını izledim. Dudaklarının hafifçe aralandığını gördüm; altdudağının çıkıntısı ve dolgunluğunda ise belli belirsiz, küçücük bir morluk izi.

Disketi tekrar çantana koydum. Yanına uzandığımda uyandın, dönüp bana yaslandın, soluğunda yeni bir Asya'nın o heyecanlı gecesinin bütün izleri; gelecek parlak bir sıvı gibi içinde yükseliyor, o an dışında içimdeki her şeyden arındırıyordu beni. Büyülü yanın buydu, tarihin dışında yaşıyordun sen, hep şimdiki zamanda.

Üstelik beni oraya nasıl götüreceğini de biliyordun.

Son defalığına götürdün de.

Tıraş olduğum sırada makyaj malzemelerini benim çantama boşalttığını duydum. Artık Hollandalıyım ben, dedin, bana yeni bir imaj lazım.

Dr. Hiroshi Yomiuri Viyana'da, Singerstrasse'nın yanındaki sessiz bir sokakta, eşinin en sevdiği otelin iki blok ötesinde kayıplara karıştı. Ekim ayının bulutsuz bir öğleden sonrasında, bir düzine uzman şahidin huzurunda, Dr. Yomiuri sırra kadem bastı.

Bir aynanın içinden geçti. Bir yerlerde, sahnenin arkasında, yağ gibi işleyen Viktoryen bir mekanizma vardı.

Cenevre'de bir otel odasında otururken Gallerli adamdan telefon geldi. İş tamamdı; Hiroshi tavşan deliğime düşmüş,

Marakeş'e doğru yola çıkmıştı. Kendime bir içki koyup senin bacaklarını düşünmeye başladım.

Fox'la bir gün sonra, Narita'da buluştuk; JAL terminalindeki bir suşi barında. Air Maroc'a ait bir jetten yeni inmiş, bitkin ama gururluydu.

Orayı sevdi, dedi, Hiroshi'yi kastediyordu. Onu sevdi, dedi, seni kastediyordu.

Gülümsedim. Bir ay sonra Shinjuku'da buluşacağımıza dair bana söz vermiştin.

New Rose Oteli'nde senin o küçük, ucuz tabancan. Krom kaplaması dökülmeye başlamış. Mekanizması hantal, kaba çeliğin üstüne anlaşılmaz Çince bir yazı işlenmiş. Kabzası kırmızı plastikten, iki tarafında birer ejderha resmi bulunan, kalıplanmış bir parça. Çocuk oyuncağına benziyor.

Fox JAL terminalinde suşi yedi, yaptığımız şeyden dolayı keyfi kıyaktı. Omzu onu zorluyordu ama umurunda olmadığını söyledi. Artık daha iyi doktorlar için para vardı. Artık her şey için para vardı.

Nedense Hosaka'dan aldığımız para pek önemli gelmiyordu bana. Bu yeni zenginliğimizi sorguladığım yok, ama seninle geçirdiğim o son gece, elimize geçen her şeyin bu yeni düzende kim ve ne olduğumuzun gereği olarak bize kendiliğinden geldiğine inanmama sebep olmuştu.

Zavallı Fox. Mavi Oxford gömlekleri eskisinden daha gıcır, Paris'ten gelen takımları daha koyu ve kalındı şimdi. JAL'da oturmuş, küçük dikdörtgen bir tepsi içindeki yeşil yabanturpuna suşi bandırdığı sırada bir haftadan az bir ömrü kalmıştı.

Hava karanlık şimdi, New Rose'un tabut rafları boyalı metal direklerin tepesindeki projektörle gece boyu aydınlatılıyor. Buradaki hiçbir şey asıl amacına hizmet etmiyor sanki. Her şey artık malzemelerin geri dönüştürülmesiyle yapılmış, tabutlar bile. Bu plastik kapsüller kırk yıl önce Tokyo ya da Yokohama'ya kurulmuştu, seyahat eden işadamlarına mo-

dern bir kolaylık sağlasın diye. Baban da bunlardan birinde uyumuştur belki. İskele daha yeniyken Ginza'daki aynalı bir kulenin kabuğu etrafında yükselmiş, inşaat işçileriyle dolup taşmıştır belki.

Bu gece esen rüzgâr bir paçinko salonunun gürültüsünü, yolun karşısındaki el arabalarının pişmiş sebze kokularını taşıyor buraya.

Portakallı pirinç krakerlerinin üstüne yengeç aromalı kril ezmesi sürüyorum. Uçakların sesi geliyor.

Tokyo'daki o son birkaç gün, Fox'la Hyatt'ın elli üçüncü katındaki bitişik odalarda kaldık. Hosaka'yla hiç temasımız olmadı. Ödememizi yapıp ardından şirketin resmi hafızasından silmişlerdi bizi.

Ama Fox takılıp kalmıştı. Hiroshi onun bebeğiydi, kişisel projesiydi. Hiroshi'ye karşı sahiplenici, neredeyse babacan denebilecek bir ilgi duymaya başlamıştı. Marifet'i yüzünden seviyordu onu. Bu nedenle Medine'deki Portekizli işadamıyla bağlantıda kalmamı istedi, bizim için Hiroshi'nin laboratuvarına seve seve göz kulak olacaktı.

Adamdan telefon geldiğinde, Camiü'l Fena Meydanı'ndaki bir kulübeden aramıştı bizi, bas bas bağıran satıcıların ve Atlas flütlerinin sesi geliyordu arkadan. Birilerinin güvenlik ekiplerini Marakeş'e soktuğunu söyledi bize. Fox başını onaylar anlamda salladı. Hosaka'ydı bu.

Bir düzine telefondan sonra Fox'taki değişimi gördüm; gergin, dalgın bir ifadeye bürünmüştü. Onu pencerenin önünde, elli üç kat aşağıdaki İmparatorluk Bahçeleri'ne bakarken bulurdum, bir şeylere dalıp gitmiş olur ama nedenini asla söylemezdi.

Bir telefondan sonra, ondan daha fazla detay iste, dedi. Ona göre bağlantımızın Hiroshi'nin laboratuvarına girerken gördüğü adam Moenner olabilirdi, Hosaka'nın baş genetikçisiydi kendisi.

Moenner bu, dedi, sonraki telefonun ardından. Başka bir telefondan sonra Chedanne'ı tanır gibi oldu, Hosaka'nın protein ekibinin başındaki kişiydi o da. İkisi de iki yıldan uzun bir süredir şirketin arkolojisi dışında görülmemişti.

O aşamada Hosaka'nın önde gelen araştırmacılarının sessizce Medine'de toplandıkları, yöneticilerin karbon fiber kanatlı, siyah Lear jetlerinin gizli gizli Marakeş havaalanına indiği belli olmuştu. Fox başını iki yana salladı. Profesyoneldi o, uzmandı ve Hosaka bünyesindeki birinci sınıf Marifet'lerin bir anda Medine'de toplanmasını *zaibatsu*'nun ticari açıdan ciddi bir başarısızlığı olarak görüyordu.

Tanrım, dedi, kendine bir kadeh Black Label doldururken, biyoloji bölümünü komple oraya taşımışlar. Bir bomba gibi. Başını iki yana salladı. Doğru yer ve zamanda tek bir el bombası...

Hosaka güvenlik ekibinin açıkça uyguladığı yoğun bombardıman tekniklerini hatırlattım ona. Hosaka'nın Meclis'in içine kadar uzanan bağlantıları vardı ve ajanlarının Marakeş'e böyle yoğun bir şekilde sızmaları ancak Fas hükümetinin bilgisi ve işbirliği dahilinde mümkün olabilirdi.

Bırak artık, dedim. Bitti. Hiroshi'yi sattın onlara. Unut onu artık.

Bunun ne olduğunu biliyorum, dedi. Biliyorum. Daha önce de gördüm.

Laboratuvar çalışmalarında belli bir sürpriz faktörü olur, dedi. Marifet'in marifetleri diyordu buna. Bir araştırmacı çığır açan bir yenilik bulduğunda, ilk araştırmacının vardığı sonuçların başkaları tarafından yeniden üretilmesi mümkün olmuyordu bazen. Hiroshi için bu çok olası bir durumdu, zira yaptığı çalışmalar, kendi alanının kavramsal doğasına aykırı kaçıyordu. Bunun çözümü de, genellikle, bu çığır açan çocuğu laboratuvar laboratuvar gezdirip ona el sürme ayini yaptırmak oluyordu. Ekipmanda anlamsız birkaç ayar yap-

masıyla sistem çalışacaktı. Acayip bir iş, dedi, neden böyle olduğunu kimse bilmiyor ama işe de yarıyor. Sırıttı.

Ama şanslarını deniyorlar, dedi. O şerefsizler bize Hiroshi'yi tecrit etmek, ana araştırmanın baskısından uzak tutmak istediklerini söylemişlerdi. Siktirsinler. Hosaka'nın araştırma biriminde bir tür güç savaşı döndüğüne bahse girerim. Kodamanlardan biri favorilerini buraya gönderip şans getirsin diye Hiroshi'ye el sürdürüyordur. Hiroshi genetik mühendisliği uçuşa geçirince, Medine ekibi buna hazırlıklı olacak.

Viskisini içip omuz silkti.

Git yat, dedi. Haklısın, bu iş bitti.

Gidip yattım ama gelen telefonla uyandım. Marakeş arıyordu yine, uydu bağlantısının beyaz gürültüsü, korku içinde bir yığın Portekizce söz.

Hosaka kredimizi dondurmamış bizim, buharlaştırmışlar. Perilerin altınları gibi. Bir dakika önce dünyanın en güçlü para biriminden milyonlara sahiptik, bir dakika sonra ise yoksulluğa düşmüştük. Fox'u uyandırdım. Sandii, dedi. Satmış bizi. Maas güvenliği Viyana'da bulmuş onu. Vay be.

Yıpranmış bavulunu İsviçre çakısıyla kesip açmasını izledim. İçine hızlı yapıştırıcıyla üç altın külçe yapıştırmıştı. Hükmü kalmamış bir Afrika devletinin hazinesi tarafından onaylanıp damgalanmış yumuşak plakalar hâlindeydi her biri.

Bunu tahmin etmeliydim, dedi, donuk bir sesle.

Hayır, dedim. Sonra sanırım senin adını söyledim.

Unut onu, dedi. Hosaka ölmemizi istiyor. Onlara kazık attığımızı sanacaklar. Telefona geç de bakiyemizi kontrol et.

Bakiyemiz buhar olmuştu. İkimizin de önceden açılmış hesaplarımız olduğunu kabul etmiyorlardı.

Topukluyoruz, dedi Fox.

Koşmaya başladık. Bir servis kapısından çıkıp Tokyo trafi-

ğine, Shinjuku'nun içine daldık. Hosaka'nın elinin gerçekten ne kadar uzun olduğunu işte o an anladım.

Bütün kapılar yüzümüze kapanmıştı. İki yıldır iş yaptığımız insanların geldiğimizi gördüklerinde, sanki gözlerinin ardında çelik kepenklerin kapandığını görüyordum. Yeraltı dünyasının yüzey gerilimi üçe katlanmıştı ve her yerde hep o aynı gergin zarla karşılaşıp geri tepiyorduk. İçe çökme, göz önünden kaybolma imkânı yoktu.

Hosaka o ilk günün büyük kısmında kaçmamıza müsaade etti. Sonra da Fox'un belini ikinci kez kırmak üzere birini gönderdiler.

Bunu nasıl yaptıklarını görmedim ama Fox'un düştüğünü gördüm. Kapanmalarına bir saat kala Ginza mağazalarının birindeydik ve onun o parlak asma kattan bir yay çizerek yeni Asya'nın mallarının ortasına düştüğü gördüm.

Nasıl olduysa görmemişlerdi beni, kaçmaya devam ettim. Altınlar Fox'taydı ama benim de cebimde yüz yeni yen vardı. Koştum. New Rose Oteli'ne kadar.

Zamanı geldi şimdi.

Benimle gel, Sandii. Narita Uluslararası Havaalanı'na giderken yoldaki neonların vızıltısını dinle. Geç vakte kalmış birkaç güve, New Rose'un üstünde parlayan projeksiyonların etrafında *stop motion* daireler çiziyor.

Ne garip, Sandii, bazen hiç de gerçek gibi gelmiyorsun bana. Fox senin bir ektoplazma olduğunu, ekonominin aşırı uçlarının çağırdığı bir hayalet olduğunu söylemişti bir keresinde. Dünyanın tüm Hyatt'ları, tüm Hilton'larında binlerce yatağın üstünde cisimleşen, bu yeni yüzyılın hayaleti.

Şu an senin silahını tutuyorum elimle, ceketimin cebinden, elimse çok uzaklardaymış gibi geliyor bana. Bağlantısı kopmuş gibi.

Portekizli iş arkadaşımın İngilizceyi unuttuğunu, güç bela anladığım dört dilde meramını anlatmaya çalıştığını ha-

tırlıyorum; Medine yanıyor, demeye çalıştığını sanmıştım. Medine değildi ama bahsettiği. Hosaka'nın en iyi araştırmacılarının beyinleriydi. Salgın, diye fısıldıyordu benim işadamı arkadaşım; salgın, ateş ve ölüm.

Zekiydi Fox, daha kaçarken anlamıştı durumu. Almanya'da çantandaki disketi bulduğumu söylememe bile gerek olmamıştı.

Birisi DNA sentezleyiciyi yeniden programlamış, demişti. O şey bir gecede doğru makromolekülü oluşturmaya yarıyordu. Yerleşik bilgisayarı ve özel yazılımıyla birlikte. Pahalıydı, Sandii, ama Hosaka'ya ödettiğin bedelin yanına yaklaşamaz tabii.

Umarım Maas'tan güzel bir fiyat almışsındır.

Disket elimdeydi. Nehrin üstüne yağmur yağıyordu. Anlamıştım ama kabullenemiyordum. O meninjiyal virüsün kodunu tekrar çantana koymuş, yanına uzanmıştım.

Moenner da diğer Hosaka araştırmacılarıyla birlikte öldü böylece. Hiroshi de dahil. Chedanne'ın beyni kalıcı hasara uğradı.

Hiroshi bulaşma meselesine kafa yormamıştı hiç. Zararsız proteinlerle uğraşıyordu o. Bunun sonucunda da sentezleyici bütün gece kendi kendine vızıldamış, Maas Biolabs GmbH'nin istediği özelliklerde bir virüs yaratmıştı.

Maas. Küçük, hızlı, acımasız. Sırf Maharet'ten ibaret.

Havaalanına giden yol uzun ve düz bir çizgi. Kuytu yerlerden şaşma.

Ben de o Portekizce konuşan sese bağırdım; kıza, Hiroshi'nin hatununa ne olduğunu sordum ısrarla. Ortadan kayboldu, dedi. Viktoryen mekanizma vınlayarak çalışmıştı.

Fox'un da düşeceği varmış işte, yanında içler acısı o üç altın plakayla düşüp omurgasını son kez kıracağı varmış. Bir Ginza mağazasının zemininde, o esnada boş boş bakıp ardından çığlığı basan bütün müşterilerin gözü önünde.

Senden bir türlü nefret edemiyorum, bebeğim.

Hosaka helikopteri de geri geldi, ışıkları yakmamış hiç, kızılötesiyle avlanıyor, vücut ısısı arıyor. Helikopter dönüş yaparken boğuk bir vınlama sesi, bir kilometre öteden, bize doğru, New Rose'a doğru çeviriyor yönünü. Narita'nın ışıkları üstünde, çok hızlı bir gölge.

Kızmayacağım, bebeğim. Ama gel lütfen. Elimi tut.

Kış Pazarı

Burada yağmur çok yağar; kışın hiç ışık olmadığı, sadece açık, belirsiz bir griliğin olduğu günler olur. Ama bazen öyle günler olur ki, sanki aniden bir perde çekilir ve üç dakikalığına, güneşin vurduğu, durgun bir dağ görüntüsü belirir karşınızda, Tanrı'nın bizzat çektiği filmin başındaki alameti farikası gibi. Menajerlerinin Beverly Bulvarı'ndaki aynalı piramitlerinin merkezinden beni arayıp onun ağa katıldığını, öte tarafa temelli geçiş yaptığını, *Kings of Sleep*'in üç platin plağa oynadığını söylemeleri de öyle bir güne denk gelmişti. *Kings*'in düzenlemelerinin büyük kısmını ben yapmış, beyin haritalarını çıkarıp hızlı silme modülüyle hepsinin üstünden geçmiştim, bu yüzden teliften pay alacaktım.

Hayır, dedim, olmaz. Sonra evet, evet, deyip telefonu yüzlerine kapattım. Ceketimi kapıp merdivenleri üçer üçer inerek doğruca en yakın bara ve gece yarısından iki metre yukarıda, beton bir çıkıntıda sona erecek sekiz saatlik bir bilinç kaybına koştum. False Creek suları. Kent ışıkları, neon ve cıva buharı dolu ark lambalarıyla aydınlatılmış göğün o bilindik gri çanağı daha küçük görünüyordu şimdi. Kar yağıyordu bir de, çok olmasa da büyük taneler hâlinde, siyah suya değer değmez kayboluyorlardı, hiçbir iz bırakmaksızın. Aşağıya baktım; ayak parmaklarım betonun kenarından

uzak görünüyordu, arada su olduğu için. Japon malı ayakkabılar vardı ayağımda, yeni ve pahalıydılar, Ginza marka lastik burunlu kısa botlar, eldiven derisinden yapılmış. Geriye doğru o ilk adımı atana kadar uzun uzun durdum orada.

O öldüğü, ben de gitmesine izin verdiğim için. O artık ölümsüzlüğe kavuştuğu, ben de buna yardım ettiğim için. Bir de, o sabah, bana telefon ettiğini bildiğim için.

Babam ses mühendisiydi, stüdyo mühendisi. Eskiden beri, hatta dijital teknolojiden önce bile bu işin içindeydi. Kısmen mekanik, 20. yüzyıl teknolojilerinde gördüğünüz, neredeyse Viktorya dönemine özgü o takır tukur süreçlerle ilgileniyordu. İşin özü torna operatörü gibi bir şeydi. İnsanlar ona ses kayıtlarını verir, o da onların seslerini lake bir disk üstündeki oyukların içine kaydederdi. Sonra bu disk elektrolizle kaplanır ve bundan bir pres yapılarak plaklar basılırdı; antikacılarda gördüğünüz o siyah şeyler işte. Bir keresinde bana, ölümüne birkaç ay kala, bazı frekansların –geçici frekanslar diyordu galiba bunlara– kafayı, yani master kayıt makinesinin kesme kafasını kolayca yakabileceğini söylemişti. Bu kafalar aşırı pahalı olduğundan yanmalarını önlemek için hızölçer diye bir şey kullanıyorlarmış. Ben de bunu düşünüyordum işte, orada ayak parmaklarım suyun üstünde uzanırken; o kafayı, yanmasını düşünüyordum.

Ona yaptıkları buydu çünkü.

O da bunu istemişti.

Lise için hızölçer kullanılmamıştı.

Yatmaya giderken telefonumun fişini çektim. Bunu, tamiri bir haftalık maaşıma mal olacak Batı Alman malı bir stüdyo tripodunun ucuyla yaptım.

Kimbilir ne zaman sonra uyandım ve bir taksiye atlayıp Granville Adası'na, Rubin'in evine döndüm.

Rubin, kimsenin tam olarak anlayamadığı şekilde bir usta, bir öğretmendi, Japonların *sensei* dedikleri türden biriydi. Ustalık alanı ise çöplerdi esasında; atıklar, süprüntüler, yüzyılımızın üstünde yüzdüğü döküntü mallar deniziydi. *Gomi no sensei.* Çöp ustası.

Onu bu kez ilk defa gördüğüm kötü tipli iki davul makinesinin arasında çömelmiş hâlde buldum; aletin paslı örümcek kolları Richmond'un çöplüklerinden toplanmış çelik kutuların ezik takımyıldızlarının ortasında katlanmış hâlde duruyordu. Buraya stüdyo demez hiç, kendine de sanatçı demez. "Öylesine takılmak," der orada yaptıklarına, bunları çocukken arka bahçede sıkıntıdan patlayarak geçirdiği öğleden sonraların uzantısı olarak görür sanki. Pazar'ın suya bakan tarafıyla birleşmiş mini bir hangara benzeyen sıkış tıkış, ıvır zıvırla dolu mekânında dolaşıyor, peşinde onu izleyen daha zeki, daha çevik eserleriyle, bu sonu gelmez *gomi* cehenneminde daha da garip prosedürler tasarlamaya kararlı, az çok sevecen bir Şeytan gibi. Eserlerini belli bir sezonun en gözde tasarımcısının giysilerini giyen sıradan insanları tespit etmek ve onlara sözlü taciz uygulamak için programladığını görmüştüm Rubin'in; diğer eserleri daha belirsiz görevler içindi, ama birkaçı da kendilerini olabildiğince büyük bir gürültü eşliğinde sökmek için inşa edilmiş gibidir. Çocuk gibidir Rubin ama Tokyo ve Paris'in galerilerinde de çok para eder.

Lise'den bahsettim işte ona. Konuşmama, içimi dökmeme izin verdikten sonra başını salladı. "Biliyorum," dedi. "CBC'den bir herif sekiz kez aradı." Yamulmuş bir fincanın içindeki şeyden bir yudum aldı. "Ekşi Wild Turkey içer misin?"

"Niye aramışlar ki seni?"

"Adım *Kings of Sleep*'in arkasında yazıyor çünkü. İthaf kısmında."

"Daha görmedim onu."
"Seni aramaya çalıştı mı?"
"Hayır."
"Arar."
"Rubin, öldü o. Cesedini yaktılar bile."
"Biliyorum," dedi. "Arayacak seni ama."

Gomi.

Gomi'nin bitip dünyanın başladığı yer neresidir? Japonlar, yüzyıl önce, Tokyo çevresinde *gomi* için yer kalmayınca, yer açmak için *gomi* kullanmayı akıl ettiler. 1969 yılına geldiklerinde, Tokyo Körfezi'nde *gomi*'den kendilerine küçük bir ada kurup buraya Rüya Adası adını verdiler. Ama şehir günde dokuz bin tonluk atık dökmeye devam ettiği için Yeni Rüya Adası'nı inşa ettiler, bugünse tüm süreci koordine etmeleriyle Pasifik'te yeni Nipponlar yükseliyor. Rubin bunları haberlerde görüp hiçbir şey söylemiyor.

Gomi'yle ilgili söyleyecek hiçbir sözü yok. Onun ortamı bu; soluduğu hava, ömrü boyunca içinde yüzdüğü bir şey bu. Havaalanlarında kullanılan eski bir Mercedes minibüsten devşirme, yarısına kadar doğalgazla dolu, sallanıp duran kauçuk bir torbanın altında kaybolan tavanıyla kamyona benzer köhne bir araçla Büyük Vancouver bölgesinde gezer. Ona ilham perisi olan her neyse, onun alnının iç tarafına karaladığı garip bir tasarıma uyacak şeyleri arar. Sonra da daha çok *gomi* ile geri döner. Bunların bazıları çalışır durumda olur. Bazılarıysa, Lise gibi, insandır.

Lise'yle, Rubin'in partilerinden birinde tanışmıştım. Rubin çok parti verirdi. Kendi adına çok da eğleniyor gibi görünmezdi ama muhteşem partilerdi bunlar. O sonbahar, bir köpük tabakasının üstünde, Rubin'in antika espresso makinesinin kükremesiyle kaç kez uyandığımı hatırlamıyorum; tepesinde krom bir kartal olan lekeli, zebella gibi bir alettir

bu; çıkardığı ses mekânın oluklu çelik duvarlarından korkunç bir sesle yankılanır ama aynı zamanda, fazlasıyla teskin edici bir sestir: Kahve var, demektir bu. Hayat devam edecektir.

Onu ilk görüşüm: Mutfak Bölgesi'ndeyiz. Tam olarak mutfak denemez buraya; üç buzdolabı, bir elektrikli ocak ve *gomi*'nin içinden çıkan bozuk bir konveksiyon fırını var sadece. Onu ilk görüşüm: Sırf biraya ayrılmış buzdolabını açmıştı, dışarı ışık sızıyordu, elmacıkkemiklerini ve o kararlı ağzını görmüştüm ama bileğindeki polikarbonun siyah parıltısını, dış iskeletin orada bıraktığı o kaygan, parlak yara da gözüme takılmıştı. Ben de insanların her zaman yaptığı şeyi Lise için yaptım ve kendimi başka bir filme zapladım. Konveksiyon fırınının yanındaki tezgâhın üstünde duran şaraba yöneldim. Bir daha da ardıma bakmadım.

Ama o tekrar buldu beni. İki saat sonra yanıma geldi, dış iskelete programlanmış o korkunç zarafetle bedenlerin ve çerçöpün arasından geçerek. Hedefine yaklaşmasını izlerken konunun ne olduğunu anlamıştım ve çok utanmıştım; sıvışmam, kaçmam, bir bahane geveleyip oradan çıkmam mümkün değildi artık. Kolum tanımadığım bir kızın belinde, olduğum yere çakılıp kalmıştım, Lise ise ilerliyordu; çoktan ilerlemişti hatta, o alaycı zarafetiyle. *Wizz*'in etkisiyle parlayan gözleriyle doğruca bana doğru geliyordu, kız ise sessiz bir sosyal paniğe kapılmış, kolumun altından sıyrılıp gitmişti, Lise de incecik polikarbon protezinin desteğiyle karşımda duruyordu. O gözlerin içine bakınca sinapslarının vızıldadığını, *wizz* beynindeki bütün devreleri tek tek açarken çıkan o aşırı tiz çığlıkları duyar gibi oluyordum.

"Beni eve götür," dedi, bu sözler kamçı gibi çarpmıştı bana. Başımı iki yana salladım sanırım. "Beni eve götür." Katman katman acı vardı bu sözlerde, incelik vardı, şaşırtıcı bir zalimlik vardı. Daha önce nefrete hiç maruz kalmadığımı

anladım, Rubin'in bira dolu buzdolabının yanında ona bakıp kafamı çevirdiğim için bu sarhoş kızcağızın bana duyduğu kadar derin ve kapsamlı bir nefret duymamıştı kimse bana.

Bunun üzerine –doğru tabir buysa– başka bir şey yapamayacağınızı içten içe bilmenize rağmen yapıp da sebebini asla bilemediğiniz şeylerden birini yaptım ben de.

Onu eve götürdüm.

Dördüncü Cadde ile MacDonald Caddesi'nin köşesindeki eski bir apartmanda, iki odalı bir dairem var, onuncu katta. Asansörler genellikle çalışır durumdadır ve balkon demirlerine oturup yan binanın köşesine tutunarak geriye kaykılırsanız küçük, dik bir yarığın arasından deniz ve dağı görebilirsiniz.

Rubin'den buraya gelene kadar tek kelime etmemişti, kapıyı açıp onu içeri aldığım sırada ben de bayağı rahatsızlık hissedecek kadar ayılmaya başlamıştım.

Gözüne çarpan ilk şey, bir gece önce Pilot'tan getirdiğim taşınabilir hızlı silme modülü oldu. Dış iskelet onu tozlu halının üstünde aynı yürüyüşle, tıpkı podyumdaki bir manken gibi taşıyordu. Partinin gürültüsünden uzakta, o hareket ettikçe dış iskeletinin hafif tıkırtılar çıkardığını duyabiliyordum. Orada durmuş, hızlı silme modülüne bakıyordu. O şekilde durunca o şeyin kaburgalarını görebiliyor, sırtındaki ceketin yıpranmış siyah derisinin altından seçebiliyordum. Malum hastalıklardan biriydi. Ya hiç çözemedikleri eski hastalıklardandı ya da daha adını bile koymadıkları –çevresel nedenlerden olduğu belli– yeni hastalıklardan biriydi. Hareket edemiyordu o ekstra iskelet olmadan ve doğrudan beynine, miyoelektrik arayüze bağlıydı. Narin görünen polikarbon teller kol ve bacaklarını oynatıyordu, ama o ince ellerini, galvaniz kakmaları daha hassas bir sistem yönetiyordu. Bir lise laboratuvarının kasetinde seğiren kurbağa bacakları geldi aklıma, sonra da kendimden iğrendim.

"Hızlı silme modülü bu," dedi, daha önce duymadığım bir sesle; uzaktı, *wizz*'i geçiyor o hâlde, diye düşündüm. "Ne işi var burada?"

"Ses editörüyüm," dedim, kapıyı ardımdan kapatarak.

"Bak sen," dedi ve güldü. "Demek öyle. Nerede?"

"Ada'da. Otonom Pilot adında bir yerde."

Döndü; sonra elini öne çıkardığı kalçasının üstüne koyup sallandı; o şey sallamıştı onu. O yorgun gri gözleri *wizz*, nefret ve korkunç bir şehvet parodisiyle üstüme üstüme geliyordu. "Yapmak ister misin, editör?"

Kamçının tekrar indiğini hissettim ama yok, bunu tekrar kaldıramazdım. Bu yüzden yürüyen, konuşan, eklemleri hareketli ve tamamen sıradan bedenimin birayla uyuşmuş özündeki bir yerden ona soğuk gözlerle baktım ve sözcükler ağzımdan tükürür gibi çıktı: "Evet desem, hissedebilir misin ki?"

Ses yoktu. Göz kırpmıştı belki ama yüzü hiç belli etmiyordu. "Hayır," dedi, "ama izlemek hoşuma gidiyor bazen."

Rubin, Lise'nin ölümünden iki gün sonra pencerenin önünde durmuş, False Creek'e düşen karları izliyor. "Onunla hiç yatmadın mı yani?"

Rubin'in çekçeklerinden biri, tekerlekli küçük bir Escher kertenkelesi top gibi olmuş, önümdeki masada koşturuyor.

"Hayır," diyorum, doğru bu üstelik. Sonra gülüyorum. "Ama direkt bağlantı kurduk o ilk gece."

"Aklını kaçırmışsın," dedi, sesinde bariz bir onaylama vardı. "Ölümüne neden olabilirdi. Kalbin durabilirdi, nefesin durabilirdi..." Tekrar pencereye dönüyor. "Aramadı mı hâlâ?"

Bağlantı kurduk, direkt bağlantı.

Daha önce hiç yapmamıştım bunu. Neden diye soracak olursanız, bir editör olarak bunun profesyonel olmadığını söylerdim size.

Gerçek ise daha çok şöyleydi.

Bizim meslekte, yasal işlerde yani –zira hiç porno işine girmedim– ham ürüne kuru rüyalar adını veririz. Kuru rüyalar çoğu insanın sadece uyku esnasında erişim sağladığı bilinç düzeylerinden gelen nöral çıktılardır. Ama sanatçılar, Otonom Pilot'ta birlikte çalıştığım türden kişiler, yüzey gerilimini kırıp iyice derinlere dalmayı, Jung'un denizine dalıp dalıp çıkmayı başarabilen insanlar; onların dipten çıkardıkları da, rüyalar oluyor işte. Detaylara girmeyelim. Bazı sanatçılar bunu hep yapıyordu galiba, kullandıkları mecra her neyse onunla; ama nöroelektronik sayesinde bu deneyime erişimimiz oluyor, ağ ise buradan çıkan her şeyi alıp kaydediyor, biz de bu sayede bunları paketleyip satıyor, piyasanın nasıl tepki verdiğini görebiliyoruz. Eh, işler değiştikçe... Babamın sık sık söylediği bir şeydi bu.

Normalde ham malzemeyi stüdyo ortamında, milyonlarca dolarlık ses kesiciyle filtrelenmiş hâlde kaydediyorum, üstelik sanatçıyı görmeme gerek bile yok. Tüketiciye sunduğumuz ürün de biçimlendirilmiş, dengelenmiş, sanat eserine dönüştürülmüş oluyor işte. Sevdikleri biriyle direkt bağlantı kurmaktan sahiden zevk alacaklarını sanacak kadar saf insanlar var hâlâ. Ergenlerin çoğu en az bir kereliğine deniyordur bunu bence. Yapması çok kolay tabii; kutuyu, elektrotları ve kabloları Radio Shack'ten alabilirsiniz. Ama ben hiç yapmadım bunu. Şimdi düşününce nedenini açıklayabileceğimden pek emin değilim. Neden denemek bile istemediğimi de.

Bunu neden Lise'yle yaptığımı biliyorum ama. Meksika döşeğimin üstünde onun yanına oturup optik ucu omurga üstündeki sokete, dış iskeletin o pürüzsüz sırt çıkıntısına takmıştım. Yukarılarda, ense kökünün oradaydı, kara saçlarının altında kalmıştı.

Sanatçı olduğunu iddia ettiği için, niyeyse topyekûn bir savaşa girdiğimizi ve kaybetmek istemediğimi bildiğim için.

Size anlamsız gelebilir ama hiç tanımıyorsunuz zaten, ya da *Kings of Sleep* sayesinde tanıyorsunuz, ki aynı şey değil. Onun açlığını hissetmediniz hiç, kuru bir ihtiyaca, tek gayesine dönüşen iğrenç bir açlık. Ne istediklerini tam olarak bilen insanlar hep korkutmuştur beni, Lise de ne istediğini uzun süredir biliyordu ve gözü başka hiçbir şey görmüyordu. Korkmuştum ben de o vakit, korktuğumu kendime itiraf etmekten; üstelik tanımadığım insanlara ait rüyaları fazlasıyla görmüşlüğüm vardı, Otonom Pilot'un miks odasında, çoğu insanın içindeki canavarların saçma olduklarını, kişinin kendi bilincinin o huzurlu ışığı altında gülünç göründüklerini biliyordum. Üstelik hâlâ sarhoştum.

Elektrotları takıp hızlı silme modülünün üstündeki düğmeye uzandım. Stüdyo fonksiyonunu kapatarak bu seksen bin dolarlık Japon malı elektronik aleti Radio Shack'te satılan o küçük kutulara denk bir alete dönüştürdüm. "Başla," dedim ve düğmeye dokundum.

Sözcükler. Sözcükler yetmiyor. Ya da, belki biraz, anlatmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum ki onun içinden çıkanları, yaptıklarını...

Kings of Sleep'te bir bölüm var; sanki gece yarısı bir motosiklete binmişsiniz, ışık yok ama nedense ışığa ihtiyacınız da yok, sahil yolu boyunca uzanan bir uçurumda tam gaz gidiyorsunuz, o kadar hızlı ki bir sessizlik konisi içinde asılı kalmışsınız, motorun gürültüsü arkanızda kaybolup gidiyor. Her şey arkanızda kaybolup gidiyor... *Kings*'ten kısacık bir an bu ama hatırlayıp geri döndüğünüz, kendi duygu dağarcığınıza kattığınız binlerce şeyden biri. İnanılmaz bir şey. Özgürlük ve ölüm, hemen orada, orada, uçurumun kenarında, sonsuza dek.

Benim aldığım ise o ham heyecanın ağır versiyonuydu; fakirliğin, sevgisizliğin ve görülmemenin leş gibi kokusunun sindiği bir boşluğun ortasına bomba gibi düşen, en baba kral, kesilmemiş en has maldı.

Lise'nin tutkusu da buydu işte, *içinin görülmesinin* verdiği kafaydı.

Dört saniye sürmüştü muhtemelen.

Ve tabii ki o kazanmıştı.

Elektrotları çıkarıp duvara boş boş baktım; gözlerim nemli, çerçeveli posterler önümde uçuşuyordu.

Bakamıyordum ona. Optik ucu çıkardığını duydum. Onu oturduğu döşekten kaldıran dış iskeletin gıcırtısını duydum. Bir bardak su almak için onu mutfağa götürürken mahcup mahcup tıkırdadığını duydum.

Sonra ağlamaya başladım.

Rubin ağır ilerleyen çekçeklerden birinin tekerlekli karnına incecik bir çubuk sokup, şakak kısmında minyatür lambaları olan büyüteçli bir gözlükle oyuncağın devrelerini inceliyor.

"Eee? Takıldınız yani." Omuz silkip başını kaldırıyor. Ortalık karanlık şimdi, iki tensör lambasından gelen ışıklar yüzüme batıyor, çelik ahırının içinde buz gibi bir rutubet var, suyun öte yanından yalnız bir sis düdüğü ötüyor.

Bu sefer de ben omuz silktim. "Yaptım işte... Yapacak başka bir şey yok gibiydi."

Işıklar Rubin'in arızalı oyuncağının silikon kalbine saklanıyor yine. "O zaman senin için sorun yok. Bilinçli bir tercih olmuş. Yani Lise neyse o olacaktı. Şu an bulunduğu yerde olmasındaki payın olsa olsa hızlı silme modülü kadardır. Sen olmasaydın bir başkasını bulurdu."

Baş editör Barry'yle konuşup soğuk bir eylül sabahı saat beşte yirmi dakikalık zaman ayarladım. Lise gelip aynı dozu verdi bana ama bu kez hazırlıklıydım, filtrelerim ve beyin haritalarım vardı yanımda, bunu hissetmeme gerek yoktu. Düzenleme odasında küçük küçük parçaları birleştirip yaptıklarını

Pilot'un sahibi Max Bell'e gösterebileceğim bir hâle sokmak için iki hafta uğraştım.

Yaptığım şeyi açıkladığımda, Bell hiç memnun olmamıştı bundan, hem de hiç. Başına buyruk editörler sorun yaratabilirdi ve editörlerin çoğu popüler olacak, yeni bir canavar olacak kişiyi bulduklarını düşünerek zamanı ve parayı çarçur etmeye başlardı eninde sonunda. Sunumumu bitirdiğimde başıyla onayladı, ardından kırmızı keçeli kaleminin kapağıyla burnunu kaşıdı. "Hıı hı. Anladım. Balıkların bacakları çıktığından beri en heyecan verici şey diyorsun yani?"

Ama oluşturduğum o demo yazılımını da takıp çalıştırdı; kayıt Braun masaüstü konsolun yuvasından çıkınca, bomboş bir ifadeyle duvara baktı.

"Max?"

"Ha?"

"Nasıl buldun?"

"Nasıl mı buldum? Ben... Adı ne demiştin?" Gözlerini kırpıştırdı. "Lisa mıydı? Kiminle anlaşmalıydı bu?"

"Lise. Kimseyle, Max. Şimdilik kimseyle anlaşması yok."

"Vay canına." Yüzünde hâlâ o boş ifade vardı.

"Onu nasıl buldum biliyor musun?" diye sordu Rubin, yırtık pırtık karton kutuların arasında dolaşarak ışık düğmesini arıyordu. Kutular özenle sınıflandırılmış *gomi*'yle doluydu: lityum piller, tantal kapasitörler, RF konektörler, devre tahtaları, seperatörler, ferrorezonans transformatörler, makaralar dolusu bara teli... Kutulardan biri yüzlerce kopuk Barbie kafasıyla doluydu, başka bir kutunun içindeyse uzay eldivenlerine benzeyen endüstriyel sınıf güvenlik eldivenleri vardı. İçeriye ışığın dolmasıyla kesilip boyanmış bir teneke kutunun içinden Kandinski'nin elinden çıkmışa benzer bir peygamberdevesi, golf topu kadar büyük kafasını parlak ampule

çeviriyor. "*Gomi* toplamak için Granville'e gitmiştim, bir ara sokakta onu öylece otururken buldum. İskeleti tuttum, pek iyi görünmüyordu, ben de iyi misin diye sordum. Hiçbir şey demedi. Gözlerini kapadı sadece. Seni ilgilendirmez demek istiyordu herhalde. Ama dört saat kadar sonra oraya tekrar yolum düşünce, gördüm ki hiç kımıldamamış yerinden. 'Bak canım,' dedim ona, 'donanımın arızalanmıştır belki. Sana yardım edebilirim, ne dersin?' Hiç ses yok. 'Ne zamandır buradasın?' Ses yok. Ben de basıp gittim işte." Tezgâhına geçip rengi solmuş işaretparmağıyla o peygamberdevesine benzeyen şeyin metal bacaklarını okşuyor. Tezgâhın arkasında, rutubet yüzünden şişmiş eski bir tahta panonun üstünde kerpetenler, tornavidalar, kablo bağı araçları, paslanmış bir Daisy havalı tüfek, kablo soyucular, kablo sıkıştırıcılar, lojik problar, ısı tabancaları, cep boyu bir osiloskop, özetle insanlık tarihindeki hemen hemen bütün aletler, bunları düzenlemek için hiçbir girişimde bulunulmaksızın asılı duruyordu, ama şimdiye dek Rubin'in elinin şaştığına da şahit olmamıştım hiç.

"Sonra tekrar gittim," diyor. "Bir saat bekledim. Kendinden geçmiş hâldeydi bulduğumda, bilincini kaybetmişti, ben de onu buraya getirip dış iskeletini muayeneden geçirdim. Pilleri bitmişti. Gücü bitince sürüne sürüne oraya gitmiş, sonra da açlıktan ölmeyi beklemiş herhalde."

"Ne zaman oldu bu?"

"Senin onu evine götürmenden yaklaşık bir hafta önce."

"Ya ölseydi? Ya onu bulamasaydın?"

"İlla bulurdu birileri. Hiçbir şey isteyecek durumu yoktu ki. Alabiliyordu sadece. Kendisine iyilik yapılmasına katlanamıyordu."

Max'in ona menajerler bulmasının ardından, ertesi gün son derece cingöz üç küçük ortak Lear jetleriyle Vancouver ha-

vaalanına indi. Lise onlarla buluşmak için Pilot'a gelmek istemiyor, Rubin'in evine getirin diye ısrar ediyordu; o sırada orada kalıyordu hâlâ.

"Couverville'e hoş geldiniz," dedi Rubin, adamlar kapıya yaklaştığı sırada. Uzun suratına yağ bulaşmış, paçavraya dönmüş iş pantolonunun fermuarı, bükülmüş bir kâğıt atacıyla öylesine tutturulmuştu. Adamlar otomatik bir şekilde sırıtırken, kızın gülümsemesi bir nebze daha hakikiydi. "Bay Stark," dedi kız, "Geçen hafta Londra'daydım. Tate'teki enstalasyonunuzu gördüm."

"*Marcello Akü Fabrikası* mı?" dedi Rubin. "Müstehcen olduğunu söylüyor İngilizler." Omuz silkti. "İngilizler işte. Yani, kimbilir?"

"Haklılar ama. Çok da komik."

Oğlanlar takımlarının içinde dikilirken solaryumdan çıkmış deniz fenerleri gibi ışık saçıyorlardı. Demo kaydı Los Angeles'a ulaşmıştı. Biliyorlardı.

"Sen de Lise olmalısın," dedi kadın, Rubin'in *gomi* yığınları arasından ilerlerken. "Yakında çok ünlü olacaksın, Lise. Konuşacağımız çok şey var..."

Lise ise polikarbon desteğiyle öylece duruyordu; benim evde o ilk gece, onunla yatmak ister miyim diye sorduğunda gördüğüm ifade vardı yüzünde. Ama kadın olan kıdemsiz menajer bunu gördüyse bile belli etmiyordu. Tam bir profesyoneldi.

Ben de tam bir profesyonelim, dedim içimden.

Rahatla, dedim.

Pazar'ın etrafı çelik kutularda tüten çöp ateşleriyle çevrili. Kar hâlâ yağıyor, çocuklar alevlerin üzerinden artritli kargalar gibi seke seke atlarken siyah paltoları rüzgârla savruluyor. Fairview'ın entel varoşlarında birilerinin ipin üstünde kaskatı donmuş çamaşırları, pembe çarşaf kareleri hâlinde arka-

daki kasvetin, çanak antenler ile güneş panellerinin yarattığı karmaşanın önüne geçiyor. Bir çevrebilimcinin yumurta çırpıcılarına benzeyen rüzgâr değirmeni habire dönüyor, dönüp durdukça da Hidroelektrik fiyatlarına parmağını döndüre döndüre hareket çekiyor.

Rubin, o koca kafasını battal boy bir iş ceketinin içine sokmuş, boya lekeleriyle kaplı L. L. Bean lastik pabuçlarıyla pat pat yürüyor. Biz yoldan geçerken kambur duruşlu bir ergen onu parmağıyla gösteriyor, o deli saçması şeyleri, robotları falan yapan adam bu işte diye.

"Senin sorunun ne, biliyor musun?" diyor, Dördüncü Cadde'ye doğru ilerlerken köprünün altına geldiğimiz sırada. "*Kullanım kılavuzlarını her zaman okuyan* tiplerdensin sen. İnsanların yaptığı her şeyin, her türlü teknolojinin illa belli bir amacı olacak. Birilerinin zaten anladığı bir şeyi yapacak. Ama yeni bir teknoloji söz konusuysa, kimsenin aklına bile gelmemiş yepyeni alanlar açacak. Sense kılavuzu okur, üstünde oynamaya falan kalkmazsın, bahsettiğim şekilde değil. Ama başkaları çıkıp da bunu hiç aklına gelmeyen bir şey için kullandığı zaman da şaşkına dönüyorsun. Lise durumunda olduğu gibi."

"İlk seferim değildi." Tepemizde trafik gürültüyle akıyor.

"Öyle, ama tanıdığın insanlar arasında kendini bütünleşik bir programa çeviren ilk kişi de oydu bal gibi. Hani üç beş yıl önce şu Fransız çocuk, yazar olan, aynısını yapınca uykuların kaçmış mıydı ki?"

"Çok kafa yormadım ona aslında. Numaraydı o. Reklamdı..."

"Adam yazmaya devam ediyor. İşin garibi, birileri ana bilgisayarını havaya uçurana kadar da yazmaya devam edecek..."

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. "Ama yazan *o* değil ki? Program sadece."

"İlginç bir noktaya değindin. Söylemek zor. Ama Lise sayesinde anlarız. Yazar değil o."

Her şeyiyle *Kings*'in içindeydi, bedeninin o dış iskeletin içine hapsolması gibi o da kafasının içine hapsolmuştu.

Menajerler ona bir plak şirketiyle sözleşme ayarlayıp Tokyo'dan bir prodüksiyon ekibi getirttiler. Ekibe düzenlemeyi benim yapmamı istediğini söyledi. Hayır, dedim; Max beni ofisine çekip oracıkta kovmakla tehdit etti. İşin içinde olmayacaksam, Pilot'taki stüdyo çalışmasını yapmam için de bir sebep kalmayacakmış. Vancouver pek de dünyanın merkezi değildi, üstelik menajerler de Lise'nin Los Angeles'ta olmasını istiyorlardı. Max için bu çok para demekti ve bu sayede Otonom Pilot görünürlük kazanabilirdi. Neden reddettiğimi açıklayamıyordum ona. Sebep fazlasıyla garip, fazlasıyla kişiseldi; Lise son kozunu oynuyordu. Ya da en azından o an öyle düşünmüştüm. Ama Max ciddiydi. Bana hiç seçenek bırakmamıştı. İkimizin de bildiği gibi, öyle şıp diye yeni bir iş bulamayacaktım. İçeriden birlikte çıkıp menajerlere sorunu çözdüğümüzü bildirdik: Ben vardım.

Menajerler dişlerini cömertçe sergilediler.

Lise içi *wizz* dolu bir sprey çıkarıp koca bir nefes çekti. Menajer kadının o mükemmel kaşlarından birini kaldırdığını görür gibi oldum, ama kınaması bundan öteye geçmedi. Belgeler imzalandıktan sonra Lise hemen hemen ne istediyse onu yaptı.

Kings'i, temel kaydını üç haftada hazırladık. Rubin'in evinden uzak durmak için bir sürü neden buldum, hatta bunların bazılarına kendim bile inandım. Lise hâlâ orada kalıyordu, gerçi menajerler güvenlikten tamamen yoksun olarak gördükleri bu durumdan pek de memnun değillerdi. Sonradan Rubin kendi menajerine onları arattırıp ortalığı ayağa kaldırdığını ama sonrasında endişelenmeyi bırakır gibi olduklarını

anlattı bana. Rubin'in menajeri olduğunu bilmiyordum. Rubin Stark'ın o zamanlar tanıdığım herkesten daha ünlü olduğunu unutmak kolaydı, Lise'nin sahip olacağını sandığım şöhretten kesinlikle çok daha fazlasına sahipti. Elimizdekinin güçlü bir şey olduğumuzu biliyordum, ama bir şeyin ne kadar büyüyebileceğini de asla bilemezsiniz.

Ama Pilot'ta geçirdiğim süre boyunca kaptırmıştım kendimi. Lise muhteşemdi.

Âdeta bu biçimde doğmuş gibiydi, her ne kadar o doğduğu zaman bu biçimi mümkün kılan teknoloji mevcut olmasa da. Böyle bir şey görünce binlerce, belki de milyonlarca olağanüstü sanatçının yüzyıllar boyunca nasıl dilsiz öldüklerini insan merak ediyor; asla şair, ressam ya da saksafoncu olamamış ama içlerinde bu şeyi, gerekli devrelerin bağlanmasını bekleyen bu psişik dalga biçimlerini taşıyan insanların...

Stüdyoda geçirdiğimiz süre boyunca onun hakkında birkaç şey öğrendim, ufak tefek şeyler. Windsor'da doğduğunu mesela. Babasının Amerikalı olduğunu, Peru'da görev yaptığını ve aklını yitirmiş, nerdeyse kör bir hâlde eve döndüğünü. Bedenindeki sorun her neyse bunun doğuştan olduğunu. O yaraların dış iskeleti asla çıkarmamasından kaynaklandığını, çünkü öyle âciz bir durumda kalacağını düşününce bile göğsünün sıkışıp ölecek gibi olduğunu. *Wizz*'e bağımlı olduğunu ve her gün bir futbol takımına yetecek kadar kullandığını.

Menajerleri, sağlık görevlileri getirttiler, onlar da polikarbon iskeleti köpükle doldurup yaralarını gözenekli bandajlarla sardılar. Ona vitamin takviyeleri yapıp beslenmesini bir düzene sokmaya çalıştılar ama kimse o spreyi elinden almaya kalkışmadı.

Kuaförler, makyözler de getirttiler; gardırop uzmanları, imaj danışmanları, halkla ilişkilerle ilgilenmesi için hoş konuşan küçük hamsterlar da geldi peşlerinden. Lise neredeyse gülümsemeye benzer bir ifadeyle katlandı bunların hepsine.

Ve o üç hafta boyunca hiç konuşmadık. Sadece stüdyo muhabbeti, sanatçı-editör meseleleri, çok sınırlı bir kodla. İmgeleri o kadar güçlü, o kadar uç noktadaydı ki belirli bir etkiyi bana açıklamasına hiç gerek olmuyordu. Ben sadece onun verdiklerini alıp üstünde çalışıyor, sonra da tekrar ona aktarıyordum.

Başından sonuna kadar da profesyoneldim üstelik. Yardımsever, titiz ve naziktim. Kendimi yine kaybetmemeye çalışıyor, ağladığım o geceyi de hiç düşünmüyordum; ayrıca o güne dek yaptığım en iyi işi ortaya koyuyordum ve bunun farkındaydım, bu bile başlı başına bir keyif sebebiydi.

Sonra bir sabah, saat altı civarı, çok ama çok uzun bir kayıt seansının ardından –çocukların Hayalet Dansı diye adlandırdıkları o ürkünç takdim balosu sekansını ilk kez kaydettiği zaman– konuştu benimle. Menajer oğlanlardan biri de otuz iki dişini göstererek oradaydı ama gitmişti, Pilot da ölüm sessizliğine bürünmüştü, Max'in ofisinin yakınındaki bir havalandırma cihazının uğultusu vardı sadece.

"Casey," dedi, *wizz* yüzünden sesi boğuk çıkarak, "üstüne çok sert geldiğim için özür dilerim."

Yaptığımız kayıtla ilgili bir şey söylediğini sandım bir süreliğine. Başımı kaldırıp onu görünce baş başa kaldığımızı fark ettim birden; demoyu yaptığımızdan beri hiç baş başa kalmamıştık.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne hissettiğimi bile bilmiyordum ya.

Dış iskeletinin içinde, Rubin'in evinde o ilk geceki hâlinden daha kötü görünüyordu. Makyaj ekibinin yüzüne sürüp durduğu onca şeye rağmen *wizz* yiyip bitiriyordu onu, bazen de çok güzel olmayan bir ergen yüzünün altında bir kurukafa görür gibi oluyordum. Gerçek yaşı neydi hiçbir fikrim yoktu. Yaşlı da değildi, genç de.

"Yokuş etkisi," dedim, bir parça kabloyu sarıyordum bir yandan.

"Nedir o?"

"Doğanın sana kendine bir çekidüzen vermeni söylemesi. Bir tür matematik yasasıdır, dozları artırsan bile bir uyarıcının sende müthiş bir kafa yapması en fazla *x* sayıda gerçekleşecektir. Ama o ilk birkaç seferki kadar güzel bir kafaya asla yaklaşamazsın. Böyle bir şey olmamalı da zaten. Sentetik uyuşturucuların sorunu da bu, fazla akıllılar. Senin aldığın şeyin moleküllerinin ucunda alengirli bir kuyruk var, bozunmuş adrenalini alarak adrenokroma dönüştürmene engel oluyor. Bunu yapmasa şimdiye şizofren olmuştun. Ufak tefek problemler yaşadığın oluyor mu hiç, Lise? Uyku apnesi mesela? Uyuduğunda bazen nefesin duruyordur belki?"

Ama sesimde duyduğum o öfkeyi hissettiğimden bile emin değildim.

O donuk gri gözlerini bana dikti. Kostümcüler onun ikinci el ceketini alıp polikarbon kaburgalarını gizleme konusunda çok daha iyi bir iş çıkaran yağla tabaklanmış, mat siyah bir montla değiştirmişlerdi. Fermuarını boğazına kadar çekiyordu hep, stüdyonun içi çok sıcak olduğunda bile. Kuaförler geçen gün yeni bir model denemişlerdi ama tutmamıştı, Lise'nin kalın siyah saçları o bitkin, üçgen suratının üstünde orantısız bir patlama etkisi yaratmıştı. Gözlerini bana dikmişti, tekrar hissediyordum onu, o tek amaca odaklanma hâlini.

"Ben uyumam, Casey."

Ancak sonra, çok daha sonra hatırladım benden özür dilediğini. Bir daha yapmadı bunu, onun karakterine ters görünen bir şey söylediğini bir tek o kez duymuştum ondan.

Rubin'in beslenme alışkanlıkları otomattan alınan sandviçlerden, paket servis Pakistan yemeğinden ve espressodan ibarettir. Dördüncü caddede, tezgâh ile hela kapısı arasına sıkışmış tek bir plastik masası bulunan dar bir dükkânda

samosa yiyoruz. Rubin altısı etli, altısı sebzeli bir düzine *samosayı* tam bir konsantrasyonla, ağzını silme zahmetine bile girmeksizin peş peşe götürüyor. Buraya gönülden bağlı. Yunan tezgâhtardan iğreniyor; karşılıklı, hakiki bir ilişki bu. Tezgâhtar işi bıraktığı takdirde, Rubin'in de buraya bir daha gelmemesi olası. Yunan, Rubin'in çenesi ve ceketine düşen kırıntılara ters ters bakıyor. *Samosa*'larını yediği sırada Rubin de metal çerçeveli gözlüğünün kirli camları ardında gözlerini kısıp adamın pis bakışlarına karşılık veriyor.

Samo'salar akşam yemeğiydi. Kahvaltı, o süt rengi plastik üçgenlerin içindeki, bayat beyaz ekmeğin üstünde yumurta salatası olacak, ama öncesinde zehir gibi sert altı küçük fincan espresso var.

"Bunu tahmin edemedin, Casey." Parmak izleriyle kaplı gözlük camlarının ardından dikkatle bana bakıyor. "Etraflıca düşünmeyi beceremiyorsun sen. Kullanım kılavuzunu okuyorsun sadece. Başka ne istediğini sanıyordun ki? Seks mi? Daha çok *wizz* mi? Dünya turnesi mi? Bunların hepsini aşmıştı Lise. Bu yüzden o kadar güçlüydü. Aşmıştı bunları. *Kings of Sleep* bu yüzden bu kadar başarılı oldu, çocuklar bu yüzden satın alıyorlar bunu, bu yüzden *inanıyorlar*. Onlar biliyor. Pazardaki o çocuklar, ateşin etrafında kıçlarını ısıtıp gece uyuyacakları bir yer bulur muyuz diye düşünen çocuklar inanıyorlar buna. Son sekiz yılın en iş yapan yazılımı bu. Granville'deki bir dükkânda çalışan adam, bunların diğer sattıklarından daha çok araklandığını söyledi bana. Stok yapmakta bile zorlanıyorlarmış... Lise onlar gibi olduğu için bu kadar büyük, hatta onlardan daha beter hâldeydi. O biliyordu be dostum. Düş yok, umut yok. O çocukların üstündeki kafesleri görmüyorsun, Casey ama onlar da yavaş yavaş anlamaya başladılar *hiçbir yere* gidemeyeceklerini." Çenesindeki yağlı bir et parçasını siliyor, üç parçayı ıskalıyor. "Lise de onlar için söyledi şarkılarını, onların söyleyemediği bir şekilde

söyledi, onlara bir resim çizdi. Kazandığı parayı da kendisine bir çıkış yolu almak için kullandı, olan biten budur."

Buhar kabarcığının büyük damlalar, yoğunlaşmış çizgiler hâlinde pencereden yuvarlanışını izliyorum. Pencerenin ardında bir kısmı sökülmüş bir Lada görüyorum; tekerlekleri çalınmış, dingilleri asfaltın üstünde duruyor.

"Bunu kaç kişi yapmıştır, Rubin? Bir fikrin var mı?"

"Çok değildir. Bilmek de zor zaten, çünkü birçoğu huzur ve emniyet içinde ölmüş olduklarını sandığımız politikacılardır muhtemelen." Garip bir ifadeyle bana bakıyor. "Hoş bir düşünce değil. Neyse, bu teknolojiyi ilk deneyenler onlardı zaten. Ortalama bir milyoner için hâlâ çok pahalı, ama duyduğum kadarıyla en az yedi kişi vardır. Mitsubishi yaptırmış bunu Weinberg'e, bağışıklık sistemi boku yemeden önce. Okayama'daki hibridoma laboratuvarının başındaydı kendisi. Eh, monoklonal hisseleri hâlâ yüksek, yani doğrudur belki. Langlais var bir de, şu Fransız çocuk, romancı olan..." Omuz silkti. "Lise'nin parası yoktu bunun için. Şimdi de olmazdı zaten. Ama doğru zamanda doğru yere gitti. Cavlağı çekmek üzereydi, Hollywood'daydı ve *Kings*'in başarılı olacağını en başından beri görebiliyorlardı."

Kaydı bitirdiğimiz gün, grup Londra'dan gelen bir JAL uçağından indi, bir makine gibi tıkır tıkır çalışan ve utanma duygusundan tamamen yoksun, hipertrofik bir moda anlayışı sergileyen dört sıska çocuktu bunlar. Onları Pilot'a götürüp birbirinin aynısı beyaz Ikea ofis koltuklarına tek sıra hâlinde oturttum, şakaklarına jel sürüp elektrotları yapıştırdım ve *Kings of Sleep*'in mikslenmemiş hâlini oynattım. Etkisinden çıktıklarında hepsi, beni tamamen görmezden gelerek aynı anda, bütün stüdyo müzisyenlerinin kullandığı o gizli dilin İngiliz versiyonuyla konuşmaya başladılar; havada zum yapıp bir şeyleri kesen dört çift elle.

Heyecanlanmışlardı, o kadarını kapmıştım. İyi olduğunu düşünüyorlardı. Ben de ceketimi alıp çıktım. Jellerini kendileri temizleyebilirdi, teşekkürler.

Ve o gece, hiç niyetim olmamasına rağmen, Lise'yi son kez gördüm.

Yemeğini gürültülü bir şekilde sindiren Rubin'le Pazar'a doğru yürürken, kırmızı stop lambaların ışığı ıslak taşlardan yansıyordu; Pazar'ın ötesindeki kent kusursuz bir ışık heykeli, arızalıların, kaybolmuşların o cam kulelerin dibinde humuslu toprak gibi yetişen *gomi*'ye sığındığı bir yerdi...

"Yarın Frankfurt'a gitmem lazım, bir enstalasyon işi var. Sen de gelsene. Teknisyen olarak yazarım seni." Silkinerek başını iş ceketine iyice sokuyor. "Ödeme yapamam, ama biletini alırlar, istersen..."

Rubin'e göre garip bir teklifti bu, benim adıma endişelendiği, Lisa konusunda çok garip davrandığımı düşündüğü içindi ve aklına bir tek bu gelmişti, yani beni şehir dışına çıkartmak.

"Frankfurt buradan daha soğuktur şimdi."

"Bir değişiklik iyi gelir belki, Casey. Bilmiyorum ama..."

"Sağ olasın, ama Max bir dolu işi verdi bana. Pilot epey isim yaptı, dört bir yandan insanlar geliyor..."

"Tamamdır."

Grubu Pilot'ta bırakıp eve gittim. Dördüncü Cadde'ye kadar yürüyüp oradan tramvaya bindim; her gün gördüğüm dükkân vitrinlerinin önünden geçtim, cafcaflı ve şık biçimde aydınlatılmıştı hepsi: elbiseler, pabuçlar, yazılımlar, kusursuz emaye akrepler gibi kıvrılmış Japon motosikletleri, İtalyan mobilyaları... Vitrinler mevsimlerle birlikte değişir, dükkânlar gelip gider. Tatil öncesi modundayız şimdi, sokakta daha çok insan var, bol bol çift, o parlak vitrinlerin

önünden hızlı ve kararlı adımlarla geçerek bilmemkim için o mükemmel bilmemneyi almaya gidiyorlar, kızların yarısı geçen kış New York'tan gelen o dolgulu diz üstü naylon çizmelerden giymişler; Rubin fil ayağı hastalığından mustarip gibi göründüklerini söylemişti onlar için. Bunu düşününce gülümsedim, derken her şeyin gerçekten bittiğini fark ettim aniden; Lise'yle işim bitmişti, artık Holywood onu dosdoğru içine çekecekti, sanki ayak parmağını bir kara deliğin içine sokmuş da Para Lobisi'nin akıl almaz çekim gücüne kapılmış gibi. Buna, yani onun gittiğine inanarak –o âna dek gitmişti muhtemelen– bir nevi gardımı düşürüp acıma duygumu ucundan yokladım. Ama sadece ucundan, zira hiçbir şeyin gecemin içine etmesini istemiyordum. Eğlenmek istiyordum ben. Eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Benim sokağın köşesinde indim, asansör de ilk denememde çalıştı. İyiye işaret, dedim içimden. Yukarı çıkınca soyunup bir duş aldım, temiz bir gömlek bulup mikrodalgaya *buritto* attım. Normal hisset, diye öğütledim tıraş olurken aynadaki yansımama. Çok fazla çalıştın. Kredi kartların iyice şişti. Buna bir çare bulmak lazım şimdi.

Buritto'ların tadı saman gibiydi ama beğendiğime karar verdim, çünkü ısrarlı bir biçimde normaldiler. Arabam Burnaby'deydi, sızdırma yapan hidrojen aküsü tekrar doldurulyordu, yani araba kullanmak gibi bir derdim olmayacaktı. Dışarı çıkıp eğlenecek bir mekân bulacak, sabah da işyerini arayıp hasta olduğumu söyleyecektim. Max'in beni sepetleyeceği yoktu ya; onun yıldızıydım ben. Bana borçluydu.

Bana borçlusun, Max, dedim buzluğun dibinden çıkardığım buz gibi Moskovskaya şişesine. Hem de öyle bir borçlusun ki. Son üç haftamı mahvolmuş bir insanın rüyalarını ve kâbuslarını düzenlemekle geçirdim, Max. Senin hesabına. Senin işlerin büyüyüp gelişsin diye, Max. Geçen sene verdi-

ğim bir partiden kalan plastik bir bardağa üç parmak votka koyup tekrar salona döndüm.

Bazen burada pek de kimse yaşamıyormuş gibi geliyor bana. Dağınıklıktan değil; bir nebze robot gibi de olsam ev işlerinde iyiyimdir, hatta toz alırken çerçeveli posterlerin falan üst kısımlarını da atlamam, ama bazen burası birdenbire düşük seviyeli bir ürperme yaratıyor içimde, temel tüketim ürünlerinin temel birikimi yüzünden. Evin içini kedilerle, bitkilerle falan doldurasım var demiyorum tabii, ama bazı anlar burada yaşayan başka biri de olabilirdi gibi geliyor bana, bu malların sahibi başkası da olabilirmiş gibi, hepsi birbirinin yerine geçebilirmiş gibi geliyor; ha benim hayatım ha seninki, ha benim hayatım ha başkasınınki...

Bence Rubin de öyle görüyor dünyayı, hem de sürekli, ama onun için bir güç kaynağı bu. Başkalarının çöplerinin içinde yaşıyor, eve getirdiği her şey bir zamanlar birilerine yepyeni ve anlamlı gelmişti muhtemelen, kısacık bir süre için bile olsa. Bu yüzden her şeyi çılgın kamyonetine toplayıp evine götürüyor ve bunlarla yapacağı yeni bir şey bulana kadar da orada çürümeye bırakıyor. Bir keresinde bana beğendiği bir kitabı göstermişti, 20. yüzyıl sanatıyla ilgili, içinde *Yeniden Uçan Ölü Kuşlar* adında hareketli bir heykelin resmi vardı, bir ipin üstünde gerçek ölü kuşların dönüp durduğu bir şeydi. Rubin gülümseyip başını salladı, sanatçıyı bir nevi ruhani atası olarak gördüğünü anlıyordum. Peki benim çerçeveli posterlerimle, Bay Area'dan aldığım Meksika döşeğimle ve Ikea'dan aldığım hafızalı köpük şiltemle ne yapabilirdi Rubin? Eh, diye düşündüm, soğuk içkimden ilk yudumu alırken, bir şeyler bulur o, benim değil de onun ünlü bir sanatçı olması bu yüzden.

Dökme cam pencerenin önüne gidip alnımı cama bastırdım, elimdeki bardak kadar soğuktu. Gitme vakti geldi, de-

dim içimden. Kentli bekâr anksiyetesine dair belirtiler sergiliyorsun. Bunun çareleri var. Dik kadehi kafana. Çık dışarı.

O gece eğlenecek duruma gelmedim. Eve dönüp eski bir film izlemek ve döşeğimin üstünde uyuyakalmak gibi yetişkinlere özgü bir sağduyu da sergilemedim. O üç haftanın içimde birikmiş gerilimi mekanik bir saatin ana zembereği gibi harekete geçirmişti beni, neredeyse gelişigüzel yol alışımı daha fazla içkiyle cilalayarak yayımdan çıkmış gibi gece âlemlerine attım kendimi. O gecelerden biri olduğu sonucuna vardım hemen, alternatif bir sürekliliğe; sevdiğiniz, tanıdığınız ya da konuştuğunuz tek bir kişinin bile orada olmaması gibi acayip bir fark dışında yaşadığınız kentin tıpatıp aynısı gibi görünen bir kente geçtiğiniz gecelerden biri. Öyle gecelerde bildiğiniz bir bara gidip çalışanların değiştiğini öğrenirsiniz, sonra da oraya gitmekteki asıl amacınızın sadece tanıdık bir yüz görmek olduğunu fark edersiniz; garson olur, barmen olur, artık kim olursa... Böyle şeyler eğlenceyi bozmakla ünlüdür.

Ama hiç hız kesmeden altı ya da sekiz mekâna girip çıktım, sonunda da doksanlardan beri dekorasyonu değişmemiş gibi bir havası olan bir West End kulübüne daldım. Krom kaplamaları soyulan bolca plastik, ne olduklarını görmeye çalışınca başınızı ağrıtan bulanık hologramlar vardı. Bana buradan bahseden Barry'ydi galiba ama nedenini tahmin bile edemiyorum. Etrafa bakınıp sırıttım. İçimin sıkılmasını istediysem tam yerine gelmiştim. Evet, dedim içimden, barın köşesindeki bir tabureye geçerken, hakikaten üzücüydü burası, dibin de dip noktasıydı. Bok gibi geçen gecemin hızını kesecek kadar kasvetliydi, ki kesinlikle iyi bir şeydi bu. Çıkmadan önce bir kadeh daha atacak, beş para etmez tipleri ağzım açık izleyecek, sonra da bir taksiye atlayıp eve geçecektim.

Derken Lise'yi gördüm.

O görmemişti beni henüz, paltom hâlâ üstümdeydi üs-

telik, soğuktan korunmak için tüvit yakasını kaldırmıştım. Lise barın orada, köşede duruyordu, önünde boşalmış birkaç kadeh vardı; büyük kadehlerdi, Hong Kong tarzı küçük şemsiyeleri ya da plastik deniz kızları olan kadehlerden. Başını kaldırıp yanındaki çocuğa bakınca, gözlerinde yanıp sönen *wizz*'i görmemle o içkilerin içinde alkol olmadığını anladım, zira aldığı uyuşturucu düzeyi alkolü kaldıramazdı. Çocuğun ise işi bitmişti, uyuşmuş bir şekilde sarhoş sarhoş sırıtıyordu ve taburesinden düşecek hâldeydi, bir yandan da harıl harıl bir şeyler anlatıyor, tekrar tekrar gözlerini odaklayıp Lise'yi daha iyi görmeye çalışıyordu. Kostüm ekibinin giydirdiği siyah deri ceketiyle oturuyordu Lise de, fermuarını çenesine kadar çekmiş, kafatası bembeyaz suratının altında bin vatlık bir ampul misali parlayacak gibiydi. Bunu görmemle, onu orada görmemle, bir sürü şeyi bir defada anladım.

Gerçekten ölmek üzere olduğunu anladım; ya *wizz* yüzündendi ya da hastalığı... veya sebep ikisi birdendi. Bunun gayet farkında olduğunu anladım. Yanındaki çocuğun dış iskeleti göremeyecek kadar sarhoş olduğunu ama o pahalı ceketi ve içkilere ödediği paraları fark edemeyecek kadar da kafasının gitmediğini anladım. Ve gördüğüm şeyin tıpkı göründüğü gibi olduğunu anladım.

Ama anlam veremiyordum, öyle hemen akıl erdiremedim. İçten içe utanç duyuyordum.

Lise ise gülümsüyordu, ya da gülümsemeye benzediğini sandığı bir şey yapıyordu; duruma uygun olduğunu bildiği bir ifade takınıyor, çocuğun kayık ağzından saçtığı saçmalıklarla aynı anda başını sallıyordu, derken o korkunç sözünü hatırladım; izlemekten hoşlandığına dair.

Şimdiyse bildiğim bir şey var. Tesadüfen oraya gitmemiş, onları görmemiş olsaydım, sonrasındaki her şeyi kabul etmem mümkün olurdu. Onun adına sevinmeyi bile becerirdim belki. Ya da onun dönüştüğü veya onun imgesiyle yara-

tılmış her neyse buna, Lise gibi davranıp hatta o olduğuna inanan bir programa güvenmenin bir yolunu bulurdum. Rubin'in inandığına, yani bunu gerçekten aştığına, bizim bu yüksek teknoloji Jan Dark'ın Holywood'un o bütünleşik tanrısına kavuşmak için yanıp tutuştuğuna, kendisi için veda vaktinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığına inanabilirdim. Polikarbon ve iğrenç et yığınının zincirlerine hapsolmuş o acınası bedeninden kurtulurken özgürlük çığlıkları attığına da. Eh, belki de doğruydu hepsi. Böyle olmuştu belki. Eminim o da böyle olmasını bekliyordu.

Ama onu orada, o sarhoş çocuğun elini, hissedemediği o eli tutarken görünce, insanları harekete geçiren hiçbir amacın bütünüyle saf olmadığını kesin olarak anlamıştım. Şöhrete ve sibernetik ölümsüzlüğe duyduğu o yıpratıcı, çılgın tutkusuna rağmen Lise'nin bile zaafları vardı. Kabul etmekte zorlandığım bir şekilde insandı.

O gece dışarı çıktığında, biliyordum ki amacı kendine veda etmekti. Bunu onun yerine yapacak kadar sarhoş birini bulmaktı. Çünkü, o zaman anlamıştım ki, söylediği şey doğruydu: İzlemeyi seviyordu.

Ben çıkarken gördü galiba beni. Kaçıyordum resmen. Gördüyse de yüzümdeki dehşet ve acıma duygusu benden daha da nefret etmesine sebep olmuştur muhtemelen.

Bir daha da görmedim onu.

Günün birinde soracağım Rubin'e, neden bir tek ekşili Wild Turkey yapmayı biliyor diye. Rubin'in ekşi kokteylleri balyoz gibidir. Etraftan sinsi faaliyetler peşindeki daha küçük eserlerinin tıkırtı ve patırtıları gelirken, yamulmuş alüminyum bardağı bana uzatıyor.

"Frankfurt'a gelmen gerek," diyor yine.

"Neden, Rubin?"

"Seni araması yakındır çünkü. Ayrıca buna hazır olmadı-

ğını sanıyorum. Kafan hâlâ allak bullak; üstelik o şey aradığında Lise gibi konuşup onun gibi düşünecek, sen de sonrasında çok tuhaflaşacaksın. Benimle Frankfurt'a gelirsen, nefes alırsın biraz. Orada olduğunu bilemez..."

"Söyledim sana," dedim, kulübün barındaki hâlini hatırlayarak, "çok işim var. Max–"

"Max'i siktir et. Max'i zengin ettin sen. Max dursun durduğu yerde. *Kings*'in telifinden aldığın pay sayesinde sen de zengin oldun, inat etmek yerine banka hesabına girseydin bilirdin. Tatile çıkacak kadar paran var yani."

Rubin'e bakıp o son bakışın hikâyesini ona ne zaman anlatacağımı düşünüyorum. "Rubin, çok sağ ol dostum, ama ben..."

İç çekip içkisini içiyor. "Ama ne?"

"Rubin, beni ararsa, arayan *o* mu olacak?"

Uzun uzun bana bakıyor. "Orasını ancak Tanrı bilir." Masanın üstüne koyduğu bardağın sesi geliyor. "Yani Casey, teknoloji ortada, yani kim bilebilir ki bunu?"

"Seninle Frankfurt'a mı geleyim diyorsun?"

Çelik çerçeveli gözlüğünü çıkarıp oduncu gömleğinin eteğiyle yarım yamalak siliyor. "Evet, öyle diyorum. Dinlenmen lazım. Belki şu an değil ama sana sonradan lazım olacak."

"Nasıl yani?"

"Onun bir sonraki albümünü düzenleyeceğin zaman. Ki fazla beklemeyeceğin kesin, zira paraya çok ihtiyacı var. Bir şirketin anabilgisayarında çok fazla ROM kullanıyor, *Kings*'ten kazandığı pay ise onu oraya yerleştirmek için yapılanların bedelini ödemeye yetmiyor. Sen de onun editörüsün, Casey. Başka kim yapacak ki bunu yani?"

Rubin gözlüğünü tekrar takarken ona öylece bakakalıyorum, hiç hareket edemiyorum sanki.

"Başka kim yapacak, dostum?"

Derken o an icatlarından biri tıkırdıyor, net ve ince bir ses bu, sonra kafama dank ediyor: Rubin haklı.

İt Dalaşı

Michael Swanwick ve William Gibson

Niyeti devam edip Florida'ya kadar gitmekti aslında. Yol parasını bir silah kaçakçısı için iş yaparak çıkaracak ya da savaş bölgesinde isyancıların kurduğu sikko bir orduya yazılacaktı. Ya da belki, yola devam ettiği sürece geçerli olan biletiyle otobüsten hiç inmeyecek, Greyhound'un Uçan Hollandalısı olacaktı. Soğuk, yağlı camın üstündeki belirsiz yansımasına bakıp sırıttı, o sırada Norfolk kent merkezinin ışıkları yanından kayarak geçiyor, şoför son bir köşeden dönüş yaparken otobüs de yorgun amortisörlerinin üstünde sallanıyordu. Bir hapishanenin egzersiz avlusu gibi gri ve sert ışıkla aydınlatılmış beton bir alan olan otobüs terminaline varınca sarsılarak durdular. Ama açlıktan ölüşünü izliyordu Deke, Oswego'da bir kar fırtınasında, yanağı aynı otobüsün penceresine dayanmış hâlde olacaktı belki; cesedini bir sonraki durakta, üstünde rengi solmuş tulumuyla yaşlı bir adamın söylene söylene dışarı attığını görüyordu. Öyle ya da böyle, diye düşündü, hiç önemi yoktu. Ama bacakları şimdiden ölmüş gibiydi. Şoför de yirmi dakika mola vermişti; Virginia'daki Tidewater İstasyonu'nda. İki tuvaletinin de ikişer girişi olan, cüruf tuğlalı eski bir binaydı burası, geçen yüzyıldan kalma bir yerdi.

Kütük gibi olmuş bacaklarıyla hediyelik eşya tezgâhını gönülsüzce görmezden gelmeye yeltendi ama tezgâhın başındaki siyahi kız gözlerini dört açmış, o eski cam kutu içindeki tek tük şeyin başında nöbet tutuyordu; hayatı buna bağlıydı sanki. *Muhtemelen öyle*, diye düşündü Deke arkasını dönerek. Tuvaletlerin karşısında, açık bir kapının üstünde OYUNLAR yazan plastik, biyofloresan bir tabela belli belirsiz yanıp sönüyordu. Bir grup köylünün bir bilardo masasının etrafında toplandıklarını gördü. İşi gücü olmadığı, can sıkıntısı bir bulut gibi peşinden ayrılmadığı için kalabalığın içine başını uzattı. Çift kanatlı bir uçak gördü; kanatları ancak başparmağının boyundaydı ve parlak, turuncu bir çiçek gibi alev saçıyordu. Arkasından dumanlar çıkararak bir burgu yaptı, ardından masanın yeşil çuha kaplı alanına çarpıp ortadan kayboldu.

"Helal sana, Minik," diye böğürdü köylünün biri, "bitir o pezemengi!"

"Hey," dedi Deke. "Neler oluyor burada?"

En yakında duran köylü, siyah meşinden bir kamyoncu şapkası takmış, fasulye sırığı gibi bir adamdı. "Minik, Max'i koruyor," dedi, gözlerini masadan ayırmaksızın.

"Hadi ya? Nedir o?" Ama bu soruyu sorduğu sırada bile görüyordu onu: Malta haçı biçiminde, kollarının üstünde *Pour le Mérite* sloganı yazan, mavi mine kaplamalı bir madalyaydı bu.

Mavi Max masanın kenarında, kırılacak gibi görünen krom bir sandalyeye sıkışmış muazzam genişlikte ve son derece hareketsiz bir kütlenin hemen önünde duruyordu. Adamın hâki iş gömleği Deke'in üzerinde yelken kanadı gibi dururdu ama o şişmiş gövdesi gömleği öyle bir germişti ki, düğmeleri her an kopacak gibiydi. Deke buraya gelirken gördüğü güneyli askerleri hatırladı; o acayip, sırık gibi bacakların üstünde sanki başka bir bedenden ödünç alınmışa benze-

yen, koca göbekli endotipler. Ayakta duracak olsa Minik de böyle görünürdü ama daha büyük ölçekte: Kırk beden bir kot pantolon, beli de onca kiloluk şiş göbeği taşıması için çelik örgülü olmalıydı. Minik'in ayakta duracak hâli olsaydı tabii; zira o parlak iskeletin aslında tekerlekli sandalye olduğunu daha yeni fark etmişti Deke. Adamın yüzünde rahatsız edici biçimde çocuksu bir hava, yağ katmanları ve gıdıların arasında neredeyse kaybolmuş yüz hatlarında gençliğin, hatta güzelliğin dehşet uyandıran bir emaresi vardı. Masada Minik'in karşısında dikilen öbür adamın ise gür favorileri ve ince bir ağzı vardı. Gözleriyle bir şeyi itmeye çalışıyor gibiydi, gözlerinin kenarlarından konsantrasyon çizgileri yayılıyordu.

"Mal mısın nesin?" Kamyoncu şapkalı adam arkasına dönünce Deke'in Indo marka işçi kotunu ve bileklerindeki pirinç zincirleri ilk kez fark etti. "Sen bi' siktir olup gitsene. Senin gibileri istemiyoruz burada." Ardından it dalaşını izlemek için önüne döndü.

Ortada bahisler dönüyor, paralar ödeniyordu. Köylüler fiziksel paraları, eski paraları, pul ve madeni para satan dükkânlardan alınmış özgürlük heykeli portreli dolarları ve Roosevelt portreli beş sentlikleri ortaya koyarken daha temkinli bahisçiler şeffaf plastik kaplamalı antika kâğıt dolarları indiriyordu masanın üstüne. Dumanın içinden üç tane kırmızı uçak belli bir düzen içinde uçarak çıkageldi. Fokker D VII model uçaklardı bunlar. Sesler kesildi. Fokkerlar iki yüz vatlık ampulün güneş gibi parlayan küresinin altında görkemli biçimde yana yattılar.

Mavi Spad birdenbire çıktı ortaya. Onun hemen ardından gölgeli tavandan iki Spad daha fırladı. Köylüler küfrü bastı, bir tanesi de keh keh gülmeye başladı. Uçuş düzeni aniden bozulmuştu. Fokkerlardan biri kuyruğundaki Spad'ı atlatmayı başaramayınca çuhanın üstüne dalıyordu az kalsın. O yeşil düzlüğün üstünde öfkeli zikzaklar çiziyordu ama nafi-

le. Sonunda yükselmeye başladı, düşmanı da onun peşinden sertçe, çok dik bir şekilde yükseldi... ve irtifa kaybetti, zamanında geri çekilemeyecek kadar alçalmıştı.

Bir yığın gümüş para toplandı.

Fokkerların sayısı azalmıştı şimdi. Bir tanesinin kuyruğunda iki Spad vardı. İğne gibi yağan izli mermiler, kokpitini parçalayarak yanından geçti. Fokker kayarak sağa döndü, bir Immelmann manevrasıyla yan yatıp peşindeki uçaklardan birinin arkasına geçti. Ateş açmasıyla çift kanatlı uçak yalpalayarak yere düştü.

"Yaşa be, Minik!" Köylüler masanın etrafını kuşatmıştı.

Deke hayretten donakalmıştı. Yeniden doğmuştu sanki.

Frank'in Kamyon Durağı, Sadece Ticari Araçlar güzergâhında, şehrin iki mil dışındaydı. Deke otobüsle buraya gelirken sırf boş bir alışkanlıktan dolayı fark etmişti burayı. Şimdiyse buraya trafik ve beton bariyerlerinin arasından yürüyerek gidiyordu. Kocaman, sekiz parçalı körüklü kamyonlar hızla yanından geçiyor, her seferinde arkalarında bıraktıkları rüzgârlar onu yol kenarına fırlatacak gibi oluyordu. Ticari araç durakları kolay mekânlardı. Frank'in yerine elini kolunu sallaya sallaya girdiğinde, onun büyük bir tırdan indiğini varsayacaklardı, hediyelik eşya dükkânında da rahat rahat bakınacaktı. Projeksiyonlu sinir plakalarının bulunduğu tel raf, bir yığın Kore kovboy gömleği ile Fuzz Buster çamurlukların arasında bulunuyordu. Rafın üstünde, Asya tarzı iki ejderha havada birbirine girmişti; dövüşüyorlar mı yoksa sikişiyorlar mı anlayamadı. Aradığı oyun oradaydı: Üstünde SPADS & FOKKERS yazan bir plakaydı bu. Oyunu cebe atması üç saniye, mıknatısını çıkarıp –D.C.'deki aynasızlar buna el koyma zahmetine girmemişlerdi– evrensel emniyet etiketinin üstünden geçirmesi daha da kısa sürdü.

Çıkarken iki programlama ünitesi, bir de antika bir işitme

cihazına benzeyen, Batang marka küçük bir bağdaştırıcı kumandayı attı cebe.

Rasgele bir apartman seçip emlakçıya da sosyal yardımları kesildiğinden beri yaptığı konuşmayı yaptı. Kimse kontrol etmeye kalkmıyordu zaten; devletin işi dolu odaları sayıp ödeme yapmaktı sadece.

Küçük odada belli belirsiz bir idrar kokusu vardı, ayrıca duvarlara Radikal Anarşist Özgürlük Cephesi'ne ait sloganlar yazılmıştı. Deke çöpleri ayağıyla bir köşeye itti, sırtını duvara vererek oturup plaka paketini yırtarak açtı.

Taklalar, yuvarlanmalar ve Immelman manevralarıyla dolu katlanmış bir talimatname, bir tüp elektrot jeli ve kullanım özelliklerinin listelendiği bir bilgisayar çıktısı vardı içinde. Plaka ise beyaz plastik bir parçaydı; bir yanında mavi, öbür yanında kırmızı renkli çift kanatlı bir uçak ve logo vardı.

Deke plakayı elinde çevirip duruyordu: SPADS & FOKKERS, FOKKERS & SPADS. Bir kırmızı, bir mavi. İletken yüzeye jel sürdükten sonra Batang'ı kulağının arkasına yerleştirip programlayıcıyı duvardaki prize, plakayı da programlayıcıya taktı. Endonezya malı ucuz bir ekipmandı. Program çalışırken ense kökü rahatsız edici bir biçimde zangırdıyordu. Ama işlemin bitmesiyle, yüzünün birkaç santim önünde gök mavisi bir Spad hiç durmaksızın oradan oraya uçmaya başladı. Işıklar saçacaktı neredeyse, o kadar gerçekçiydi. Genellikle müze düzeyindeki o aşırı ayrıntılı modellerde bulunan garip bir iç yaşamı vardı uçağın ama onu var etmek için bütün konsantrasyonunu kullanması gerekiyordu. Dikkati bir an bile saparsa uçağın odağı kayboluyor, görüntü bulanıklaşıp acınası bir lekeye dönüşüyordu.

Kulaklığın pili bitene kadar antrenman yaptı, ardından duvara yaslanıp uyuyakaldı. Uçuyordu rüyasında, sadece be-

yaz bulutlar ve mavi gökten oluşan bir evrendeydi; aşağı ve yukarı yoktu burada, çakılacağı yeşil alanlar da.

Krill keki kızartmasının o yağlı kokusuyla uyandı ve açlık içinde kıvrandı. Parası da yoktu. Olsun, binada bir sürü öğrenci vardı. İçlerinde programlama ünitesi almak isteyen birileri çıkardı illaki. Deke fazladan arakladığı üniteyi alıp koridora çıktı. Az ilerideki kapının üzerinde bir poster vardı: YAN TARAFTA MÜTHİŞ GÜZEL BİR EVREN VAR. Posterin altındaysa bir ilaç şirketinin reklamından koparılmış ve o daha doğmadan önce inşa hâlinde olan "uzay kolonisi"nin ilham veren resminin üstüne yapıştırılmış, çok renkli haplardan oluşan bir yıldız manzarası vardı. HADİ GİDELİM, diyordu poster, hipnotik kolajının altında.

Kapıya vurdu. Açıldı, emniyet zincirinin müdahalesiyle beş santimlik bir kız suratı belirdi aralıktan. "Evet?"

"Bunun çalıntı olduğunu düşüneceksin." Programlayıcıyı elleri arasında gezdirdi. "Yepyeni çünkü, hatta nerdeyse hiç el değmemiş, barkodu da hâlâ üstünde. Ama bunu tartışmayacağım şimdi. Hayır. Başka bir yerden alsan iki katını ödeyeceksin ama ben sana yarı fiyatına vereceğim."

"Hadi ya, harbiden ciddi misin?" Ağzının görünür kısmı garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elini avuç içi yukarıda, gevşek bir yumruk hâlinde uzattı. Çene hizasında. "Baksana şuna!"

Elinde bir delik vardı, sağ kolunun tepesine kadar çıkan kara bir tünel gibiydi. İki küçük kırmızı ışık. Sıçan gözleri. Deke'e doğru koştular; büyüyor, parlıyorlardı. Gri bir şey hızla fırlayıp yüzüne atladı.

Çığlık atıp ellerini kaldırarak o şeyden kendini korumaya çalıştı. Bacakları birbirine dolanıp düştü; programlayıcı altında kalmış, paramparça olmuştu.

Deke başını tutup kıvranırken etrafa silikat parçaları sıçrıyordu. Acıyan yer, çok acıyordu; ama nasıl bir acı.

"Aman Tanrım!" Zincirler çıktı, kız onun tepesine dikilmişti. "Bak, gel hadi." Mavi bir el havlusunu sallıyordu. "Şunu tut da kaldırayım seni."

Çocuk akan gözyaşlarının arasından kıza baktı. Öğrenciydi. İyi beslenmiş görünüm, büyük beden *svetşört*, kredi referansı olacak kadar düzgün, beyaz dişler. Ayak bileklerinin birinde (bebek saçı kadar ince ayva tüyleriyle kaplıydı) ince, altın bir zincir. Japon tarzı dağınık kesim saçlar. Paralıydı. "Akşam yemeğim olacaktı o benim," dedi üzülerek. Havluyu kavrayıp kızın onu kaldırmasına izin verdi.

Kız gülümseyerek ama çekinerek uzaklaştı ondan. "Kendimi affettirmeme izin ver," dedi. "Yemek mi istiyorsun? Sadece bir projeksiyondu bu, merak etme?"

Deke, bir tuzağa ilerleyen bir hayvan gibi temkinli bir şekilde kızın peşinden içeri girdi.

"Yok artık," dedi Deke, "resmen *gerçek peynir* bu..." İçi dışına çıkmış bir kanepenin üstünde, bir metrelik bir oyuncak ayı ile düzensiz bir şekilde dizilmiş disketlerin arasına sıkışmıştı. Bir yığın kitap, giysi ve kâğıt yerlerde sürünüyordu. Ama kızın sihirli bir biçimde ortaya çıkardığı yiyecekler –Gouda peyniri, konserve et ve en hakikisinden sera üretimi buğday gofretleri– *Binbir Gece Masalları*'ndan fırlamış gibiydi.

"Ee," dedi kız. "İşçi çocukları ağırlamayı bilmediğimi de söylemezsin." Nance Bettendorf'tu adı. On yedi yaşındaydı. Ebeveyninin ikisi de çalışıyordu –aç gözlü şeyler–, kendisi de Willam ve Mary Üniversitesi'nde mühendislik okuyordu. İngilizce hariç bütün derslerinde en yüksek notları alıyordu. "Sıçanlarla ciddi bir meselen var herhalde. Sıçan fobin falan mı var?"

Çocuk gözünün ucuyla kızın yatağına baktı. Görülmü-

yordu aslında; örtünün üstünde şişkinlik yapıyordu sadece. "Öyle bir şey değil. Başka bir şeyi hatırlattı bana sadece."

"Nasıl bir şeyi?" Önünde çömelince o büyük svetşörtü pürüzsüz baldırlarından birinin tepesine kadar sıyrıldı.

"Şey işte... şeyi görmüş müydün hiç..." İstemsizce sesini yükselterek sözcükleri gevelemeye başladı. "*Washington Anıtı*'nı? Gece? Tepesinde şey... iki küçük kırmızı ışık var, hava araçları için sinyal gibi bir şeyi işte ben de... ben de..." Sarsılmaya başladı.

"Washington Anıtı'ndan mı korkuyorsun yani?" Nance bir çığlık atarak kahkahalar içinde yere devrildi, o uzun bronz bacaklarını savuruyordu. İçine bikini tarzı kıpkırmızı bir külot giymişti.

"Ona tekrar bakmaktansa ölürüm daha iyi," dedi düz bir sesle.

Nance o an kahkahayı kesti, doğrulup çocuğun yüzünü incelemeye başladı. Beyaz, düzgün dişleriyle alt dudaını kemiriyordu, aklına bile getirmek istemediği bir şeyi ortaya çıkarmış gibi. Sonunda cesaretini topladı. "Beyin kilidi mi?"

"Evet," dedi buruk şekilde. "D.C.'ye bir daha asla ayak basamayacağımı söylediler. Sonra da güldü pezevenkler."

"Neden tutukladılar seni?

"Hırsızım ben." Kıza asıl suçlamanın profesyonel mağaza hırsızlığı olduğunu söylemeye niyeti yoktu.

"Eski günlerde bilgisayarlara sarmış bir sürü insan makineleri programlamaya harcadılar ömürlerini. Ama şöyle bir gerçek var. İnsan beyninin bir makineyle zerre kadar alakası yok. Aynı şekilde programlanamazlar." Bu acı, zavallı monoloğu, bu uzun, bozuk plak gibi dönen saçmalıkları iyi biliyordu Deke; yalnızların, nadiren kendilerini dinleyecek biri çıktığında uzattıkça uzattığı, bozuk plak gibi tekrar tekrar anlattığı saçmalıklardandı. Tanımadığı insanların yanında

geçirdiği yüzlerce soğuk ve boş gece sayesinde öğrenmişti bunu. Nance sözlerine kendini kaptırmış, Deke ise başını sallayıp esniyor, sonunda Nance'in yatağına geçtikleri zaman uyumamayı başarabilir miyim diye düşünüyordu.

"Üstüne saldığım projeksiyonu kendim yaptım," dedi Nance, çenesinin altına çektiği dizlerine sarılarak. "Hırsızlara karşı aslında. O an elimdeydi, ben de eğlence olsun diye üstüne saldım, o İndojava malı programlayıcı zımbırtısını yutturmaya çalışıyordun bana." Öne eğilip tekrar elini uzattı. "Bak şimdi." Deke irkildi. "Yok, bir şey olmayacak, söz, bu seferki farklı." Avucunu açtı.

İçinde tek bir mavi alev dans ediyordu; kusursuzdu ve sürekli değişiyordu. "Şuna bir bak," dedi hayranlıkla. "Bak hadi. Ben yarattım bunu. Öyle yedi resimlik sikko animasyonlardan da değil üstelik. İki saatlik hiç durmayan bir döngü; asla tekrarlamayan, her ânı bir kar tanesi kadar özgün tam yedi bin iki yüz saniye!"

Alevin merkezi bir buz kristali biçimindeydi; parçaları ve yüzeyleri yanıp sönüyor, iç içe geçip yok oluyor, ardında neredeyse bilinçaltına işleyen görüntüler bırakıyordu; görüntüler o kadar parlak, o kadar keskindi ki insanın gözünü acıtıyordu. Deke yüzünü buruşturdu. İnsanlar vardı çoğunlukla. Minik boyutlarda güzel ve çıplak insanlar, düzüşüyorlardı. "Nasıl becerdin bunu?"

Kız çıplak ayaklarıyla parlak dergilerin üstünde kayarak ayağa kalktı ve ham kontrplak bir raftan aldığı dağınık çıktıları melodramatik bir biçimde sallayarak açtı. Sade ama pahalı görünümlü, düzenli bir sıra hâlinde dizilmiş küçük küçük konsollar vardı karşısında. Özel imalattı. "Esas mallar burada. Al sana bir görüntü bağdaştırıcı. Bu da hızlı silme modülüm. Bu da *beyin haritası için bire bir işlev çözümleyici*." Bir liste gibi sıralıyordu isimleri. "Kuantum titreşim dengeleyici. Program birleştirici. Görüntü derleyici..."

"Bunların hepsi bir tanecik alev çıkarmak için mi?"

"Aynen. Hepsi de son teknoloji, profesyonel düzey sinirsel projeksiyon aygıtları. Daha önce gördüğün her şeyin yıllarca ötesinde."

"Baksana," dedi Deke, "SPADS & FOKKERS'ı bilir misin?"

Nance güldü. Sonra doğru zamanın geldiğini düşünerek, Deke onun elini tutmak için uzandı.

"Dokunma bana, pislik herif, sakın dokunayım deme bana!" diye bağırdı Nance, beti benzi atmış, korkudan tir tir titreyerek geri çekilirken başını duvara vurdu.

"Tamam!" Ellerini havaya kaldırdı Deke. "Tamam! Yaklaşmıyorum hiç sana. Tamam mı?"

Nance korkuyla uzaklaştı ondan. Kocaman açtığı gözlerini kırpmıyordu; göz pınarlarında yaşlar birikmiş, kül gibi olmuş yanaklarına akıyordu. Sonunda başını iki yana salladı. "Hey. Deke. Özür dilerim. Sana önceden söylemem gerekirdi."

"Neyi?" Ama Deke'in içinde rahatsız edici bir his vardı... biliyordu zaten ne olduğunu. Başını o şekilde tutuşu. Ellerinin o zayıf kasılmalarla açılıp kapanması. "Sana da beyin kilidi takmışlar."

"Evet." Gözlerini kapadı Nance. "Bekaret kilidi. Götlek ailem taktırdı. Birilerinin bana dokunmasına, çok yakınımda durmalarına bile katlanamıyorum bu yüzden." Gözleri şiddetli bir nefretle açıldı. "Hiçbir şey yapmamıştım üstelik. Bi' kerecik bile. Ama ikisi de çalışıyorlar ve benim bir kariyer edinmeme kafayı öyle takmışlar ki gözleri başka şey görmüyor. Olur da seks meks işlerine bulaşırsam derslerimi aksatırmışım. Şu beyin kilidi bir çıksın, en rezilinden, en leşinden, en kıllısından birini bulup..."

Başını tutuyordu yine. Deke hemen yerinden fırlayıp ilaç dolabını karıştırdı. Bir kutu B-kompleks vitamini buldu, lazım olur diye birkaç tanesini cebe atıp iki tanesini yanında

bir bardak suyla Nance'e götürdü. "Al bakalım." Mesafesini korumaya dikkat ediyordu. "Ağrıyı hafifletir."

"Evet, evet," dedi Nance. Sonra kendi kendine konuşur gibi şöyle dedi: "Hıyarın teki sanmışsındır beni."

Greyhound istasyonundaki oyun odası neredeyse boştu. Yalnız, uzun çeneli on dört yaşında bir çocuk, bir konsolun üstüne eğilmiş, Kuzey Atlantik'in tehlikeli sularının haritasında rengârenk denizaltı filolarına manevralar yaptırıyordu.

Deke yeni büründüğü köylü kıyafetleriyle sallana sallana içeri girip kat kat yeşil vernikle dümdüz olmuş briket bir duvara yaslandı. İşçi tıraşlı saçlarındaki boyayı yıkamış, Goodwill'den birer kot pantolon ve tişört aşırmış, güvenliği tırışka bir binanın sauna dolabında bir çift bot bulmuştu.

"Minik buralarda mı, ahbap?"

Denizaltılar fosforlu lepistesler gibi fırlıyordu. "Kim soruyor?"

Deke sol kulağının arkasındaki kumandaya dokundu. Spad uçağı bir yusufçuk kadar çevik ve hassas bir şekilde konsolun üzerinde hızlı tono manevrası yaptı; öyle kusursuz, öyle gerçekçiydi ki salon bunun yanında illüzyon gibi kalıyordu. Deke zemin etkisi programından yararlanıp makinenin camını birkaç milimetreden sıyırarak koordinat sistemi üstünden hızla geçti.

Çocuk kafasını bile kaldırmadı. "Jackman's," dedi. "Richmond Caddesi'nin ilerisinde, fazla malların orada."

Spad yükseldiği sırada Deke'in kontrolü bırakmasıyla ortadan kayboldu.

Jackman's eski tuğla bir binanın üçüncü katının büyük kısmını kaplıyordu. Deke önce İndirimli Savaş Fazlası Mallar mağazasını buldu, ardından da aydınlatması olmayan bir lobinin üstündeki bozuk neon tabelayı. Binanın önündeki kaldırım ise başka türden artıklarla doluydu; kafası güzel savaş

gazileriyle, bazıları ta Çinhindi Savaşı'ndan kalmıştı. Gözlerini Asya'nın güneşleri altında yitirmiş ihtiyarlar, Şile'de ciğerlerine mikotoksin çekmiş, seğiren oğlanların yanına çökmüştü. Asansörün harap hâldeki kapılarının inleyerek kapanmasıyla Deke rahat bir nefes aldı.

Hortlakların cirit attığı o uzun odanın öbür ucunda Dr. Pepper logolu tozlu bir saat, sekize çeyrek kaldığını bildirdi ona. Jackman's kendisi doğmadan yirmi yıl önce mumyalanmış; nikotin, cila ve briyantinin etkisiyle sarı bir tabakayla kaplanmıştı. Saatin hemen altında, birilerinin dedeciğinin av ganimeti olan bir geyiğin hamam böceklerinin kanatları gibi parlak bir sepya tonu kazanmış boş gözleri, çerçevelenip büyütülmüş bir fotoğraftan Deke'e bakıyordu. Bilardo masasının takırtı ve fısıltıları, atış yapmak için eğilen bir oyuncunun muşamba üstünde dönen botlarının gıcırtıları vardı. Yeşil abajurlu lambaların bir hayli üstünden, kurumuş güller gibi solmuş krepon kâğıtlardan bir dizi Noel çanı sarkıyordu. Deke kalabalık duvarlara tek tek baktı. Bağdaştırıcı yoktu.

"Bir tane getir, belki lazım olur," dedi biri. Deke döndüğünde, metal çerçeveli bir gözlük takmış kel bir adamın yumuşak gözleriyle karşılaştı. "Adım Cline. Bobby Earl. Sende bilardocu havası yok hiç, bayım." Ama Bobby Earl'in sesinde ya da duruşunda herhangi bir tehdit yoktu. Burnunun üstündeki metal çerçeveyi alıp kalın camlarını kâğıt mendille sildi. Eski teknoloji biyoçiplerin nasıl takılacağını ona sabırla öğretmeye çalışan bir mağaza asistanını hatırlatıyordu Deke'e. "Kumarbazım ben," dedi adam gülümseyerek. Beyaz plastik dişleri vardı. "Tipimden pek belli olmuyordur ama."

"Minik'i arıyorum ben," dedi Deke.

"Eh," dedi gözlüğünü tekrar takarken, "bulamazsın onu. Bethesda'ya gitti, tesisatını Gaziler İdaresi'ne temizletmek için. Seninle kapışmazdı zaten."

"Neden?"

"E bu çevreden değilsin, yoksa hatırlardım yüzünü. İyi oynar mısın?" Deke başıyla onaylayınca Bobby Earl, Jackman's'ın öbür ucuna doğru seslendi: "Clarence! Getir şu bağdaştırıcıyı. Bir pilot bulduk."

Yirmi dakika sonra Deke, kumandasını ve cebinde ne kadar para kaldıysa hepsini kaybetmiş hâlde, kafası güzel askerlerin önünden geçiyordu.

"Sana benden bir tavsiye, evlat," diyordu Bobby Earl babacan bir tonda, eli Deke'in omzunda onu asansöre götürürken. "Muharip bir gaziyi yenemezsin... duydun mu? Ben de öyle çok iyi sayılmam bile, on ya da on beş defa uyarıcı almış eski bir piyadeyim sadece. İhtiyar Minik ise pilottu. Görev süresini sonuna kadar uyarıcılarla geçirdi. Beyin zarı diye bir şey kalmadı neredeyse adamda... hayatta yenemezsin sen onu."

Serin bir geceydi. Ama Deke öfke ve utancından alev alev yanıyordu.

"Amma da kabaymış," dedi Nance, o esnada Spad pembe iç çamaşırı yığınlarına bomba yağdırıyordu. Kanepede iki büklüm oturan Deke, Nance'e ait Braun marka alengirli kumandayı kulağından çıkardı.

"Bir de sen başlama şimdi, işi garanti zengin küçükhanım bozması..."

"Kasma ama bu kadar! Seninle alakalı bir şey değil ki bu, *teknoloji* sadece. Sendeki plaka cidden ilkel bir şey. Sokakta iş görür belki. Ama okulda yaptığım çalışmaların yanında... Baksana. Yeniden kodlasam ya ben onu."

"Ne dedin?"

"Güçlendireyim diyorum. Bu zımbırtıların hepsi on altılık kodla yazılıyor çünkü sektörde yazılımcı olanların hepsi içi geçmiş eski bilgisayar korsanları. Onların düşünme şekli böyle. Ben bunu bizim bölümdeki okuyucu-çözümleyiciye

bir götüreyim, üstünde birkaç değişiklik yapıp modern bir sinirsel dile dönüştüreyim diyorum. Fazlalık yapan bütün ara unsurları ortadan kaldırayım. Tepki süreni arşa çıkarır, geribesleme döngüsünü yarıya indirir. Sen de daha hızlı, daha iyi uçarsın. Tam bir profesyonel olursun, Kaptan!" Bongundan bir nefes çekip ardından iki büklüm hâlde öksürerek kahkahalar atmaya başladı.

"Yasal mı bu?" diye sordu Deke kuşkuyla.

"Millet ne diye altın telli kumanda alıyor sanıyorsun? Prestij için mi? Hadi oradan. İletkenliği daha iyi olduğu, tepki süresini birkaç nanosaniye kısalttığı için. Olay da tepki süresi zaten yavrum."

"Yok ya," dedi Deke. "O kadar kolay olsaydı herkeste olurdu. Minik Montgomery kullanırdı onu. En iyisini o kullanırdı."

"Sen dinlemiyor musun beni?" Nance'in bongu indirmesiyle içindeki kahverengi su yere döküldü. "Benim kullandığım aletler sokakta bulabileceğin her şeyin üç yıl ötesinde."

"Hadi be," dedi Deke uzun bir aradan sonra. "Böyle bir şeyi yapabilir misin harbiden?"

Ford Model T'den Lotus 93T'ye geçmek gibi bir histi. Spad mükemmel uçuyor, Deke'in her düşüncesine yanıt veriyordu. Haftalarca oyun salonlarında, tek bir fire bile vermeden oynadı. Muhitin gençleriyle kapışıyor, uçaklarını birer üçer yere indiriyordu. Risk alıyor, hızlı davranıyordu. Uçaklar da yere çakılıyordu...

Derken bir gün Deke sermayesini zulaya attığı sırada, sırık gibi, siyah bir adam yaslandığı duvardan doğruldu. Deke'in elindeki lamine kaplı paralara bakıp sırıttı. Yakut dişi parıldıyordu. "Bebelerle kapışan sevimli bir hayalet varmış buralarda, iyi uçtuğunu söylediler."

"Vay be," dedi Deke, yosunlu galetasına tereyağı sürüyordu. "O marsıkları bozuk para gibi harcadım resmen. Adamlar iyiydi ama ha."

"Çok güzel, canım," diye mırıldadı Nance. Final projesini hazırlıyor, makinenin birine haldır haldır veri giriyordu.

"Ya, bence bu işte cidden yetenekliyim ben. Yani, tamam, program bana avantaj sağlıyor ama bu avantajı kullanacak yetenek de var bende. Ciddi ciddi isim yapmaya başladım yani." Aniden radyoyu açtı. İçerisi bir Dixileland orkestrasının cazırtılı sesleriyle doldu.

"Hey," dedi Nance. "Çalışıyoruz şurada."

"Yok, ben bir..." Düğmeleri çevirip yavaş, romantik bir tıngırtı buldu. "Hah. Kalk hadi. Dans edelim."

"E ama biliyorsun ki yapamam..."

"Yaparsın tabii yavru kuşum." Deke o devasa ayıyı Nance'e fırlatıp yerden pamuklu bir kırkyama elbiseyi kaptı. Elbiseyi beli ve kolundan tutup yakasını da çenesinin altına sıkıştırdı. Paçuli ve belli belirsiz ter kokusu geliyordu elbiseden. "Şimdi, ben burada duracağım, sen de orada. Böyle dans edeceğiz. Anladın?"

Nance gözlerini yavaşça kırpıştırarak ayağa kalktı ve sıkı sıkı ayıya sarıldı. Ardından dans etmeye başladılar; yavaş yavaş, birbirlerinin gözlerine bakarak. Bir süre sonra Nance ağlamaya başladı. Buna rağmen yüzünde bir gülümseme vardı.

Deke hayal kuruyordu, kendisinin Minik Montgomery olduğunu ve jetine bağlandığını canlandırıyordu zihninde. Nöronlarının en ufak kıpırtısına bile makinenin yanıt verdiğini, reflekslerinin deli gibi hızlandığını, uyarıcının damarlarına durmadan aktığını hayal ediyordu.

Nance'in odasının zemini orman, yatağı And dağlarının eteklerinde bir yayla olmuştu; Deke de Spad'ini tam donanımlı, interaktif bir savaş makinesiymiş gibi son hızda uçu-

ruyordu. Bilgisayar kontrollü şırıngalar, performans artırıcı güçlü bir karışımı yavaş yavaş kan akışına bırakıyordu. Sensörler doğrudan kafatasına bağlıydı; Bolivya yağmur ormanlarının üzerinde çanak gibi duran o mavi-yeşil gökyüzünde ses hızını aşan ani bir dönüş yaptı. Minik, kontrol yüzeylerinin üstünden gelen hava akışını hissederdi mutlaka.

Aşağıda, piyadeler çatışma esnasında ölümüne susamışçasına öfkeye kapılmaları için dirseklerinin üzerine bağlanmış, içlerinde cehennem sıvısı bulunan plastik mavi şişeli uyarıcı pompalarıyla ormanı yararak ilerliyorlardı. Haftada on dakikalık dozlar alıyorlardı belki. Ama ağaç seviyesinde, refleksler son raddede, kara birliklerinin seni ancak tepelerine indiğinde fark edeceği kadar alçaktan uçarken fosgen gazını salıp onlar daha silahlarını bile çekemeden gözden kayboluyorsun... Devam etmek için bile ayırıcının durmadan akması gerek. Uçağın bilgisayarları biyokimyayı denetliyor, baraj kapaklarını açıp insan bileşenini ölümcül bir savaş moduna sokacak dozu ne zaman basacaklarına onlar karar veriyordu.

Öyle dozlar bitiriyordu seni. Yavaş yavaş, hiç ara vermeden, beynin yüzeyini yakarak, beynin hücre zarlarını kemirerek bir güzel yiyordu. Hava görevinden zamanında çekilmediğin takdirde, incelmiş beyin zarlarına kavuşuyordun sonunda; bedeninin başa çıkamayacağı kadar hızlı reflekslerle, bombok olmuş savaş ya da kaç refleksleriyle...

"Ortalığı kasıp kavurdum be, işçi tulumu!"

"Ha?" Nance'in pat diye içeri girip çanta ve kitaplarını en yakındaki yığının üstüne atmasıyla Deke irkilerek başını kaldırdı.

"Final projem, sınavlardan muafiyet aldım. Hoca hiç böyle bir şey görmediğini söyledi. Ya, ışıkları kıssan olur mu? Renkler gözümü alıyor."

Deke dediğini yaptı. "E göster hadi. Şu muhteşem şey neymiş göreyim ben de."

"Tamam." Nance kumandasını aldı, yatağın üstündekileri ayağıyla itip kendine duracak bir alan açtı, ardından poz verdi. Avucunun içinde bir kıvılcım alevlendi. Kolundan yukarı cıva gibi yayılıp boynunu sardı, üçgen kafası ve titreyen diliyle bir yılandı bu. Renkler, turuncular ve kırmızılar karıştı birbirine. Yılan Nance'in memelerinin arasında sürünüyordu. "Alev yılanı koydum adını," dedi gururla.

Deke'in yaklaşmasıyla Nance geriye sıçradı.

"Affedersin. Senin alevin gibi bu, di mi? İçinde minik minik alevler görüyorum."

"Bir nevi." Alev yılanı karnından aşağıya doğru süzüldü. "Gelecek ay iki yüz ayrı alev programını birleştirip görüntüleri elde etmek içim iki yandan kaynaştıracağım. Ardından da zihnin beden görüntüsünü kullanarak kendi kendini yönlendirmesini sağlayacağım. Bu sayede zihninde canlandırmana gerek kalmadan vücudunun her yerinde dolaşacak. Dans ederken bile duracak üstünde."

"Aptallığıma ver ama henüz bu dediklerini yapmadıysan ben nasıl görüyorum?"

Nance kıkırdayarak güldü. "İşin en iyi kısmı da bu... Bir bu kadar daha iş var. Parçaları birleştirip bütünleşik bir program hâline getirecek zamanım olmadı. Radyoyu açsana. Dans edesim var." Pabuçlarını ayaklarından fırlatıp attı. Deke hareketli bir şeyler açtı. Ardından, Nance'in isteğiyle sesini kıstı; neredeyse fısıltı seviyesinde çalıyordu şimdi.

"İki doz uyarıcı aldım." Yatağın üstünde ellerini Bali dansçıları gibi havada sallayarak zıplıyordu. "Denedin mi hiç? İ-na-nıl-maz. Mükemmel bir konsantrasyon sağlıyor. Bak şimdi." Balerin gibi parmaklarının ucunda durdu. "Daha önce hiç yapmamıştım bunu."

"Uyarıcı ha," dedi Deke. "O meretle yakalanan biri vardı, son duyduğumda herifi üç yıllığına piyade alayına postalamışlardı. Nereden buldun?"

"Yüksek lisansta bir gazi var, onunla anlaştık. Geçen ay çaktı sınavlardan. Malın verdiği görselleştirme becerisi müthiş. Gözlerim kapalıyken bile projeksiyon yapabiliyorum. Programı kafamda şıp diye birleştirdim."

"Sadece iki doz yetti yani?"

"Tek doz. Öbürünü sonraya sakladım. Hoca öyle etkilendi ki bir iş görüşmesi ayarlayacakmış bana. I. G. Feuchtwaren'ın işe alımcılarından biri iki haftaya bizim kampüse gelecek. O hap adamın hem beni hem de programı almasını sağlayacak. Okuldan iki yıl erken ayrılıp her şeyin sırası gelsin diye beklemeden doğruca sektöre gireceğim."

Yılan kıvrılarak alevler içindeki bir taç hâlini aldı. Nance'in hayatından çıkacağını düşününce Deke rahatsız ve garip bir hisse kapıldı.

"Cadıyım ben," diyordu Nance melodiyle, "sinirsel donanım cadısıyım." Tişörtünü başının üstünden sıyırıp attı. Diri, dik memeleri o dans ederken serbestçe, zarafetle hareket ediyordu. "Çıkıyorum işte" –popüler bir pop şarkısını söylüyordu şimdi– "en zirveye!" Meme uçları küçük ve pembeydi, sertleşmişlerdi. Ateş yılanı onları yalayıp hızla geçti.

"Hey, Nance," dedi Deke rahatsız olarak. "Biraz sakinleş istersen."

"Kutlama yapıyorum ben!" Parlak dore külotunun içine baş parmağını soktu. Alev, eli ve kasıklarının etrafında dönüyordu. "Bakire tanrıçayım ben, yavrum, güç ben-de!" Tekrar şarkı söylemeye başlamıştı.

Deke kafasını çevirdi. "Gitmem lazım," dedi geveleyerek. Evime dönüp otuz bir çekmem lazım. İkinci hapı nereye saklamış olabilir, diye düşündü. Her yerde olabilirdi.

Camianın bir protokolü; hürmet ve öncelik sırasına dayalı, Çin saraylarındaki kadar karmaşık, gizli bir düzeni vardı. Deke ortalığı yakıyormuş, şöhreti kasıp kavuruyormuş, hiç

önemi yoktu. Adını duyurmuş bir pilot bile canının istediği kişiye öylece meydan okuyamazdı. Adım adım yükselmesi gerekiyordu önce. Ama bunun için her gece uçuşa çıkman, kim olursa olsun sana meydan okuyan herkese karşılık vermen gerekirdi. Bir de iyiysen... o zaman hızla yükselmen gayet mümkündü.

Deke bir uçak öndeydi. Üçe karşı üç uçakla kapıştıkları bir turnuva maçındaydı. Seyirci çok yoktu ancak bir düzine kadardı ama güzel bir kapışma oluyordu ve seyirciler çok gürültü çıkarıyordu. Deke kapışmanın o manik sakinliğine dalmışken birden herkesin dut kesildiğini fark etti. Köylüler kıpırdanıp bakışıyorlardı. Gözler Deke'in arkasına çevrildi. Asansör kapılarının kapandığını duydu. Rakibinin ikinci uçağının da işini soğukkanlılıkla bitirip çekinceyle arkasına şöyle bir baktı.

Minik Montgomery, Jackman's'a teşrif etmişti. Tamamen felç olmamış ellerinden birinin minik seğirmeleriyle yönlendirdiği tekerlekli sandalyesi, kararmaya yüz tutmuş muşambanın üzerinde sessiz sessiz ilerliyordu. Sert, boş ve sakin bir ifade vardı yüzünde.

Tam o an Deke iki uçağını kaybetti. Bir tanesi çözünürlüğü bozulduğu için görüntü bulanıklaşınca bağdaştırıcı onu silmişti; diğeri ise sıkı kapışan rakibi yüzündendi. Adam ekseni üzerinde tam bir dönüş yapmış, hızı kesip yana kayarak yanından hızla geçen Deke'in çift kanatlısına yaylım ateşi açmıştı. Uçak alevler içinde yere çakılmıştı. Sona kalan iki uçak aynı rakım ve hızda gidiyordu ve üstünlüğü ele geçirmeye çalışıp dönüş yaparlarken doğal olarak turlamaya başladılar.

Köylüler, Minik'e sandalyesini masaya yaklaştırması için yer açtılar. Bobby Earl Cline ise leylek gibi bacaklarıyla aheste aheste peşinden geliyordu. Deke ile rakibi birbirlerine bakıp adamın söyleyeceklerini dinlemek için makinelerini bilardo masasından çektiler. Minik gülümsedi. O soluk, hamurumsu

suratının ortasında toplanmış, küçük yüz hatları vardı. Bir parmağı krom kolçağın üstünde hafifçe seyirdi. "Duymuştum seni." Doğruca Deke'e bakıyordu. Yumuşak ve şaşırtıcı derecede tatlı bir sesi vardı, küçük bir kızın sesi gibi inceydi. "İyiymişsin."

Deke başını yavaşça sallayarak onayladı. Minik'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Yumuşak, dolgun dudakları gevşeyerek sanki öpmeye hazırlanıyormuş gibi doğal bir şekilde büzüştü. Ufak ve parlak gözleri art niyetsiz bir şekilde Deke'i inceliyordu. "E bir görelim bakalım nasılsın."

Deke bu soğukkanlılık savaşında kendini kaybetti. Düşmanı alevler içinde yere çakılıp patlayarak masanın üstünde yok olduğunda ise Minik tek söz etmeden sandalyesini çevirdi, asansöre gidip mekânı terk etti.

Deke kazandığı paraları toplarken Bobby Earl yanına geldi. "Seninle oynamak istiyor."

"Hadi ya?" Bu camiada Minik'e meydan okuyacak kadar yükselmesine daha çok vardı. "Kesin bir numara vardır."

"Yarın Atlanta'dan gelecek adam iptal etti. Bizim Minik de yeni birileriyle kapışmayı bekliyordu. Yani Max için şansını deneyeceksin şimdi sen de."

"Yarın mı? Çarşamba yani? Hazırlanacak zamanım olmayacak."

Bobby Earl nazikçe gülümsedi. "Bir önemi olmaz bence."

"Ne demek bu, Bay Cline?"

"Hamlelerin zayıf be oğlum, anladın mı? Sürpriz falan yok sende. Acemiler gibi uçuyorsun, tek farkın daha hızlı ve çevik olman sadece. Neden bahsettiğimi anladın mı?"

"Pek sanmıyorum. Bahis mi koymak istiyorsun?"

"Doğruya doğru," dedi Cline, "bunu umuyordum ben de." Cebinden küçük siyah bir defter çıkardı ve bir kurşun kalemin ucunu yaladı. "Sana bire beş koyuyorum. Bundan daha iyisini başka kimse vermez."

Neredeyse üzülerek Deke'e baktı. "Ama Minik tabii ki de senden daha iyi yani, diyecek başka bi' şey yok. Adamın şu lanet oyundan başka hiçbir şeyi yok, bunun için yaşıyor. Lanet sandalyesinden kalkamıyor ki. Yaşam savaşı veren bir adamı yeneceğini sanıyorsan kendini kandırıyorsun."

Richmond Caddesi'ndeki kahvecinin karşısında bulunan Kentuck Fried şubesinde, Albay'ın Norman Rockwell'in elinden çıkmış portresi hissiz gözlerle Deke'e bakıyordu. Deke soğuk ve titrek elleriyle bardağını kaldırdı. Kafası bitkinlikten vızıldıyordu. Cline'ın dediği doğru, dedi Albay'a. Minik'le kapışırım ama kazanamam. Albay ona sakin, makul ama pek de sevecen olmayan gözlerle bakıyor; kahveciyi, savaş fazlası dükkânını, Richmond Caddesi'ndeki geri kalmış krallığındaki her şeyi uzun uzun seyrediyordu. Deke'in yapmak zorunda olduğu o korkunç şeyi itiraf etmesini bekliyordu.

"Karı zaten bırakıp gidecek beni," dedi Deke yüksek sesle. Tezgâhtaki siyah kız ona önce garip garip baktı, sonra da hızla başını çevirdi.

"Babam aradı!" Nance eve dans ederek girip kapıyı sertçe çekti. "Ne dedi, biliyor musun? Bu işi alır da altı ay dayanabilirsem beyin kilidimi açtıracakmış. İnanabiliyor musun, Deke?" Durdu. "İyi misin sen?"

Deke ayağa kalktı. Şimdi dikkatler onun üzerinde olduğu için gerçek değilmiş gibi hissediyordu, sanki bir filmdeymiş gibi. "Dün gece niye eve gelmedin?" diye sordu Nance.

Deke'in cildi acayip bir şekilde, kâğıttan bir maske gibi gergindi. "Hapı nereye zulaladın, Nance? Bana lazım."

"Deke," dedi Nance, yüzüne belli belirsiz bir tebessüm kondurmaya çalıştı ama hemen söndü. "Deke, benim o. Benim hapım. Bana lazım. İş görüşmem için."

Deke küçümser bir tavırla gülümsedi. "Para var sende. Bir tane daha alırsın nasıl olsa."

"Cumadan önce alamam! Deke, bak bu çok önemli. Hayatım tamamen bu iş görüşmesine bağlı. O hap lazım bana. Elimde bir tek bu var!"

"Dünyalar senin be, yavrum! Etrafına bir baksana: Yüz yetmiş gram sarı Lübnan keneviri! Kutular dolusu ançüez. İhtiyaç hâlinde sınırsız sağlık sigortası." Nance ondan uzaklaşmaya başladı, kirli nevresimler ile yatağının ucunda tepeleme duran sayfaları kırışmış dergilerin yarattığı durağan dalgalara takılıyordu ayağı. "Bunları ucundan bile görmedim hiç. Beni başarıya ulaştıracak avantajlar geçmedi hiç elime. Ama bu kez başaracağım. İki saat sonra bir maç var ve ortalığın amına koyacağım. Duydun mu beni?" Yavaş yavaş öfkelenmeye başlamıştı, iyiydi bu. Yapması gereken şey için öfke lazımdı ona.

Nance kolunu kaldırdı, avcu açıktı ama Deke buna hazırlıklı olduğundan Nance'in elini itti; o kara tüneli, o küçük kırmızı gözleri ucundan bile görmemişti. Ardından ikisi birden düştüler; Deke onun üstündeydi, Nance'in hızla alıp verdiği sıcak soluğu yüzüne vuruyordu. "Deke! Deke! Mal bana lazım Deke, *iş görüşmesi*, bir tek... lazım o... lazım..." Başını çevirdi, yüzünü duvara dönmüş, ağlıyordu. "Lütfen, Tanrım, lütfen yapma..."

"Nereye sakladın?"

Deke'in altında kalan Nance kasılmaya başladı, bütün bedeni korku ve acıyla sarsılıyordu.

"Nerede?"

Nance'in yüzünden kanı çekilmişti; gri bir ceset gibi görünüyor, gözleri dehşetle yanıyordu. Dudakları çarpıldı. Duramazdı artık, sınırı aşmıştı. Deke tiksintiye kapılmış, içi kalkmıştı; hiç ummadığı ve hoşlanmadığı bir şekilde bundan zevk alıyordu çünkü.

"Nerede, Nance?" Ardından yavaş yavaş, çok nazik bir şekilde onun yanağını okşamaya başladı.

Deke, eşekarısı kadar hızlı ve düz uzattığı parmağını düğmeye zarifçe kondurarak Jackman's'ın asansörünü çağırdı. Enerjisinden yerinde duramıyordu ve her şey onun kontrolündeydi. Yukarı çıkarken güneş gözlüğünü çıkarıp üstü parmak izi dolu krom yüzeydeki yansımasına baktı. Siyah gözbebekleri iğne ucu gibi küçülmüş, neredeyse görünmez hâle gelmişti ama dünya hâlâ neon gibi parlıyordu.

Minik bekliyordu. Kötürüm adam Deke'in göz bebeklerini, hareketlerindeki o abartılı sakinliği, uyarıcı almamış gibi beceriksiz numaralarına kalkışmasını görünce dudakları tatlı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Hadi bakalım," dedi o kız gibi sesiyle, "anlaşılan beni bir sürpriz bekliyor."

Max madalyası, tekerlekli sandalyenin borularından birine asılıydı. Deke pozisyonunu alıp pek de alaycı olmayan bir tavırla eğilip selam verdi. "Uçalım hadi." Meydan okuyan kendisi olduğu için savunma konumunda uçacaktı. Uçaklarını temkinli bir yükseklikte cisimlendirdi; dalış yapabilecek kadar yüksek, Minik saldırıya geçtiğinde önlem alacak kadar alçaktaydı. Bekliyordu.

Etraftakilerden aldı tüyoyu. Saçları briyantinli şişko bir çocuk irkilmiş, gözleri içine çökmüş gariban bir tip gülümsemeye başlamıştı. Mırıltılar yükseldi. Dopingli tepki süresinin etkisiyle donmuş kafalardaki gözler ağır çekimde hareket ediyordu. En çok üç nanosaniyede saldırının kaynağını tespit etti. Deke hızla başını kaldırdı ve...

Ha siktir, *kör* olmuştu! Fokkerlar doğrudan iki yüz vatlık ampulün oradan dalıyorlardı, Minik onu tuzağa düşürüp doğruca oraya bakmasını sağlamıştı. Ortalık bembeyaz olmuştu. Deke gözlerine dolan yaşları göz kapaklarıyla sıkıca

kapatıp telaş içinde görüntüyü korumaya çalıştı. Filosunu bölüp çift kanatlı uçaklarından ikisini sağa, birini sola çevirdi. Hemen hepsini yarım tur döndürdü. Mecburen körlemesine kaçıyordu şimdi; düşman savaş uçaklarının yerini göremiyordu.

Minik kıkırdayarak güldü. Deke seyircilerin sesleri arasından, düellonun iniş çıkışlarından âdeta bağımsız bir ritme sahip tezahüratların, küfürlerin ve masaya atılan madeni paraların sesleri arasından onun sesini duyabiliyordu.

Görüşü kısa süre sonra geri geldiğinde, Spadlerden biri alev almış düşüyordu. Fokkerlar geri kalan uçaklarının peşine takılmıştı; bir tanesini tek uçakla, diğerini iki uçakla takip ediyorlardı. Maçın daha ilk üç saniyesinde bir uçağını kaybetmişti.

Minik'in ona attığı izli mermilerden kaçarak peşinde tek takipçisi olan uçağına takla attırıp diğer uçağını da Minik ile ampul arasındaki kör noktaya yönlendirdi.

Minik'in yüzü çok sakin bir ifadeye büründü. Bir parça hüsran, hatta küçümseme bile izinden eser kalmamış bu dinginliğin içinde kaybolmuştu. Duygusuzca uçakları izliyor, Deke'in hamle yapmasını bekliyordu.

Derken Deke kör noktanın hemen gerisinden Spad'iyle saldırıya geçti. Fokkerlar hedef ıskalamaya, deli gibi iki yana yatmaya, pozisyonlarını düzeltmek için dönüp durmaya başladılar.

Spad, Deke'in öbür uçağının uygun konuma getirdiği üçüncü Fokker'ın üstüne çullandı. Kanatlarını ve kızıl gövdesini yaylım ateşine tuttu. Önce hiçbir şey olmadı, Deke kazara ıskaladığını sandı. Ama sonra o kırmızı piç kurusu sola sapıp ardında siyah, yağlı bir duman izi bırakarak aşağıya çakıldı.

Minik kaşlarını çattı; bozuntuya uğramasından kaynak-

lanan ince çizgiler ağzının kusursuzluğunu bozuyordu. Deke gülümsedi. Başa baş gidiyorlardı şimdi, Minik ise pozisyonunu bozmuyordu.

İki Spad yakın takip altındaydı. Deke uçakları masanın iki yanına savurup sonra bir araya getirdi. Bunları birbirlerine doğru uçurup Minik'in üstünlüğünü ortadan kaldırdı... ikisi de kendi uçaklarını tehlikeye atmadan ateş açamazdı şimdi. Deke makinelerini son hıza getirip burun buruna çarpıştırdı.

Çarpışma ânının hemen öncesinde Deke uçakları altlı üstü bir konuma getirerek Fokker'ların üstüne ateş açıp kaçtı. Minik hazırdı. Etraf alevlerle doldu. Sonra biri mavi, biri kırmızı iki uçak zıt yönlerde ilerleyerek yükselmeye başladı. Arkalarında iki çift kanatlı uçak havada birbirine girdi. Kanatlar birbirine değip döndü, ardından uçaklar büzüldü. İkisi birden neredeyse doğruca düşerek yeşil çuhanın üstüne çakıldı.

Daha onuncu saniyeden dört uçak düşmüştü. Siyah bir savaş gazisi dudaklarını büzüp hafif bir ıslık çaldı. Başka biriyse hayretler içinde başını iki yana salladı.

Minik tekerlekli sandalyesinde dik ve biraz öne doğru oturuyordu, kırpmadığı gözleri dikkat kesilmişti, yumuşak elleri güçsüzce kolçaklara asılıyordu. O keyifli ve kayıtsız havasından eser yoktu şimdi, bütün dikkatiyle oyuna mıhlanmıştı. Ne köylüler, ne masa ne de Jackman's vardı onun için. Bobby Earl Cline elini onun omzuna koydu; fark etmemişti bile. Uçaklar salonun iki ucunda, bir gayret yükseliyordu. Deke kendi uçağını dumanla kaplı tavana yapıştırdı. Minik'e şöyle bir bakmasıyla gözleri birbirine kenetlendi. İki soğuk bakış. "En iyi hamleni yap bakalım," dedi Deke dişlerini sıkarak.

Uçaklarını birbirlerine doğrulttular.

Uyarıcının etkisi zirve yapmıştı şimdi; Deke, Minik'in izli mermilerini uçakların arasında ağır ağır ilerlerlerken görebi-

liyordu. Fokker'ın attığı mermilerin iniş takımını sıyırıp geçmesi için sağlam bir hamleyle atılıp ardından burgu yaparak yan yattı. Minik de ondan geri kalmıyor, Deke'in ateşinden kaçıyor, iniş takımları neredeyse birbirine girecek kadar Spad'in yakınından geçiyordu.

Halüsinasyon görmeye başladığında Deke, Spad'ine son derece zor bir takla attırıyordu. Çuha masa kıvranıp bükülerek, Minik'in savaşırken üstünde uçtuğu Bolivya yağmur ormanının yeşil cehennemine dönüştü. Duvarlar geriye, gri sonsuzluğa doğru çekilirken, sibernetik bir jetin metal sınırlarıyla kendisini sarmaladığını hissetti.

Ama Deke ödevini yapıp da gelmişti. Halüsinasyonlara hazırlıklıydı ve onlarla başa çıkabileceğini biliyordu. Ordu askerlerine altından kalkamayacakları ilaçlar vermezdi. Spad ve Fokker takla atarak birbirlerinin yanından tekrar geçtiler. Deke, Minik Montgomery'nin yüzündeki gerilimleri, ormanın derinliklerindeki gökyüzünde savaşın yansımalarını görebiliyordu. Uçaklarını birbirlerine yaklaştırdılar, kontrol aygıtlarından doğruca arka beyne bağlı an torklu gerilimin, koltuk altlarının gerisinden pompalanan adrenalinin, jetin kaplamasının üstünden soğuk, hızlı bir serbestlikle akan havanın sıcak metalle ve korkunun teriyle karışmasını hissederek. İzli mermilerin yüzünü sıyırıp geçmesiyle geri çekildi, Spad'in tekrar hızla Fokker'ın yanından geçtiğini gördü; ikisi de sağlamdı. Köylüler kafayı yemişlerdi artık; şapkalarını sallayıp ayaklarını yere vuruyor, deli gibi davranıyorlardı. Deke ile Minik'in bakışları tekrar birbirine kilitlendi.

Bir an içi fesatlıkla doldu; sinirleri jetlerin And Dağları'nın üzerinde insanüstü dönüşler yaparken parçalanmasını engelleyen karbon kristal tüpler kadar gergin olsa da sahte, rahat bir gülümsemeyle göz kırpıp başını "Şuna bak" dercesine hafifçe yana çevirdi.

Minik o tarafa baktı.

Yalnızca bir anlığına bakmıştı ama o kadarı yetmişti. Deke teorik tolerans sınırında, bu camiada daha önce hiç görülmemiş hızlı ve sert bir Immelmann manevrası yapıp Minik'in kuyruğuna takıldı.

Bundan kurtul da görelim, enayi.

Minik uçağıyla doğruca yeşilliğe daldı, Deke de peşinden gitti. Ateş açmayacaktı. Minik'i istediği yerde kıstırmıştı.

Kaçıyordu. Girdiği bütün çatışmalarda yaptığı gibi. Coşkunun, uyarıcıların zirvesindeydi belki ama kaçacak delik arıyordu. Çuha masanın üstüne inmişlerdi şimdi, ağaçların üstünde uçuyorlardı. Vazgeç artık, dedi Deke içinden, ardından hızını kökledi. Gözünün ucundan Bobby Earl Cline'ı görebiliyordu, yüzünde garip bir ifade vardı. Yalvarır gibi. Minik'in dinginliği hasar almış, yüzü ıstırapla çarpılmıştı.

Minik paniğe kapılıp uçağıyla kalabalığın içine daldı. Çift kanatlılar köylülerin arasında taklalar atıp dönmeye başladı. Seyircilerden bir kısmı refleksle geri kaçtılar; diğerleriyle gülüyor, uçakları sinek gibi kovuyorlardı. Ama dehşetin kor alevi Minik'in gözlerine yerleşmişti, sonsuza dek sürecek korku ve mahkûmiyetin belirtisiydi bunlar, durmak bilmeden birbirlerini kemiren o iki sınırın...

Korku havadayken ölmekti, mahkûmiyet ise metale sıkışıp kalmaktı; önce uçağa, sonra tekerlekli sandalyeye. Hepsini onun yüzünden okuyordu Deke: Savaşmak Minik'in sahip olduğu tek kaçış yoluydu ve bunu eline geçen her fırsatta kullanmıştı. Ta ki meçhul bir *nationalista* antika uçaksavar füzesiyle onu Bolivya'nın mavi-yeşil göklerinden indirip doğruca Richmond Caddesi'ne, Jackman's'a ve bu rengi solmuş çuhanın üstünde son kez karşı karşıya geldiği, bu gülümseyen katilin eline düşürene kadar.

Deke parmak uçları üstünde sallanıyordu; suratı, Minik'i havada vurup birbirine geçmiş metal ve ezilmiş bir et düğümü hâlinde düşürmeye kalkmadan önce bile beynini yakmış

uyuşturucunun alameti farikası olan o karizmatik gülümsemeyle yanıyordu. O an her şey anlam kazandı. Minik'i ayakta tutan tek şeyin uçmak olduğunu fark etti. Her gün ölümle burun buruna gelmesi, ardından o metal tabuttan yükselip yeniden hayata dönmesi. Çöküşüne tamamen kendi iradesiyle engel oluyordu. O irade bir bozuldu mu ölümlü olduğu düşüncesine kapılır, boğulup giderdi. Minik iki büklüm olur, kendi kucağına kusardı.

Ve Deke hedefi on ikiden vurdu...

Minik'in son uçağı ani bir parlamayla gözden kaybolduğu sırada, etraf bir anlığına şaşkın bir sessizliğe büründü. "Başardım," dedi Deke fısıltıyla. Ardından yükseltti sesini, "Ha siktir, başardım be!"

Masanın karşısındaki Minik sandalyesinde kıvranıyor, kolları seğiriyordu; kafası omzunun üstüne düşmüştü. Arkasında duran Bobby Earl Cline kor gibi yanan gözleriyle Deke'e dik dik bakıyordu.

Kumarbaz adam Max nişanını alıp kurdelesini lamine kaplı bir deste paranın etrafına sardı. Sonra desteyi birden Deke'in suratına fırlattı. Deke kolaylıkla, rahatlıkla desteyi havada kaptı.

Kumarbaz bir an için bilardo masasının öbür ucundan Deke'in üstüne atlayacak gibi oldu. Birisinin kolundan çekmesiyle durdu. "Bobby Earl," diye fısıldadı Minik, utancından sesi boğuklaşmıştı, "beni... çıkar buradan."

Sertçe, öfkeyle Cline arkadaşının sandalyesini döndürdü, ardından karanlığın içinde birlikte kayboldular.

Deke başını arkaya atarak güldü. Tanrım, müthiş hissediyordu! Max nişanını gömleğinin cebine attı, soğuk ve ağırdı. Paraları kotunun cebine tıktı. Havalara zıplayası vardı, bu zafer hissi vahşi bir yaratık gibi sıçrıyordu içinde, bir keresinde otobüsle geçerken ormanın içinde gördüğü geyiğin böğrü

kadar sağlam ve güçlü hissediyordu kendini ve bu defa her şeye, sonunda kazanmak için çektiği onca acı ve çileye değmiş gibi geliyordu.

Ne var ki Jackman's sessizliğe bürünmüştü. Tezahürat eden kimse yoktu. Onu kutlamak için etrafını saran kimse yoktu. Kendine gelmesiyle sessiz, düşman yüzler girdi görüş alanına. Onun tarafını tutan bir tane bile köylü yoktu. Hor görerek, hatta nefretle bakıyorlardı ona. Sonsuz gibi gelen uzun bir an, hava olası bir şiddetin titreşimleriyle doldu... Derken biri yana döndü, balgamını biriktirip yere tükürdü. Kalabalık dağıldı, söylene söylene, tek tek karanlığın içine daldılar.

Deke hareket etmiyordu. Bir bacağında kaslar seğirmeye başlamış, hapın etkisinin bittiğini haber veriyordu. Başının üst kısmı uyuşmuştu, ağzında da iğrenç bir tat vardı. Bir anlığına sonsuza dek aşağıdaki o canlı gölgenin içine düşmemek için masaya iki eliyle birden tutunmak zorunda kaldı; Dr. Pepper saatinin altındaki fotoğraftan bakan geyiğin ölü gözleriyle yerine mıhlanmıştı.

Birazcık adrenalin onu kendine getirirdi. Kutlama yapması lazımdı. İçkiyle ya da otla kafayı bulup birileriyle konuşması, kendisiyle çelişip detaylar uydurarak, böbürlenip güleрek kazandığı zaferi tekrar tekrar anlatması lazımdı. Böyle yıldızlı bir gecede durum yüksekten atmayı gerektirirdi.

Ama bütün sessizliği, büyüklüğü ve boşluğuyla Jackman's'ın ortasında dururken, birden farkına vardı: Bunları anlatacağı kimse kalmamıştı.

Hem de hiç kimse.

Yanan Krom

Hava çok sıcaktı Krom'u yaktığımız gece. Alışveriş merkezleri ve plazalarda, güveler neon ışıkların karşısında ölümlerine doğru kanat çırparken, Bobby'nin çatı katındaki ışık kaynakları bir monitörün ekranından ve matris simülatörünün ön yüzündeki yeşil ve kırmızı LED'lerden gelen ışıklardan ibaretti. Bobby'nin simülatörünü her çipine kadar ezberlemiştim; dışarıdan bakınca sıradan bir Ono-Sendaki VII'ye, "Siberuzay Yedilisi"ne benziyordu ama bu makineyi o kadar çok yeniden kurmuştum ki onca silikonun arasında bir milimetre kare bile orijinal devre bulmakta zorlanırdınız.

Simülasyon konsolunun karşısında yan yana durmuş, ekranın sol alt köşesindeki saat göstergesini izliyorduk.

"Başla," dedim zamanı geldiğinde ama Bobby çoktan başlamıştı zaten; öne eğilmiş, Rus programını elinin ayasıyla yuvaya sokuyordu. Atari makinesine jeton atan bir çocuğun o gergin zarafetiyle yapmıştı bunu; kazanacağından emin, bir dizi beleş oyun oynamaya hazır bir şekilde.

Matris kafamın içinde belirmeye başlarken, fosfenler gümüş bir dalga hâlinde görüş alanımda kabarıyordu; sonsuz, tamamen şeffaf, üçboyutlu bir satranç tahtasıydı. Biz şebekeye girerken Rus yazılım teklemeye başlamış gibiydi. Matrisin o kısmına bağlı başkaları varsa, bizim bilgisayarı simgele-

yen o küçük sarı piramitten çıkan titrek bir gölgenin yayılıp kaybolduğunu görmüştü muhtemelen. Mimetik bir silahtı bu yazılım, yerel renkleri yutup karşılaştığı her çeşit bağlamda kendini sistem arızalarında öncelikli bir uygulama olarak tanıtarak diğer işlemleri iptal etmesi için tasarlanmıştı.

"Tebrikler," dediğini duydum Bobby'nin. "Az önce Doğu Kıyı Şeridi Fisyon Kurumu inceleme aygıtına dönüştük..." Bu da bir yangın sireninin sibernetik eşdeğeriyle fiberoptik hatları aştığımız anlamına geliyordu, ama simülasyon matrisinde doğruca Krom'un veri tabanına gidiyor gibiydik. Henüz göremesem de, daha şimdiden bizi o duvarların beklediğini biliyordum. Gölge duvarlarıydı bunlar, buz duvarları.

Krom. Çelik kadar pürüzsüz o sevimli, çocuksu surat; Atlantik diplerindeki bir çukurun içine girse yabancılık hissetmeyecek, korkunç bir basınç altında yaşayan soğuk, gri gözler. Tepesini attıranlara kendi elleriyle hazırladığı kanserler verdiği söylenirdi, sizi öldürmeden önce yıllarca süründüren aşırı detaylı özel üretim varyasyonlarla. Krom hakkında çok şey söylenirdi, hiçbiri iç açıcı değildi.

Ben de Rikki'nin görüntüsüyle sildim onu aklımdan. Rikki çelik ve cam bir ızgaranın arasından çatı katına sızan tozlu bir ışık huzmesinin içinde diz çökmüş; rengi solmuş kamuflaj tulumuna, gül rengi şeffaf sandaletlerine, naylon bir malzeme çantasını karıştırırken çıplak sırtının o güzel hattı görünüyor. Başını kaldırmasıyla sarıya yakın bir tutam saç yüzüne düşüp burnunu gıdıklıyor. Gülümseyerek Bobby'nin eski gömleklerinden birinin düğmelerini ilikliyor, yıpranmış hâki pamuklu kumaş memelerini örtüyor.

Gülümsüyor.

"Ha siktir," dedi Bobby, "Az önce Krom'a vergi dairesinden olduğumuzu ve Yüksek Mahkeme'den üç celbi olduğunu söyledik... Hazırlan, Jack..."

Hoşça kal, Rikki. Bundan böyle seni bir daha göremem belki.

Krom'un buz koridorları karanlık, çok karanlık.

Kovboydu Bobby, olayın özü de buzdu; BUZ, yani Baskın Uzaklaştırma Zanaatı. Matris veri sistemleri arasındaki ilişkilerin soyut bir temsilidir. Meşru programcılar matriste işverenlerine ait sektörlere girip kurumsal verileri temsil eden ışıltılı geometrik yapıların ortasında bulur kendilerini.

Simülasyon matrisinin, büyük miktarlarda verilerin işlenmesini ve değiş tokuşunu sağlayan bu ortak elektronik halüsinasyonun o renksiz uzamsızlığında, veriler kuleler ve alanlar biçiminde uzanır sıra sıra. Meşru programcılar arkasında çalıştıkları o buz duvarlarını, faaliyetlerini başkalarından, Bobby Quine gibi sanayi casusları ve dolandırıcılardan gizleyen gölge duvarlarını görmezler hiç.

Bobby kovboydu. Kasa kırıcıydı, hırsızdı, insanlığın büyük elektronik sinir sistemini dikizleyip o kalabalık matriste veri ve para aşırıyordu; yıldızların yoğun bilgi yığınlarından ibaret olduğu, hepsinin tepesindeyse kurumsal galaksilerin ve askeri sistemlerin soğuk, spiral kollarının ışık saçtığı monokrom bir uzaysızlıktı burası.

Bobby, Centilmen Kaybedenler'de, bilgisayar kovboylarının, arakçıların, sibernetik soyguncuların takıldığı o şık barda içkisini içerken rastlayacağınız o ne genç ne yaşlı yüzlerden biriydi. Ortaktık biz.

Bobby Quine ve Otomatik Jack. Koyu renk gözlüklü, soluk benizli, sıska çocuk Bobby; miyoelektrik kollu, belalı tip ise Jack. Bobby yazılımsa, Jack donanımdır; Bobby konsollara abanırken, size avantaj sağlayacak her türlü ufak tefek şeyle Jack ilgilenir. Ya da en azından Centilmen Kaybedenler'deki piyasacılar size bunları söylerdi, Bobby Krom'u yakmayı

kafasına koymadan önce tabii. Ama Bobby'nin bir numarası kalmadığını, yavaşladığını da söyleyebilirlerdi. Yirmi sekizindeydi Bobby, konsol kovboyları için yaşlı demekti bu.

İkimiz de işimizde iyiydik ama büyük voliyi de vuramamıştık bir türlü. Doğru malzemelerin nereden bulunacağını ben biliyordum, Bobby ise her türlü tekniği yalayıp yutmuştu. Alnında beyaz renkli, havlu bir saç bandıyla arkasına yaslanır, takip edemeyeceğiniz bir hızla klavyelere abanır, bu camianın en alengirli buzunu tuşlara vura vura kırıp geçerdi ama bu ancak kendisini harbiden gaza getiren bir şey yaşadığı zaman olurdu, ki bu da pek sık gerçekleşmezdi. Bobby'nin fazla motivasyonu yoktu, bense kiramı ödeyip bir de üstüme temiz bir gömlek geçirecek kadar param olsun yeter diye düşünen biriydim.

Ama Bobby'nin kızlarla ilgili bir takıntısı vardı, onları kişisel tarot destesi falan gibi görüyordu; onu harekete geçirirlerdi. Bu konuda konuşmazdık hiç ama o yaz hünerlerini kaybedecek gibi olduğunda, Centilmen Kaybedenler'de daha çok zaman geçirmeye başladı. Neon ışıklara böceklerin üşüştüğü, etrafın parfüm ve *fast-food* koktuğu gecelerde, açık kapıların yakınında bir masada oturur, kalabalığın içeri girip çıkmasını seyrederdi. Güneş gözlüğünün gelip giden yüzleri taradığını görürdünüz, sonunda da beklediği kişinin Rikki olduğuna karar vermiş olmalıydı; beklediği joker, talihini değiştirecek kişi oydu. Bu seferki oydu.

Piyasaya bir bakıp yazılım dünyasındaki son gelişmeleri öğrenmek için New York'a gittim.

Fin'in dükkânında, arızalı bir METRO HOLOGRAFIX hologramı bulunuyordu vitrinde, üstlerine gri tozlardan kürk mantolar giymiş ölü sineklerin üzerinde duruyordu. İçerisi bele kadar gelen hurdalarla doluydu; ne olduğu belirsiz döküntülerin ardından, eski porno dergiler ve onlarca

yıllık sarı sırtlı National Geographic'lerin altında bel vermiş sunta rafların ardında akıntılar hâlinde yükselerek, güç bela görünen duvarlara kavuşmaya çalışıyordu.

"Sana bir silah lazım," dedi Fin. İnsanlara yüksek hızda çukur kazma özelliği kazandırmayı amaçlayan bir rekombinant DNA projesine benziyordu tipi. "Şansın varmış. Yeni Smith & Wesson geçti elime, 408 Tactical modeli. Namlusunun altında zenon projektörü var, pilleri kabzada, on iki inçlik çapıyla zifiri karanlıkta elli metre ötedeki hedefi gün ortasındaymış gibi gösterir. Işık kaynağı o kadar dar ki fark edilmesi hemen hemen imkânsız. Gece çatışmalarında büyü işlevi görür resmen."

Kolumu pat diye masaya bırakıp parmaklarımı vurmaya başladım; elin servo motoru çalışmaktan tükenmiş sivrisinekler gibi vızıldamaya başladı. Fin'in bu sese cidden sinir olduğunu biliyordum.

"Bunu rehin vermek ister misin?" Bir keçeli kalemin çiğnenmiş sapıyla bileğimin Duralumin eklemini dürttü. "Biraz daha az ses çıkaran bir şey alırsın belki?"

Vurmaya devam ettim. "Silah lazım değil bana, Fin."

"Tamam," dedi, "tamam." Ben de parmaklarımı vurmayı kestim. "Ama şöyle bir şey var bende, ne olduğunu bile bilmiyorum." Memnun görünmüyordu. "Geçen hafta Jersey varoşlarındaki çocuklardan aldım bunu."

"Ne olduğunu bilmediğin bir şey alır mıydın sen hiç?"

"Ukala herif." Ardından şeffaf bir zarf verdi bana; baloncukların arasından ses kasetine benzeyen bir şey görünüyordu. "Bir pasaport vardı ellerinde," dedi. "Kredi kartları ile bir saat de vardı. Bir de bu işte."

"Birinin ceplerini boşaltmışlar yani."

Başıyla onayladı. "Pasaport Belçika pasaportuydu. Sahteydi üstelik, bana öyle geldi, bu yüzden fırına attım. Kartları da. Saat fena değildi ama, Porche marka, güzel bir saat."

Bunun harici bir askeri program olduğu belliydi. Zarftan çıkarınca yansımasız siyah plastikle kaplı küçük bir taarruz tüfeğinin şarjörüne benziyordu. Kenarları ve köşelerinden parlak metal görünüyordu; uzun bir süredir oradan oraya dolaştığı beliydi.

"Sana indirim yaparım Jack, eski günlerin hatırına."

Gülümsemeden edemedim. Fin'den indirim almak, ağır bir valizi havaalanı koridorlarında on blok boyunca taşımak zorunda kalmışken Tanrı'nın yerçekimi kanununu yürürlükten kaldırması gibiydi.

"Rus malı gibi geldi bana," dedim. "Muhtemelen Leningrad banliyölerinden birinin kanalizasyonu için acil durum kontrolleridir. Tam benlikmiş."

"Bak," dedi Fin. "Senden daha yaşlı ayakkabılarım var benim. Bazen kalite bakımından Jersey'deki o magandalardan farkın yok gibi geliyor bana. Ne diyeyim ki şimdi, Kremlin'in anahtarı mı diyeyim? Bu şey her ne halta yarıyor, onu da sen bulacaksın. Ben satıcıyım sadece."

Aldım ben de.

Bedenlerimizi terk edip Krom'un buzdan kalesine girdik. Hızlıyız, hem de çok hızlı. İşgalci programın tepesinde sörf yapıyoruz âdeta, mutasyon geçiren arıza sistemleri coşarken tahtanın üstünde duruyoruz. Gölge koridorlarına sürüklenen bilinçli petrol akıntılarıyız.

Bedenlerimiz başka, çok uzaklarda bir yerde, içi tıka basa dolu, çelik ve cam tavanlı bir çatı katında. Başka bir yerde mikrosaniyelerimiz, geri çekilmek için zamanımız var belki.

Krom'un kapılarını denetim ve üç adet mahkeme celbi kılığına girerek aştık, ama savunma sistemleri bu tür resmi işgallerin hakkından gelmek için özel olarak tasarlanmıştı. En sofistike buzları arama emirlerini, mahkeme emirlerini ve celp kâğıtlarını savuşturmak üzere özel olarak yapılandırıl-

mıştı. İlk kapıyı kırdığımızda, Krom'un verilerinin büyük kısmı merkezi kumanda buzunun ardında yok oldu; fersahlarca uzanan koridorlar olarak, gölge labirentleri olarak görünüyordu bize bu duvarlar. Beş ayrı sabit hat hukuk firmalarına imdat sinyalleri gönderiyordu, ama virüs parametrelerin buzunu çoktan ele geçirmişti. Arıza sistemleri imdat çağrılarını yutarken mimetik altprogramlarımız merkezi kumanda tarafından silinmemiş her şeyi tarıyordu.

Rus program gizlenmemiş verilerin içinden arama sıklığına, aramaların ortalama sürelerine ve Krom'un bu aramalara dönüş hızına göre seçtiği bir Tokyo numarası alıyor.

"Tamamdır," diyor Bobby, "Japonya'daki bir dostundan gelen şifreli bir aramayız şimdi. İşimizi görür bu."

Yürü be kovboy.

Bobby kadınlar üzerinden okurdu geleceği, onun hatunları birer alametti, şartların değişeceğinin habercisiydi; bütün gece Centilmen Kaybedenler'de oturur, zamanın yeni bir çehreyi bir kart gibi önüne koymasını beklerdi.

Bir gece çatı katında yonttuğum bir çipin başında geç saatlere kadar çalışıyordum, kolumu çıkarmış, küçük manipülatörü doğrudan kesik kolumun köküne bağlamıştım.

Bobby daha önce görmediğim bir kızla içeri girdi, tanımadığım biri beni bu hâlde, kesik kolumdan çıkan sert karbon çivilere takılmış kablolarla çalışır vaziyette gördüğünde kendimi bir garip hissederim normalde. Kız hemen yanıma gelip ekrandaki büyütülmüş görüntüye baktı, sonra da manipülatörün vakumlu kılıfının altında hareket ettiğini gördü. Hiçbir şey söylemiyor, sadece izlemekle yetiniyordu. Hemen o an kanım ısındı kıza; bazen olur öyle.

"Otomatik Jack, Rikki. Ortağımdır."

Bobby güldü, kolunu kızın beline doladı, sesinde gecemi izbe bir otel odasında geçireceğimi belirten bir ton vardı.

"Selam," dedi kız. Uzun boyluydu, on dokuz-yirmi yaşlarındaydı, kaşı gözü de fazlasıyla yerindeydi. Burnunun üstündeki birkaç çil ve koyu kehribar ile Fransız kahvesi arası gözleriyle. Baldırının ortasına kadar kıvırdığı siyah dar kotu ve gül rengi sandaletleriyle uyumlu ince plastik kemeriyle.

Ama şimdi, bazen uyumaya çalıştığım sıralarda onu gördüğümde, tüm bu şehir ve duman yayıntısının kıyısında görüyorum onu; gözlerimin ardına yapışmış bir hologram gibi tıpkı, onu tanıdığım günlerde en azından bir kez giymiş olduğu renkli bir elbise var üzerinde, dizlerine bile varmıyor eteği. Çıplak, uzun ve ince bacaklar. Kahverengi saçlar, aralarda sarı tutamlar. Bir yerlerden gelen bir rüzgârla yüzünü örtüyor, bana el sallayıp veda ettiğini görüyorum.

Bobby abartılı hareketlerle bir yığın ses kasetinin arasında bir şey arıyormuş gibi yapıyordu. "Gidiyorum, kovboy," dedim, manipülatörü çıkararak. Kolumu yerine takarken Rikki de dikkatle beni izliyordu.

"Tamirden anlar mısın?" diye sordu.

"Aklına gelen ne varsa sen söyle, Otomatik Jack tamir etsin." Duralumin parmaklarımı onun önünde şaklattım.

Kemerinden küçük bir simstim deki çıkarıp kaset kutusunun üstündeki kırık menteşeyi gösterdi.

"Yarın hallederim," dedim, "sorun olmaz."

Vay anam vay, dedim içimden sonra, uykunun etkisiyle altı kat aşağı inip sokağa çıkarken, *böyle bir şans kurabiyesiyle Bobby'nin talihi amma da yaver gider ama. Sistemi işe yararsa köşeyi dönmemiz an meselesi*. Sokağa çıkınca gülümseyerek esnedim ve bir taksi çevirdim.

Krom'un kalesi parçalanırken, Rus programdan yayılan arıza sistemleri tarafından yutulan buz gölgeleri tabakalar hâlinde titreşip kayboluyor, merkezi ana kartımızın yaptığı saldırıdan uzaklaşarak buzun bizzat dokusuna bulaşıyor. Arıza sis-

temleri virüslerin sibernetik türevleridir, kendi kendilerini çoğaltır ve doymak bilmezler. Hep bir arada, durmadan mutasyon geçirerek Krom'un savunmalarını altüst edip kendi bünyelerine dahil ediyorlar.

Krom'u felç etmiş miydik, yoksa çalan bir zil ya da yanıp sönen kırmızı bir ışık mı vardı bir yerlerde? Biliyor muydu?

Maceracı Rikki adını takmıştı Bobby ona; o ilk birkaç hafta dünyaların onun olduğunu, neon ışıkların altındaki bu keskin ve parlak gösterinin tamamen onun için hazırlandığını sanmış olmalıydı. Bu piyasada yeniydi Rikki, dolaşması gereken kilometrelerce alışveriş merkezi ve meydan, dükkân ve kulüp vardı hâlâ önünde; Bobby de ona eşlik ediyor, arka sokakları, işlerin karanlık tarafındaki karmaşık bağlantıları, bütün oyuncuları adlarıyla, oyunlarıyla ona açıklıyordu. Yabancılık çekmemesini sağlıyordu.

Bir gece üçümüz Centilmen Kaybedenler'e gitmiş, köşedeki küçük bir masada içerken Rikki, "Koluna ne oldu?" diye sordu.

"Yamaç paraşütü," dedim, "kaza geçirdim."

"Yamaç paraşütüyle bir buğday tarlasının üstünden geçerken," dedi Bobby, "Kiev denen yerde. Bizim Jack bacaklarının arasında elli kiloluk bir radarla karanlıkta Nightwing kanadıyla süzülürken, Rus götleğin teki çıkıp kolunu kazara lazerle koparıyor."

Nasıl yaptım hatırlamıyorum ama konuyu değiştirdim.

Canımı sıkan şeyin Rikki değil de Bobby'nin onunla yaptıkları olduğunu söylüyordum kendime hâlâ. Bobby'yi uzun süredir, savaşın sonundan beri tanıyordum, kadınları bir oyun sayacı gibi kullandığını da biliyordum; Bobby Quine'in talihe, zamana ve kent gecelerine karşı oynadığı bir oyundu bu. Bobby'nin kendisini gaza getirecek, ona bir hedef yaratacak bir şey aradığı sırada çıkagelmişti Rikki de. Bu yüzden de

onu istediği ama sahip olamadığı, sahip olduğu ama koruyamadığı her şeyin sembolü hâline getirmişti.

Rikki'ye ne kadar âşık olduğunu dinlemek hoşuma gitmiyordu, buna kendisinin inandığını bilmekse durumu daha da kötüleştiriyordu. Adam sert düşüşlerin ve hızlı toparlanmaların ustasıydı, bunu defalarca yaptığını gözlerimle görmüştüm. Güneş gözlüğünün üstünde fosforlu yeşil harflerle SIRADAKİ GELSİN yazıyormuş da Centilmen Kaybedenler'in masaları önünden geçen ilk ilginç yüzle yanıp sönecekmiş gibiydi.

Bobby'nin bu kızlara ne yaptığını iyi biliyordum. Onları bu üçkâğıtçı hayatının haritasındaki amblemlere, tılsımlı mühürlere, bir bar ve neon denizinde onu hedefine ulaştıracak yol gösterici fenerlere dönüştürüyordu. Ona yol gösterecek başka nesi vardı ki? Parayı, kendisini ya da temsil ettiği şeyleri sevmezdi, en azından onun ışığını takip edecek kadar. Başkalarına üstünlük kurmak için çalışacak biri değildi; bunun getirdiği sorumluluktan nefret ederdi. Yeteneğiyle temel düzeyde biraz gurur duyuyordu, ama bu da onu motive etmeye yetmiyordu hiç.

O da kadınlarla idare ediyordu.

Rikki çıkageldiğinde buna çok fena ihtiyacı vardı. Hızla köreliyordu, yatırımcılar ise fısıldaşmaya, maharetini kaybettiğini söylemeye başlamıştı bile. Büyük bir voli vurması lazımdı, hem de hemen, zira başka türlü nasıl yaşanır bilmiyordu ve tüm saatleri üçkâğıtçılığa ayarlanmış, riskle, adrenalinle ve her hamlenin doğru çıktığı, başkalarının paralarının tatlı bir öbek hâlinde hesabınıza yatmasının verdiği semavi şafağın dinginliğiyle kalibre edilmişti.

Bohçasını toplayıp yola koyulma zamanı gelmişti; bu yüzden Rikki'yi diğerlerinden çok daha yüksek ve uzak bir yere koydu, üstelik –bunları Bobby'nin yüzüne haykırasım geliyordu– Rikki hemen yanı başındaydı, canlıydı, sonuna kadar

gerçekti, insandı, açtı, dirençliydi, sıkkındı, güzeldi, heyecanlıydı, sahip olduğu özelliklerin hepsiydi.

Derken bir öğleden sonra, Fin'i görmek için New York'a gitmemden bir hafta kadar önce dışarı çıktı. Çıkıp bizi çatı katında, gök gürültülü bir fırtınayı bekler hâlde bıraktı. Tavan penceresinin yarısına, inşaatı bir türlü bitmemiş bir kubbenin gölgesi düşmüş, diğer yarısı ise bulutlar yüzünden siyah ve mavi bir renge bürünmüş gökyüzünü gösteriyordu. Tezgâhın yanında durmuş, bu gökyüzü manzarasına bakıyordum, öğle sonrasının sıcaklığı ve nemi yüzünden serseme dönmüştüm. Derken dokundu bana Rikki, omzuma dokundu, protez kolun örtmediği o gergin, pembe yara izine bir santim kala bir yerde. Oraya daha önce dokunan olmamıştı hiç, omzuma yönelmişlerdi hep, boynuma...

Ama öyle yapmadı Rikki. Tırnakları siyah ojeliydi, sivri değil, uçlarına doğru incelen dikdörtgen biçimindeydi, ojesinin rengi kolumu örten karbon fiber kaplamanın bir ton koyusuydu. Eli kolumdan aşağıya doğru iniyor, siyah tırnakları kaplamadaki bir bağlantı noktasını izleyerek anotlanmış siyah dirsek eklemine, oradan bileğe doğru ilerliyordu; parmağının eklemleri bir çocuğunki kadar yumuşaktı, eli açılıyor, avucunun içi delikli Duralumin'in üstünde, benim elimi kavrıyordu.

Öbür avucunun içi de çıkıp geribesleme pedlerine dokunmaya başladı ve bütün öğleden sonra hiç durmadan yağmur yağdı, damlalar Bobby'nin yatağının üzerindeki çelik ve is lekeli camın üstünde ritim tutuyordu.

Buz duvarları gölgelerden yapılmış süpersonik kelebekler misali kaçışıyorlardı. Onların ardında ise matrisin sonsuz uzay illüzyonu uzanıyordu. Prefabrik bir binanın kurulmasını gösteren bir bandı izlemek gibiydi ama kaset tersten, son hızda oynuyordu, bu duvarlar da kopmuş kanatlardı.

Bu yerin ve ötesindeki körfezlerin sadece temsillerden ibaret olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum kendime, Krom'un bilgisayarının "içinde" değil, ara yüzünde olduğumuzu, Bobby'nin çatı katındaki matris simülatörünün bu illüzyonu yarattığını... Çekirdek veriler ortaya çıkıyordu, apaçık, savunmasız bir hâlde... Buzun öte yanıydı burası, matrisin ilk kez gördüğüm manzarasıydı; meşru olarak çalışan on beş milyon konsol operatörünün her gün görüp doğal karşıladığı bir manzaraydı bu.

Çekirdek veriler dikey düzlemde giden yük trenleri gibi yükseliyordu dört bir yanımızda, erişim için renk kodlarıyla tanımlanmışlardı. O şeffaf boşlukta inanılmaz bir şekilde parlayan, parlak ana renkler, çocuk odalarına özgü maviler ve pembelerle kodlanmış sayısız yatay çizgiyle birbirine bağlanmıştı.

Ancak buz, her şeyin merkezinde yer alan bir şeyi gizlemeye devam ediyordu: Krom'un bu pahalı karanlığının yüreğini, yüreğinin ta kendisini...

New York'a yaptığım alışveriş seyahatinden döndüğümde vakit akşamüstüydü. Tavan penceresinden içeri pek güneş girmese de, Bobby'nin ekranında ışık saçan bir buz deseni vardı; birilerinin bilgisayar savunma sisteminin ikiboyutlu grafik temsiliydi bu; Art Deco tarzı bir seccade gibi birbirinin içine geçmiş neon çizgiler. Konsolu kapattım, ekran tamamen karanlığa büründü.

Rikki'nin eşyaları tezgâhımın üstüne saçılmıştı; giysiler ve makyaj malzemeleriyle dolup taşan naylon torbalar, bir çift parlak kırmızı kovboy çizmesi, müzik kasetleri, simstim yıldızlarıyla ilgili parlak Japonca dergiler. Hepsini tezgâhın altına tıkıp ardından kolumu çıkardım, Fin'den aldığım programın ceketimin sağ cebinde olduğunu unutmuşum, bu

yüzden onu bulup kuyumcu mengenesinin yastıklı çenesine takmak için sol elimi kullanmak zorunda kaldım.

Manipülatör kol şeffaf örtünün altına kurulmuş mengenesiyle şu ses disklerini çalan eski bir plakçalara benziyor. Kolun kendisi ancak bir santim uzunluğunda, plakçalar kolu işlevi görecek şeyin üstünde dönüyor. Ama kabloları kolumun kesik yerine taktığımda baktığım şey bu değil; ölçeğe bakıyorum, zira karşımda siyah beyaz olarak 40 kat büyütülmüş hâlde duran şey benim kolum.

Aletleri kontrol ettikten sonra lazeri elime aldım. Biraz ağır geliyor; bu yüzden ağırlık sensörü bilgisini gram başına çeyrek kiloya düşürüp işe koyuldum. Programın bulunduğu kısım 1/40 ölçekte bir tır kamyonuna benziyordu.

Programı kırmam sekiz saat sürdü: Üç saati manipülatör kolu, lazeri ve dört düzine bağlantı denemesiyle, iki saati Colorado'daki bir bağlantımla telefonda, üç saati de teknik Rusçayla yazılmış sekiz yıllık bir metni tercüme edecek bir sözlük diski bulmaya çalışarak geçmişti.

Derken Kiril alfabesinde alfa numerik karakterler monitörden kaymaya, ekranın ortasında biçim değiştirip İngilizceye dönüşmeye başladı. Sözlüğün Colorado'daki adamımdan satın aldığım okunur çıktılardaki özel askeri kısaltmalara denk geldiği yerlerde çok sayıda boşluk vardı, ama Fin'den aldığım şeyin ne olduğuna dair bir fikir de vermişti bana.

Sustalı bir bıçak almak için çıkıp küçük bir nötron bombasıyla dönen bir serseri gibi hissediyordum kendimi.

Yine sakata geldik, dedim içimden. *Sokak kavgasında nötron bombası neye yarar?* Örtünün altındaki şey benim boyumu fazlasıyla aşıyordu. Ondan nasıl kurtulacağımı, nereden alıcı bulacağımı bile bilmiyordum. Bilen biri vardı ama ölmüştü, Porche saati ve sahte bir Belçika pasaportu olan biriydi, ama o çevrelere girmeye kalkışmamıştım bile. Fin'in varoş

kapkaççıları son derece gizemli bağlantılara sahip birini soymuşlardı.

Kuyumcu mengenesinin içindeki program Rus ordusuna ait bir buzkırıcı, ölümcül bir virüs programıydı.

Bobby yalnız başına geldiğinde şafak söküyordu. Kucağımda dışarıdan söylediğim bir paket dolusu sandviçle uyuyakalmıştım.

"Yer misin?" diye sordum yarı uyur hâlde, sandviçlerimi uzatarak. Rüyamda programı görüyordum, dalgalar hâlindeki o aç arıza sistemleri ve mimetik alt programlarını; bir tür hayvandı rüyamda, şekilsiz ve akıcıydı.

Uzattığım paketi bir kenara bırakıp konsolun başına geçti, bir işlev tuşuna bastı. Ekran öğleden sonra orada gördüğüm o girift desenle aydınlandı birden. Uykumu dağıtmak için sol elimle gözlerimi ovdum, sağ elimle yapamayacağım şeylerden biriydi bu. Ona programdan bahsedip bahsetmeme konusunda bir karara varmaya çalışırken uyuyakalmışım. Tek başıma satmaya çalışsam iyi olurdu belki, parayı kendime saklayıp yeni bir yere gider, Rikki'den benimle gelmesini isterdim.

"Kimin bu?" diye sordum.

Bobby üzerinde siyah pamuklu bir tulum, omuzlarına pelerin gibi attığı eski bir deri ceketle duruyordu. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve suratı eskisinden daha zayıf görünüyordu.

"Krom'un," dedi.

Kolum kasılmaya, tıkırdamaya başladı; korku karbon çiviler vasıtasıyla miyolelektrik sinyallere dönüşmüştü. Sandviçleri yere düşürdüm; yumuşamış fasulye filizleri ve parlak sarı dilimler hâlindeki süt ürünleri, süpürge yüzü görmemiş ahşap zemindeydi.

"Kafayı yemişsin sen," dedim.

"Hayır," dedi, "çakmış mıdır sence? Hiç sanmam. Yoksa çoktan gebertmişti bizi. Mombasa'da kiraladığım üç körlü bir sistem ile bir Cezayir iletişim uydusunun üzerinden

bağlandım ona. Birilerinin içeriye bakındığını biliyordu ama izini bulamıyordu."

Krom Bobby'nin ona buzda attığı işin izini sürmüş olsaydı ölmüş olurduk. Ama haklıydı muhtemelen, yoksa New York'tan dönüş yolunda uçurturdu kellemi. "Neden o, Bobby? Bana tek bir sebep söyle..."

Krom: Centilmen Kaybedenler'de defalarca görmüşümdür belki o kadını. Belki varoşları gezmeye çıkıyordu, belki de insanlık durumunu inceliyordu, ki pek de arzuladığı bir durum değildi bu. Görüp görebileceğiniz en fesat gözleri barındıran, kalp şeklinde tatlı bir suratı vardı. Yoğun bir serum ve hormon programıyla normal metabolizması baştan aşağı değiştiği için insanların hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir on dört yaşında görünüyordu. Sokakların şimdiye dek yarattığı bütün müşteriler kadar çirkindi, ama artık sokaklara da ait değildi. Krom Çocuklar'dan biriydi, yerel Mafya grubunun saygın bir üyesiydi. Söylenenlere göre, sentetik hipofiz hormonlarının hâlâ reçeteyle satıldığı dönemlerde torbacı olarak başlamıştı bu işlere. Ama hormon satması uzun sürmemişti. Mavi Işıklar Evi'nin sahibiydi şimdi.

"Düpedüz kafayı yemişsin sen, Quine. O şeylerin ekranında bulunması için sağlıklı tek bir neden göster bana. Kurtulman lazım bundan, *hemen*..."

"Kaybedenler'de dönen bir muhabbet var," dedi ve silkinip deri ceketini üstünden attı. "Kara Myron ile Karga Jane. Seks hatların hepsinden haberdar Jane, paranın nereye gittiğini bildiğini söylüyor. Krom'un Mavi Işıklar'ın büyük hissedarı olduğunu, Çocuklar'ın kuklası olmadığı konusunda Myron'la tartışıyorlar."

"'Çocuklar' dedin, Bobby," dedim. "Anahtar kelime bu. Bunu anlayabiliyorsundur hâlâ, değil mi? Unuttuysan hatırlatayım, Çocuklar'a bulaşmıyoruz biz. İşte bu yüzden rahat rahat dolaşabiliyoruz hâlâ."

"İşte bu yüzden hâlâ çulsuzuz, ortak." Konsolun önündeki döner koltuğa yerleşti, tulumunun fermuarını açıp o cılız beyaz göğsünü kaşımaya başladı. "Ama bunun değişmesine az kalmıştır belki."

"Bu ortaklık kesin olarak sona erdi sanırım."

Sonra pis pis sırıttı. Öyle çılgın, vahşi ve kararlı bir gülümsemeydi ki bu, ölümü zerre kadar sallamadığını anladım o an.

"Dinle," dedim, "Biraz param var hâlâ. Onu alıp Miami'ye giden bir trene bin, oradan bir helikoptere atlayıp Montego Körfezi'ne git. Dinlenmen lazım be adam. Git biraz toparla kendini."

"Kendimi mi toparlayayım, Jack," dedi, klavyede bir şeyler yazıyordu, "hiç bu kadar derli toplu olmamıştım." Ekran üstündeki neon seccade, bir animasyon programının başlamasıyla titreşerek canlandı; hipnotize edici bir frekansla iç içe geçen buzdan çizgilerden oluşan, canlı bir mandala animasyonuydu bu. Bobby yazmaya devam ettikçe hareket yavaşladı; desen kendi kendine çözülüp daha az karmaşık bir hâl alarak iki uzak konfigürasyon arasında gidip gelmeye başladı. Birinci sınıf bir işti ve onun hâlâ bu kadar iyi olduğuna inanamıyordum. "İşte," dedi, "gördün mü? Bekle. Bak şimdi şurada. Yine çıktı. Şimdi de şurada. Yakalaması zor. Bu işte. Bir saat yirmi dakikada bir haberleşme uydularına yapılan ani bir aktarımla araya giriyor. Onlara haftalık olarak ödediği paranın negatif faiziyle bir yıl geçinip gideriz biz."

"Kimin haberleşme uydusu bu?"

"Zürih'in. Krom'un bankacılarının. Onun banka cüzdanı bu, Jack. Paralar oraya gidiyor. Karga Jane doğru söylüyormuş."

Öylece duruyordum. Kolum tıkırdamayı ihmal etmişti.

"Ee, New York nasıldı ortağım? Buzu kırmama yardımcı olacak bir şey buldun mu? Bulabildiğimiz her şey lazım bize."

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmıyor, manipülatör kolun, kuyumcu mengenesinin bulunduğu yöne bakmamaya zorluyordum kendimi. Rus program oradaydı, örtünün altındaydı.

Jokerler, talihi değiştirenler.

"Rikki nerede?" diye sordum konsola gidip, ekranda değişen desenleri incelermiş gibi yaparken.

"Arkadaşları," dedi omuz silkerek, "çoluk çocuk işte, hepsi simstim delisi." Dalgın dalgın gülümsedi. "Bunu onun için yapacağım be dostum."

"Bunu bir düşüneceğim, Bobby. Geri gelmemi istiyorsan klavyeden uzak dur."

"Bunu onun için yapıyorum," dedi kapı ardımdan kapanırken. "Biliyorsun bunu."

İniyor şimdi, iniyor, program gölgeden duvarlarla örülmüş bu dağılan labirentin içinde parlak kulelerin arasında katedral misali gri boşluklardan geçen bir lunapark treni gibi aşağılara iniyor. Baş döndürücü bir hızla.

Kara buz. Düşünme bunu. Kara buz.

Centilmen Kaybedenler'de çok fazla rivayet dönüyor; kara buz da mitolojinin bir parçası. Öldüren bir buz. Yasadışı; ama hepimiz öyle değil miyiz sanki? Bir tür sinirsel geri besleme silahı, ama yalnızca bir kez bağlanabilirsiniz ona. Zihni içten içe yiyip bitiren iğrenç bir Söz gibi. Geride hiçbir şey kalmayana dek durmaksızın süre giden bir epileptik spazm gibi.

Ve doğruca Krom'un gölgeler kalesinin dibine dalıyoruz.

Soluğumun aniden kesilmesine, mide bulantısına ve son olarak sinirlerimin boşalmasına hazırlamaya çalışıyorum kendimi. Aşağıda, karanlığın içinde bekleyen o soğuk Söz'ün dehşetine...

Rikki'yi aramaya çıkıp onu bir kahvecide, Sendai gözlü bir çocukla buldum; morarmış göz çukurları kısmen iyileşmiş dikiş izleri saçıyordu etrafına. Masanın üstünde parlak bir broşür açık hâlde duruyor, bir dizi fotoğrafın içinden Tally Isham gülümsüyordu: Zeiss Ikon Gözlü Kız.

Rikki'nin küçük simstim konsolu bir gece önce masamın altına attığım şeylerden biriydi, onu ilk kez görmemin hemen ertesi günü onun için tamir etmiştim bunu. Alnının üstünde plastik, gri bir taş gibi duran bu cihaza bağlı olarak saatler geçirirdi. En sevdiği kişi Tally Isham'dı, kontak şeridini bir taktı mı simstim âleminin en büyük yıldızının kaydedilmiş sensoryumunun içinde kaybolurdu. Simüle edilmiş stimülasyon: Tally Isham tarafından algılandığı biçimde dünya; en azından ilginç kısımları. Tally yer etkili siyah bir Fokker'ı Arizona mesalarının tepelerinde son hız uçururken. Tally Truk Adaları'nın deniz rezervlerine dalarken. Tally özel Yunan adalarında, o küçük beyaz limanların şafak vakti o yürek burkan saflığında, partilerde süper zenginlerle birlikte eğlenirken.

Aslında Tally'ye de epey benziyordu tipi; ten rengi, elmacıkkemikleri aynıydı. Ama Rikki'nin çenesi daha güçlüydü bence. Daha bir hazırcevaptı. Tally Isham *olmak* istediği yoktu ama onun yaptığı işe göz koymuştu. Onun arzusu buydu, simstimde yer almaktı. Bobby gülüp geçiyordu buna. Ama Rikki benimle konuşuyordu bu konuda. "Sence bunlar nasıl durur bende?" diye sorardı, tam sayfa bir portreyi eline alıp Tally Isham'ın mavi Zeiss Ikon'larını kendi kehribar gözleriyle yan yana tutarak. Kornealarını iki kez yaptırmıştı ama 20/20 görüş netliğine ulaşamamıştı hâlâ; bu yüzden de Ikon modeline göz dikmişti. Yıldızların markasıydı. Çok pahalıydı.

"Göz bakınmaya devam mı?" diye sordum oturduğum sırada.

"Kaplan yeni bir çift almış," dedi. Yorgun görünüyor, diye geçirdim aklımdan.

Kaplan Sendai'lerinden öyle memnundu ki yüzünden gülümseme eksik olmuyordu, ama başka şekilde gülümseyeceğinden de şüpheliydim. Cerrahi butiklere yedi kez gittikten sonra elde edeceğiniz o tek tip yakışıklılığa sahipti; muhtemelen hayatının geri kalanını her yeni sezon medyada öne çıkan her kimse onu andıran bir tiple geçirecekti; bariz bir kopya olmayacaktı belki ama çok orijinal de olmayacaktı.

"Sendai değil mi?" Ben de ona gülümsedim.

Kaplan başıyla onay verdi. Kendince profesyonel bir simstim bakışıyla beni süzmeye çalışmasını izledim. Kayıttaymış gibi davranıyordu. Kolumla fazla oyalandığını düşündüm. "Kaslar iyileştiği zaman çevresel görüş süper olacak," dediğinde, duble espressosuna uzanmak için ne kadar dikkatli hareket ettiğini fark ettim. Sendai'nin ürettiği gözler başka birçok şeyin yanında, derinlik algısı konusundaki kusurları ve garanti sorunlarıyla ünlüdür.

"Kaplan yarın Hollywood'a gidiyor."

"Oradan da Çiba Şehri'ne gidersin belki, değil mi?" dedim ona gülümseyerek. Gülümsememi karşılıksız bıraktı. "Teklif aldın mı, Kaplan? Tanıdığın bir menajer var mı?"

"Biraz bakınacağım sadece," dedi alçak sesle. Ardından kalkıp gitti. Rikki'ye hızlıca veda etti, bana etmedi.

"Çocuğun optik sinirleri altı ay içinde bozulmaya başlar muhtemelen. Bundan haberin var değil mi, Rikki? O Sendai'ler İngiltere'de, Danimarka'da, daha birçok yerde yasadışı kabul ediliyor. Sinirleri değiştirmek mümkün değil."

"Ders dinlemek istemiyorum, Jack." Kruvasanlarımdan bir tane kapıp sivri uçlarından birini kemirmeye başladı.

"Sana danışmanlık yaptığımı sanıyordum, evlat."

"Evet. Neyse, Kaplan pek zeki değildir ama Sendai'yi de herkes bilir. Parası ancak buna yetiyor. O da bir risk alıyor işte. İş bulursa değiştirir."

"Bunlarla mı değiştirecek?" Zeis Ikon broşürüne vurdum

parmağımla. "Çok para be, Rikki. Böyle bir kumar oynamayacak kadar akıllısın sen."

Başını salladı. "İkon'ları istiyorum ben."

"Bobby'nin yanına gideceksen, söyle ona ben haber edene kadar hiçbir şey yapmasın."

"Tamamdır. İşsel mevzular mı?"

"İşsel mevzular," dedim. Ama düpedüz delilikti bu.

Ben kahvemi içerken o da iki kruvasanımı bitirdi. Sonra onu Bobby'nin evine kadar bıraktım. Her biri farklı telefon kulübesinden tam on beş arama yaptım.

İşsel mevzular. Deliliğin dik âlâsı.

Yakma planını hazırlamak genel olarak altı haftamızı aldı, Bobby'nin onu ne çok sevdiğini anlattığı tam altı hafta. Bundan kaçmak için daha da sıkı çalıştım.

İşin büyük kısmı telefonlarda bitiyordu. Yaptığım ilk ve epey dolaylı on beş sorgunun her biri on beş tanesine daha neden oluyordu âdeta. Bobby'yle dünyanın yeraltı ekonomisinin zorunlu bir parçası olarak gördüğümüz ama bir seferde en fazla beş müşteri kabul eden belli bir hizmeti arıyordum. Asla reklam yapmayan bir hizmetti bu.

Dünyanın en sağlam zulacısını, çevrimiçi transfer edilen dev miktarda bir parayı temizleyip ardından unutacak, taraf-sız bir para aklayıcıyı arıyorduk.

Yaptığım bütün aralamalar boşa çıkacaktı, zira aradığımız şeyi bize bulan sonuçta Fin oldu. O aramalara para yetiştirelim diye sıfırı tükettiğimiz için yeni bir kara kutu cihazı almaya New York'a gitmiştim.

Yaşadığımız sorunu ona olabildiğince farazi bir biçimde sormaya çalıştım.

"Macao," dedi.

"Macao mu?"

"Long Hum ailesi. Borsacılar."

Numaraları bile vardı onda. Bir zulacı arıyorsan, başka bir zulacıya soracaksın.

Long Hum'ların yöntemleri o kadar dolambaçlıydı ki, benim ince bir yaklaşıma dair fikirlerim onlarınkinin yanında taktiksel bir nükleer bomba operasyonu gibi kalıyordu. Anlaşmayı tamamlamak için Bobby'nin iki kez Hong Kong'a gidip gelmesi gerekmişti. Sermayemiz azalıyordu, hem de hızla. Bu işe ne diye giriştiğimi bilmiyorum hâlâ; Krom'dan korkuyordum, zengin olacağım diye yanıp tutuştuğum da yoktu üstelik.

Bir sapık yuvası olduğu için Mavi Işıklar Evi'ni çökertmenin iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyordum kendimi, ama olmuyordu bir türlü. Mavi Işıklar'dan hazzetmiyordum hiç, bir keresinde orada son derece iç bunaltıcı bir gece geçirmiştim, ama Krom'un tepesine inmek için bahane değildi bu. Hatta bu işe kalkıştığımız için bile öleceğimize neredeyse kesin gözüyle bakıyordum. O ölümcül programla bile şans pek de bizden yana değildi.

Bobby, Krom'un bilgisayarının tam ortasına yerleştireceğimiz komutları yazmaya kaptırmıştı kendini. Bu iş bana düşüyordu, zira Bobby de Rus programın doğruca katil moduna geçmesini engellemekle meşgul olacaktı. Yeniden yazamayacağımız kadar karmaşık bir programdı, bu yüzden bana lazım olan iki saniye boyunca programı zaptetmeyi deneyecekti.

Miles adında bir sokak dövüşçüsüyle anlaştım. Krom'u yakacağımız gece Rikki'yi takip edip gözünün önünden ayırmayacak ve belli bir saatte beni arayacaktı. Eğer açmazsam ya da belli bir şekilde cevaplamazsam, Rikki'yi alıp ilk trene bindirmesini söyledim. Rikki'ye iletmesi için de bir zarf verdim, para ve bir not vardı içinde.

Bobby bu konu hakkında pek düşünmemişti, işi batırır-

sak Rikki'ye ne olacağını yani. Onu nasıl sevdiğini, birlikte nereye gideceklerini, paraları nasıl harcayacaklarını anlatıp duruyordu sadece.

"Önce ona bir çift Ikon al, dostum. Onun istediği bu. Simstim piyasasına girme konusunda ciddi."

"Bak," dedi kafasını klavyeden kaldırıp, "çalışmasına gerek kalmayacak. Voliyi vuracağız, Jack. O benim şans tılsımım. Bir daha hiç çalışmak zorunda kalmayacak."

"Şans tılsımın ha," dedim. Mutlu değildim. En son ne zaman mutlu olmuştum hatırlayamıyordum bile. "Şans tılsımını gördün mü bu aralar?"

Görmemişti ama ben de görmemiştim. İkimiz de fazlasıyla meşguldük.

Özlüyordum Rikki'yi. Onu özlemek Mavi Işıklar Evi'nde geçirdiğim o tek geceyi hatırlıyordu bana, zira başka birini özlediğim için gitmiştim oraya. Önce bir güzel sarhoş olmuş, ardından burundan Vasopressin çekmeye başlamıştım. Manitanız sizi yeni terk ettiyse, alkol ve Vasopressin mazoşist farmakolojinin son noktasıdır; içki duygusallığa vurmanızı sağlarken Vasopressin hatırlamanızı sağlar, hem de nasıl hatırlamak. Klinik açıdan bu madde yaşlılıkta görülen bellek kaybına karşı kullanılsa da, sokağın da bazı şeyleri kendine göre kullanım yolları vardır. Ben de bu yüzden gidip kötü bir ilişkinin aşırı yoğun bir tekrarını satın aldım kendime; sorun şu ki iyinin yanında kötüleri de geliyor. Hayvanlar gibi kendinden geçmek ister, umduğunu da bulursun ama onun söyledikleri, ardına bile bakmadan çıkıp gitmesi de gelir beraberinde.

Mavi Işıklar'a gitmeye nasıl karar verdim, nasıl gittim hiç hatırlamıyorum; sessiz koridorları, bir yerlerde damlayan cidden zevksiz dekoratif bir şelalesi vardı, ya da sadece hologramdı belki. O gece param boldu, birisi Bobby'ye başka birinin buzunda üç saniyelik bir pencere açması için koca bir tomar para vermişti.

Kapıdaki görevlilerin tipimi beğendiğini sanmıyorum, ama param burada geçiyordu galiba.

Oraya gitme nedenimi gerçekleştirdikten sonra daha fazla içtim. Sonra da barmene gizli ölü seviciler hakkında bir espri yaptım ama pek hoş karşılamadı. Ardından çok iri bir tip bana ısrarla Savaş Kahramanı demeye başladı ki bu hiç hoşuma gitmedi. Sanırım ona kolumla bazı numaralar yaptım ışıklar kapanmadan önce, iki gün sonra da bir yerlerde basit bir uyku modülünün içinde uyandım. Ucuz bir mekândı, kendinizi asacak yer bile yoktu. Ben de o dar köpük tabakasının üstünde oturup ağladım.

Bazı şeyler yalnızlıktan daha beterdir. Ama Mavi Işıklar Evi'nde sattıkları şey öyle popüler ki neredeyse yasal sayılır.

Karanlığın yüreğinde, o durgun merkezinde, arıza sistemleri karanlığı ışık girdaplarıyla parçalıyor, yarı saydam bıçaklar döne döne uzaklaşıyor; sessiz, ağır çekim bir patlamanın ortasında kalakalmışız, buz parçaları düşüyor durmadan, derken ışık yıllarını aşan elektronik bir boşluk yanılsaması içinden Bobby'nin sesi geliyor...

"Yakalım o Krom karısını. Daha fazla tutamıyorum şu şeyi..."

Rus programı, veri kuleleri arasından yükselerek atari salonu renklerini siliyor. Bobby'nin el yapımı komut paketini Krom'un o soğuk yüreğinin tam ortasına yerleştiriyorum. Bobby o kritik saniyeyi kontrol etmek için mücadele ederken, ani aktarım devreye girip giderek kalınlaşan o karanlık kulenin, Rus programının ötesine sıkıştırılmış bir bilgi sinyali salıyor doğruca. Büyüyen karanlığın içinden biçimsiz bir kol çıkıyor seğirerek ama çok geç artık.

Başardık.

Matris bir origami gibi katlanıyor etrafımda.

Ter ve yanmış devrelerin kokusu sarmış çatı katını.

Krom'un çığlık attığını duyduğumu sandım; çiğ, metalik bir sesti ama yok, mümkün değildi bu.

Bobby kahkahalarla, gözlerinden yaş gele gele gülüyordu. Ekranın köşesindeki sayaç geçen sürenin 07:24:05 olduğunu bildiriyordu. Sistemi yakmak sekiz dakikadan az bir sürede gerçekleşmişti.

Rus programın da bulunduğu yuvada eridiğini gördüm.

Krom'un Zürih hesabındaki paranın büyük kısmını dünya genelindeki bir sürü hayır kurumuna dağıtmıştık. Taşınamayacak kadar çok para vardı orada ve Krom'u mutlaka yıkmamız, onu yerle bir etmemiz gerekiyordu, yoksa peşimizden gelirdi. Kendimize yüzde ondan biraz daha küçük bir pay ayırıp Long Hum'ların Macao'daki organizasyonuna aktardık. Onlar da bunun yüzde altmışlık bir kısmını kendilerine ayırıp kalan kısmını ise Hong Kong borsasının en karmaşık sektörü aracılığıyla geri gönderdiler bize. Paramızın Zürih'te açmış olduğumuz iki hesaba akmaya başlaması bir saat sürdü.

Ekranda anlamsız bir şeklin arkasında biriken sıfırları izliyordum. Zengin olmuştum.

Derken telefon çaldı. Arayan Miles'tı. Şifreli cümleyi az kalsın unutuyordum.

"Hey, Jack, ya... Senin kızın olayı ne? Acayip bir işler dönüyor..."

"Ne oldu? Söylesene."

"Takipteydim işte, senin dediğin gibi, gözlerimi ayırmadım ama kendimi de belli etmedim işte. Kaybedenler'e gitti, takıldı biraz, sonra bir trene atladı. Mavi Işıklar Evi'ne gitti..."

"Nereye dedin?"

"Yan kapıdan. *Çalışanlara* özel. Güvenliği geçmemin imkânı yoktu."

"Orada mı şimdi?"

"Yok be dostum, kaybettim kızı. Burada kan gövdeyi götürüyor resmen, Mavi Işıklar'ı kapattılar az önce, temelli gibi görünüşe göre, yedi alarm birden çalıyor, millet etrafta koşuşturuyor, polisler zırhlarını kuşanmış... Etraf curcuna hâlinde şimdi; sigortacılar, emlakçılar, belediyeye ait plakalı minibüsler..."

"Miles, kız nereye gitti?"

"Kaybettim onu, Jack."

"Miles, para zarfın içindeydi değil mi?"

"Ha siktir. Çok üzgünüm. Ben..."

Telefonu kapattım.

"Rikki'ye anlatınca ne yapacak bakalım," diyordu Bobby, çıplak göğsünü havluyla silerken.

"Sen anlatırsın, kovboy. Yürüyüşe çıkıyorum ben."

Çıkıp gecenin içine daldım; neon ışıkların, kalabalıkların peşinde kör gibi sürükleniyor, o kitlesel organizmanın bir parçası olmayı, bu jeodezinin altında sürüklenen başka bir bilinç yongası olmayı arzuluyordum. Düşünmüyor, sadece bir ayağımı diğerinin önüne koyuyordum, ama bir süre sonra düşününce her şey anlam kazandı. Rikki'nin o paraya ihtiyacı olacaktı.

Krom'u da düşündüm tabii. Öldürmüştük onu, katletmiştik, boğazını kesmişiz gibi kesindi bu. Beni alışveriş merkezlerine ve meydanlara götüren gece onun peşindeydi şimdi ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Sırf bu kalabalığın içinde kaç tane düşmanı vardı kimbilir? Artık onun parasından korkmadıkları için kaç tanesi harekete geçecekti şimdi? Elinde ne varsa almıştık. Tekrar sokaklara düşmüştü. Gün doğana kadar hayatta kalacağını sanmıyordum.

Sonunda Kaplan'la tanıştığım kahveci geldi aklıma.

Güneş gözlüğü bütün hikâyeyi anlatıyordu aslında; cam-

lardan birinin kenarına ten rengi fondöten lekesi bulaşmış, kocaman, siyah bir gözlüktü. "Selam Rikki," dedim, gözlüğünü çıkardığında göreceklerime hazırdım.

Mavi, Tally Isham mavisi. Markanın kendine özgü o meşhur berrak mavi rengi; gözbebeklerinin etrafında minik harflerle ZEISS IKON yazıyordu, altın parçacıkları gibi yapışmıştı harfler.

"Çok güzeller," dedim. Fondöten morlukları kapatıyordu. Bu kadar iyi bir iş hiç iz bırakmaz. "Biraz para kazanmışsın."

"Evet, öyle." Sonra titredi. "Ama kazanmayacağım bir daha, en azından o şekilde."

"Orası dükkânı kapattı galiba."

"Ah." Yüzünün tek bir çizgisi bile kıpırdamamıştı o an. Yeni mavi gözleri durgun ve çok derinden bakıyordu.

"Önemli değil. Bobby seni bekliyor. Büyük bir voli vurduk az önce."

"Olmaz. Gitmem lazım. Anlamayacaktır ama gitmem lazım."

Başımı sallayarak protez kolun kalkıp onun elini tutmasını izledim; benim bir parçam değildi sanki ama Rikki öyleymiş gibi tutuyordu.

"Hollywood'a tek gidiş biletim var. Kaplan'ın tanıdığı insanlar var, onların yanında kalacağım. Çiba Şehri'ne bile gidebilirim belki."

Bobby konusunda haklıydı. Rikki'yle birlikte gittik yanına. Anlamadı. Ama Bobby için görevini yerine getirmişti zaten, Rikki'ye onun için üzülmemesini söylemek istedim, üzüldüğünü görebiliyordum çünkü. Eşyalarını topladıktan sonra kapıya bile çıkmadı Bobby. Çantaları yere bırakıp onu öptüm, makyajını bozmuştum, o an katil programın Krom'un verilerinin tepesinde yükselmesine benzer bir his yükseldi içimde. Hiçbir kelimenin olmadığı bir yerde soluğun aniden kesilmesi gibi. Ama uçağa yetişmesi gerekiyordu onun.

Bobby monitörünün önündeki döner sandalyesinde kaykılmış, sıfır dizilerine bakıyordu. Güneş gözlüğünü takmıştı, gece olmadan kendini Centilmen Kaybedenler'e atacağını adım gibi biliyordum; havayı koklayacak, bir işareti, yeni hayatının nasıl olacağını ona söyleyecek birini bekleyecekti. Çok da farklı olacağını sanmıyordum. Daha rahat olacaktı, ama bir sonraki kartın önüne düşmesini bekleyecekti hep.

Rikki'yi Mavi Işıklar Evi'nde, REM uykusuna yakın üç saatlik vardiyalar hâlinde çalışıp, işleri bedeni ve birtakım şartlı reflekslerinin halletmesini aklıma getirmemeye çalıştım. Müşteriler onun numara yapmasından şikâyetçi olamazdı, çünkü gerçekti orgazmları. Ama hissetmişti onları, eğer hissettiyse, uykunun kıyısında belli belirsiz gümüş parıltılar olarak hissetmişti. Tabii, o kadar popüler bir şey ki bu neredeyse yasal sayılır. Müşteriler aynı anda hem birilerine ihtiyaç duymak hem de yalnız kalma arzusu arasında kalmış olurlardı, ki bu oyunun özü de hep bu olmuştu muhtemelen; ikisini de aynı anda elde etmemizi sağlayacak nöroelektronik teknolojiye kavuşmadan bile önce.

Telefonu alıp kullandığı havayolunun numarasını tuşladım. Gerçek adını, uçuş numarasını verdim onlara. "Değişiklik yapacak," dedim, "Çiba Şehri'ne gidecek. Evet. Japonya." Kredi kartımı yuvadan geçirip kimlik numaramı tuşladım. "Birinci sınıf." Kredi kayıtlarımı kontrol ettiklerimi sırada uzaktan bir vınlama sesi geldi. "Gidiş dönüş bileti olsun."

Ama dönüş ücretini nakde çevirdi sanırım ya da ihtiyacı olmadı; geri dönmedi çünkü. Gece geç saatlerde simstim yıldızlarının posterleriyle dolu bir vitrinin önünden geçerim bazen; o güzel, birbirinin aynı gözler yine aynı derecede birbirinin aynı yüzlerden bana bakar, bazen onlar Rikki'nin gözleri olur ama o yüzlerin hiçbiri, onların hiçbiri onun değildir, sonra bu yayılan gece ve şehirlerin son sınırında görürüm onu, o zaman da elini sallayıp veda eder.

"Teknoloji ile toplum ilişkisini Gibson'dan daha iyi anlatan biri yok."
–Iain M. Banks

"William Gibson, bilimkurgu türünün en etkileyici yazarlarından biri. Her eserinde teknoloji ve onun insan hayatı üzerindeki karanlık etkilerini olağanüstü bir içgörüyle aktarıyor."
–Margaret Atwood

"HAVA ÇOK SICAKTI KROM'U YAKTIĞIMIZ GECE."

William Gibson, adını bilimkurgu tarihine neon harflerle yazdırmış, siberpunk türünü âdeta tek başına var etmiş bir yazar. *Neuromancer*'ın öncesini anlatan öykülerin de bulunduğu *Yanan Krom* ise Gibson'ın romanları kadar güçlü bir öykü kitabı.

Birbirinden farklı siber dünyaların kesiştiği, kitaba adını da veren "Yanan Krom" öyküsü iki bilgisayar korsanının siberuzayda büyük bir soygun gerçekleştirme çabasını, "Johnny Mnemonik" hafızasında büyük miktarda veri taşıyan bir veri taşıyıcısının hayatta kalma mücadelesini, "Gernsback Sürekliliği" gelecekteki ütopyaların halihazırdaki topluma olan etkilerini, "New Rose Oteli" ise bir şirket tarafından ele geçirilmiş bir geleceği anlatıyor.

"İç Bölgeler" uzayda kaybolmuş bir geminin mürettebatının yaşadıklarına odaklanırken "Hologram Bir Gülden Parçalar" bir adamın kaybolmuş bir aşkın ve onun holografik hatıralarının peşine düşmesini konu alıyor. "Kış Pazarı" ise gelecekteki bir dünyada, farklı gerçekliklerden gelen fantastik nesnelerin satıldığı bir pazarda geçiyor. Ayrıca William Gibson'ın John Shirley, Michael Swanwick ve Bruce Sterling'le birlikte yazdığı üç öykü daha bu kitapta kendine yer buluyor.

Yanan Krom, neon ışıklarıyla körleşen bir geleceğin tablosu.

Bruce Sterling'in önsözüyle

Bilimkurgu Klasikleri - 98
Kapak İllüstrasyonu: Yağız Eyiişleyen

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

9 786052 654514